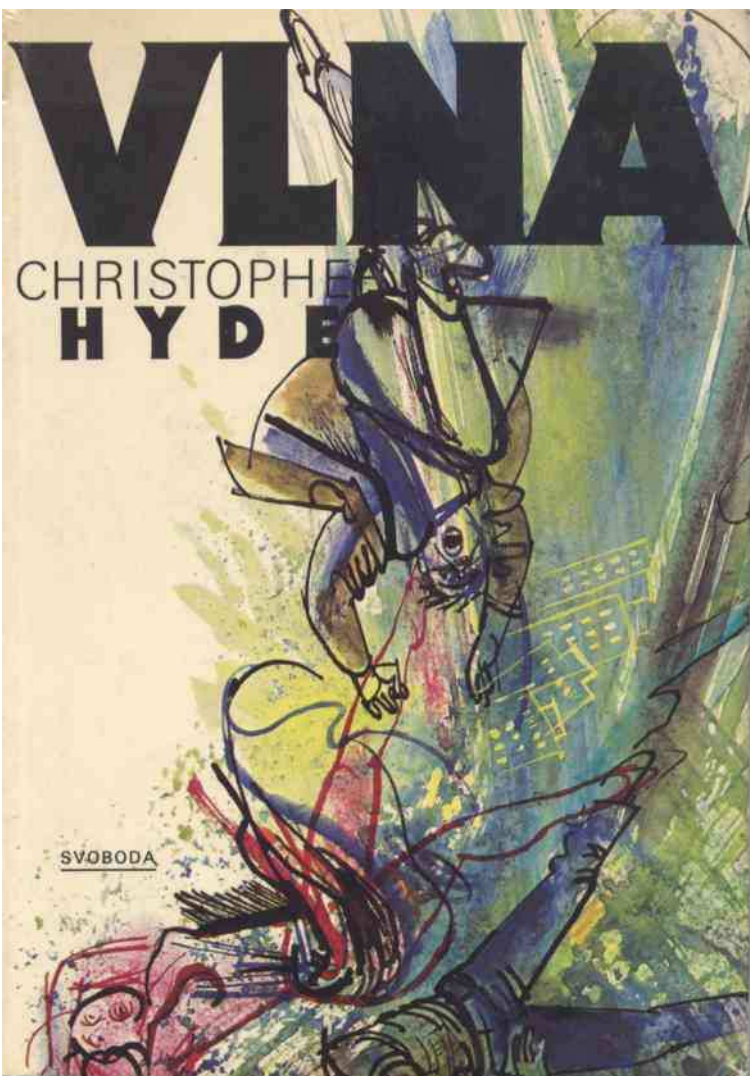

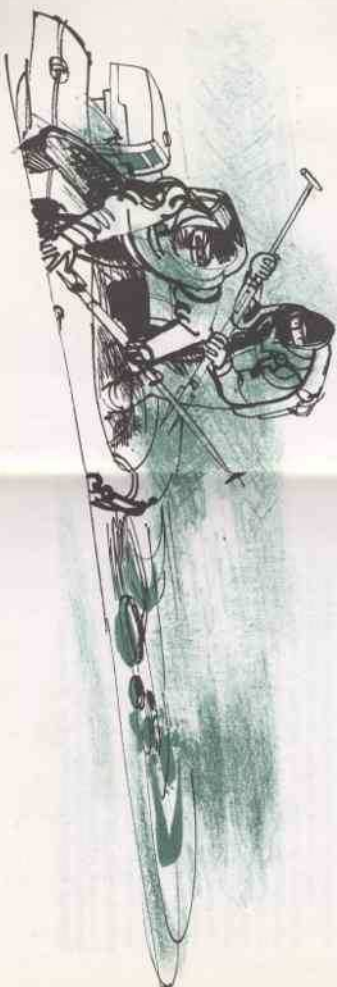

25 - 012 - 88
13/34
Kcs 29, -

VLNA

CHRISTOPHER
HYDE

SVOBODA

Přeložil Jiří Hanuš

© 1979 by Christopher Hyde
Translation © Jiří Hanuš, 1988
Illustrations © Zdeněk Filip, 1988
Epilogue © František Fediuk, 1988

POZNÁMKA AUTORA

Technické údaje, uváděné v tomto románu, přesně odpovídají skutečnosti. Přehrada Mika opravdu existuje tam, kde jsem ji umístil. Geologické podklady pro její stavbu se nikdy nedostaly na veřejnost, stejně jako studie zabývající se možnostmi rozsáhlejšího sesuvu do přehradní nádrže. Totéž platí o rozborech a půdních zkouškách pro novou přehradu High Revelstoke, která se dosud staví. Tisk se mnohokrát dožadoval zveřejnění zmíněných materiálů, avšak Energetická správa Britské Kolumbie to zamítla. Stavitelské sdružení Britské Kolumbie se rovněž vytrvale odmítá vyjádřit k možnosti sesuvu na obou přehradách. Neměnil jsem nic na datech týkajících se dalších přehrad kolumbijské kaskády ani na údajích o předešlých pohromách v Severní Americe i jinde.

Když Kongres za zavřenými dveřmi vyšetřoval katastrofu na teutonské přehradě, padla i otázka, zda by mohlo dojít k řetězovému prolomení kaskády, ale ředitel Úřadu pro meliorace neposkytl v tomto směru žádné přesné informace. Mezitím odešel do penze.

Při vyšetřování se zjistilo, že tetonské neštěstí, které způsobila chybná volba profilu a nedbale vypracované geologické posudky, zdaleka nebylo ojedinělým jevem. Ve Spojených státech najdeme přinejmenším sedm takových přehrad a odpovídajících, ne-li vyšší počet jaderných zařízení v místech velkých tektonicky porušených pásem nebo blízko nich. Jedna podobná kombinace se vyskytuje v Kanadě, dokonce s reaktorem umístěným v ochranném obalu starém přes padesát let. Na tomto reaktoru také došlo k prvnímu velkému selhání jaderného zařízení vůbec.

Během vyšetřování případu tetonské přehrady se zjistilo, že od roku 1935 zaznamenali ve Spojených státech nejméně sedmdesát havárií na přehradách a od roku 1950 tři rozsáhlejší havárie reaktorů, mezi něž je nutno počítat i

potenciálně ničivou závalu na reaktoru Enrika Fermiho na samém okraji Chicaga.

Richlandské údaje se zakládají na faktech, přestože se zdejší rychlý množivý reaktor dosud staví. Všechny popisované úniky nebezpečných látek na richlandském úložišti odpadu odpovídají skutečnosti.

Úřad pro kontrolu bezpečnosti zdejšího životního prostředí nikdy nebyl zřízen. Ve Spojených státech dokonce neexistuje orgán, který by pravidelně přehrady prověřoval. V Kanadě ani v USA neexistuje Výbor pro pomoc postiženým oblastem, tak jak jsem ho popsals ve své knize.

K posledním velkým záplavám na řece Kolumbii došlo v roce 1948, a přestože by přehrady údajně měly podobné situaci zabránit, přišlo mnoho lidí o život a škody se odhadovaly na milióny dolarů.

K projektu přehrady Mika se přistupovalo pouze na základě vodohospodářských dat z posledních patnácti let, ačkoli je dobře známo, že mnoho řek dosahuje maximálního stavu až po sto letech; řečeno jinými slovy — nikdo nedovede přesně odhadnout, kdy na Kolumbii k příštím záplavám dojde ani jak rozsáhlé budou.

V době, kdy píšu tyto řádky, neexistuje ani na Kolumbii, ani na jiné řece v Severní Americe technickobezpečnostní dohled.

Přestože se věcný materiál zakládá na skutečnosti, postavy a události jsou smyšlené a jakákoli podobnost, ať s žijícími či mrtvými lidmi, je zcela náhodná.

CHRISTOPHER HYDE
1979

PROLOG

Houstnoucí soumrak protínalo malé proudové letadlo a zapadající slunce mu tavilo ocasní hrany do zlatova. V tlumeně osvětleném prostoru pro cestující seděli ve vysokých otočných křeslech dva osamělí muži. Byl slyšet jen řev tryskových motorů, tlumený silnou zvukovou izolací pod dřevěným obložáním stěn.

Štíhlý bělovlasý muž obrácený zády k pilotní kabině měl na sobě bezvadně ušitý šedý oblek. Zadumaně hleděl silným kulatým okénkem na zasněžené štíty kanadských Kordiller, kde ještě plápolal střípek slunce. Jeho protějšek se zdál o několik let mladší. Krátký vojenský zástřih mu teprve začínal prokvétat. Díky širokým ramenům a rozložitému hrudníku působil mohutně. Zdálo se, že ho tmavomodrý konfekční oblek tísní, jako by jeho statná postava těžko přivykala civilnímu oděvu.

Když za nimi pohasly poslední paprsky dne, muž v šedém obleku se otočil od okénka. I mírným tónem jeho hlasu pronikalo napětí.

»Domníváte se tedy, že Kanadáné udávají spolehlivá a přesná čísla?« zeptal se.

Druhý přikývl. Suchý jazyk mu drhl o patro. Měl palčivou chuť na skleničku, ale z včerejšího letu na západ věděl, že na palubě dostane pouze minerálku. Polkl, odkašlal a olízl si plné rty.

»Údaje sedí,« zamumlal nervózně. »Přesněji než naše. Oni pochopitelně o problému věděli od začátku.«

»Nepřipadalo mi, že by se nějak zvlášť vzrušovali,« podotkl muž v šedém obleku.

Jeho společník se krátce zasmál. »Chá! Právě naopak. Prostě jen nevěděli, co v téhle situaci podniknout. Nejsou to inženýři,

ale byrokrati. Dělají jim větší hlavu politické důsledky než geologické zlomy.«

»To jde jedno s druhým,« usmál se kysele muž v šedém obleku. Pěstěným prstem si uhladil obočí. »Kdyby se to zveřejnilo teď, těsně před podepsáním nové smlouvy, mohlo by to odrovnat federální vládu i je.«

»Nás taky,« upozornil hromotluk a neklidně si poposedl. »Poctivě to můžeme vyřešit jediné tak, že vypustíme celou Miku. A taková akce by stála pěkných pár miliónů.«

»Víc než to,« vrtěl hlavou muž v šedém obleku. »Nejde o krátkodobou ztrátu energie. Jakékoli zásahy do průtoku Kolumbie se odrazí na provozu podniků, které z řeky čerpají energii, nemluvě už vůbec o tom, že by z jednání o smlouvě zůstaly cáry papíru.« Odmlčel se a opět pohlédl do okna. Venku se už úplně setmělo, zahlédl pouze zpitvořený přízrak vlastní tváře na skle. »Mluvíme o jedné třetině elektrické energie z vodních zdrojů pro Spojené státy,« vysvětloval, málem sám sobě. »Není řeč o miliónech, ale miliardách.« Pohlédl na svého společníka, z jeho výrazu však nevyčetl nic. »Tetonská havárie v šestasedmdesátém nám uškodila ažaž, a Teton je ve srovnání s Mikou hotová blecha, pane generále. Žádným způsobem neutajíme vinu. Od počátku jsme neústupně naléhali na stavbu hráze v tomto profilu. Kanadský plán, který americká strana zamítla, nepočítal s žádnými zásahy tak vysoko na horním toku. Věděli jsme o tektonických slabínách a věděli jsme i o kvalitě materiálu, který použili. Jak jsme zaseli, tak budeme sklízet.«

» Prosím?«

» Začínají se nám líhnout kuřátka, pane generále,« vysvětlil trpce muž v tmavošedém. »Co tedy podnikneme?« zeptal se generál.

»Náš postup závisí na řadě věcí.« Muž v šedém se odmlčel. Pak zvedl ruku a začal vypočítávat na prstech. »Za prvé, jakou máme jistotu, že k sesuvu dojde? Za druhé, kolik zbývá času?

Za třetí, můžeme nějak odhalit chyby Kanad'anů, aniž bychom zapletli sami sebe a vyvolali rozsáhlé vyšetřování?« Překvapivě studenýma očima pohlédl na generála. »Rozsáhlé vyšetřování obou našich institucí, pane generále. Myslím, že oba chápeme, jaké by mělo důsledky.« Muž v šedém zdvihl malíček. Obepínal ho úzký stříbrný prsten, na němž se stěžila dala postřehnout jemně vyrytá lebka se zkříženými hnáty. »Za čtvrté, je-li maximální odhad škod přesný, utrpíme mnohem větší ztráty než Kanad'ané. Problém sice vznikne u nich, ale my se ocitneme v daleko větší šlamastyce. Jaké jsou tedy — s ohledem na tato fakta i na liknavost, s níž se Kanad'ané mají k činu — možné zásahy z naší strany a jak je provést?«

Generál stiskl rty a přemýšlel. »Nejsem si zcela jist, co myslíte slovem zásahy, ale jinak je to naprosto jasné. K sesuvu dojde. Je to jen otázka času. Jejich rozborů vylučují jakékoli pochyby. Podle počítače svah spadne někdy po nejvyšším stavu, což bývá v prvním týdnu července. Ačkoli, i nám může přát štěstí. Naši lidé tvrdí, že sníh je dosud tuhý. Tání má už dva týdny zpoždění. Když chladno a sucho potrvá, začne se něco dít až koncem července. Když do té doby na Kanad'any přitlačíme, nezbude jim čas přehrát odpovědnost na nás.«

»Myslím, že na podobnou náhodu spoléhat nemůžeme,« podotkl muž v šedém obleku a tiše bubnoval prsty na kulatém rámu okénka. Generál sledoval záblesky stříbrného prstenu a po zádech mu přeběhl mráz. Muž v šedém vyhlédl dolů na zemi zahalenou tmou. Hory už nebylo téměř vidět, jejich masívy čnely v temnotách jako pouhé stíny. »Můžeme jen doufat, že nezačne pršet,« řekl.

Tři kilometry pod nimi se z hlíny uvolnil oblázek velký jako náprstek a začal se kutálet. Řítil se dolů příkrým srázem, chrastil na výčnělcích a odsakoval od větších balvanů. Udeřil na kořen čerstvě vyvráceného jalovce a obloukem se odrazil. Rotoval tmou, až s tlumeným plesknutím pročísl poklidnou hladinu nádrže. Od úpatí svahu vysokého téměř dva kilometry

se rozběhly vějířovitě drobounké vlnky a mizely v tmách, jimiž nezadržitelně putovaly až k hornímu okraji obrovité, dvě stě osmdesát metrů vysoké přehradní hráze, která zadržovala vody nesmírného jezera. Po jedenácti kilometrech už náraz způsobil jen mikroskopické kmitání molekul. Přesto však přehradě předal své poselství. Svah pracoval.

ČÁST PRVNÍ

Eroze

PRVNÍ KAPITOLA

13.ČERVNA

Jonathan Kane ležel v posteli a poslouchal, jak se voda snaží proniknout střechou domku. Čtyřiatřicet dnů už v jednom kuse zní tahle disonantní symfonie bumbity-t'uk-t'uk-klapity-blublublu-kap-bum-t'uk-klap-blublu-kap-kap. Jestli co nejdříve nepřestane pršet, napadlo Kana, pukne celý Seattle jako nacucaná švestka a sklouzne do vod Pacifiku.

Přetáhl si příkrývku přes hlavu, ale i tam ho pronásledovalo klokotání deště spolu s vědomím, že zas bude muset další den poslouchat vrzající stěrače, uhýbat nebezpečným deštníkům a prodírat se všudypřítomným šedým rubášem vlezlé mlhy, která se snad už nikdy z města nezvedne.

Děšť mu zas tolik nevadil, pokud by přšelo, kdy má. Kane už si zvykl na věčné mrholení, které na severním tichomořském pobřeží představovalo zimu, i na věčné rádobyvtípky, že tenhle sajrajt se alespoň nemusí uklízet z chodníku. Třicet milimetrů srážek denně od listopadu do března k životu na pobřeží státu Washington neodlučně patří, ale dneska přece máme polovinu června. Podraz, pomyslel si Kane. Zavrtěl prsty u nohou v útulném teplíčku pod dekou a napadlo ho, jestli snad nějakým nedopatřením neprospal léto a neprobudil se až v listopadu.

Mezi čvachtotem a mlaskáním začal jeho probouzející se smysly ponoukat další zvuk — pravidelné svištění pneumatik

na mokré vozovce. Začínal den. Celý rozlámaný se vymanil ze svůdného tepla postele.

»Šmarjá!« zasténal a trochu se zamotal. Zíral na zarámovaný diplom Massachusettského technického institutu na protější stěně, ale viděl jen rozmazanou skvrnu. Otočil se k nočnímu stolku a prohraboval se změtí na desce, až objevil pouzdro na kontaktní čočky. Odšoural se s ním přes ložnici do předsíně. Když překonával překážkovou dráhu vytvořenou stohy knih, opakoval si, že musí koupit regály. Připomínal si to už celý měsíc, ale zatím tu záplavu vázaných i brožovaných svazků nikam nevměstnal. Fakticky s tím budu muset něco provést, říkal si a šmátral po dveřích koupelny. Bydlím tu vlastně už půl roku, zavrtěl udiveně hlavou. To už je tak dávno? Klidně to mohlo být včera. Na okamžik se mu sevřel žaludek, když si vybavil scénu, po níž ho Ruth opustila a vrátila se ke svému prominentnímu rodičovstvu do Bostonu. Rozhlédl se po koupelně. Kdyby ten hambinec viděla jeho tchyně, potvrdilo by se její nejhorší podezření.

V koupelně vládl ještě neuvěřitelnější nepořádek než v předsíni. Ve vaně se ve slizkém roztoku saponátu máčely čtyři košile a další visely na záclonové tyči u sprchy. Po podlaze se povalovaly ručníky a v misce na mýdlo ležel otevřený dezodorant, kterému už dávno došel dech.

Nakoukl do skříňky nad umyvadlem. Zela prázdnotou, až na roztok pro kontaktní čočky, holicí strojek, který pamatoval lepší časy, a zprohýbanou zubní pastu. Co by asi říkali v práci? Geolog, ve dne úzkostlivě pečlivý, věnuje pracovní dobu puntičkářskému studiu údajů z počítače a stratigrafických analýz, a v noci? Čuně! Našmátral roztok na čočky, zahájil svou ranní toaletu a přitom uvažoval, jak přesvědčit Chuck, aby se nastěhovala a zavedla pořádek. Vážně pochyboval, že se mu to podaří.

O dvacet minut později, když si obnovil zrak a navlekl na sebe jeden ze tří stejných levných bavlněných obleků, jež

tvořily jeho veškerou letní garderobu, zamířil dolů do kuchyně.

Uvařil si konvici espressa a přímo u sporáku vstoje rychle vypil dva šálky. Třetí si odnesl do obývacího pokoje a roztáhl závěsy. Jako obyčejně ho přitom napadlo, který rohatý mu našeptal, aby si najal dům s výhledem na parkoviště u bistra.

HEFRY, hlásala cedule se znakem černého býka v oranžovém poli. Hefryburger — naše specialita. Po těžké celodenní jednání se zástupci Úřadu pro meliorace a ženijního vojska se jednou Kane skutečně dopustil nepřítelosti a vyzkoušel Hefryho Kombo. Mizerný den tak dokonale nechutně vyvrcholil. Už nikdy tento zážitek neopakoval. Od té doby se mu totiž při pouhém pohledu na poutač u parkoviště dělalo nevolno.

Kane se prohraboval změtí šálků, popelníků a starých novin na konferenčním stolku, až našel pomačkaný balíček kamelek. Jednu si zapálil a vrátil se k oknu.

Pršelo. Déšť napájel kaluže na Hefryho parkovišti, valil se v řekách do kanálů. Leskl se na cedrových šindelech vybledlých pastelových domků v pozadí. Kapal z listů magnolie před Kanovým oknem. Snášel se v malých záclonách z nebes barvy zašlého cínu. Zatímco Kane popíjel chladnoucí kávu, za valem hlíny na rohu zahrádky se vytvořila kaluž. Hladina v ní stoupala k okraji a hrozila, že se přelije přes nízkou hráz na Hefryho parkoviště. Vtom do kaluže sklouzla hrstka hlíny z hráze. Zvlnila hladinu natolik, že se přes okraj přelil první pramínek. V několika vteřinách se hráz zhroutila, voda volně vytékala a vytvářela na asfaltu hlinitou skvrnu. Bude-li pršet dál, potůček nanese takovou vrstvu hlíny, že se do ní budou moci sázet kytíčky. Představa záhonu na Hefryho parkovišti byla legrační, ale symbolika potůčku splachujícího půdu už mu vůbec nepřipadala k smíchu.

Jako oblastní ředitel Ústavu pro kontrolu bezpečnosti životního prostředí dohlížel Kane na všechny americké přehrady na řece Kolumbii od Grand Coulee po Bonneville i na

víc než tucet jaderných zařízení včetně obrovského Richlandského výzkumného ústavu a připojeného úložiště jaderného odpadu, nacházejícího se podél řeky bezprostředně nad městy Pasco a Richland. Takovýhle déšť ve spojení s těžkým, opožděně tajícím sněhem v kanadských horách zvedal hladinu všech přehradních nádrží. Kanadské přehrady pod jeho pravomoc nespadaly a následkem toho neměl žádné spolehlivé informace o situaci severně od hranice, i když nepochyboval, že je zlá.

Na kanadské straně stály tři přehrady: Hugh Keenleyside pod jezery Arrow, těsně nad hranicí; High Revelstoke něco přes sto šedesát kilometrů výš v horách Britské Kolumbie, asi osm kilometrů nad městem High Revelstoke; a sto třicet kilometrů nad Revelstoke potom nejvyšší z nich — Mika, ústřední přehrada kolumbijského energetického systému. S nádrží dlouhou dvě stě kilometrů tvořila Mika klíč k jedné třetině elektriny získávané pro Spojené státy z vodních zdrojů.

Americké přehrady byly z betonu, kanadské sypané, vědecky propočtené obrovské hromady šterkopísku. Kane neměl sypané hráze rád. Usrkával kávu a hleděl na parkoviště pokryté kalužemi. Věřil betonu. Ale teď už na tom vlastně nesejde. Nejspíš nikdy nepostaví další přehradu. Opět se napil kávy. ÚKBP mu nabídl takový plat, že ho odlákal od skutečné stavařiny, a věděl, že tučnému šeku, který přicházel každých čtrnáct dní, by těžko odvykal. Kdysi doufal, že si založí vlastní stavební podnik. Zkušeností měl víc než dost: diplom geologie z kalifornské techniky; tři roky u velké newyorské geologickoprůzkumné firmy; dva a půl roku u ženistů ve Vietnamu a k tomu stavařský diplom z Massachusetts. Hravě by to zvládl. Manželčini rodiče by ho pro začátek podpořili a nakonec by se vypracoval. Tady tkvělo jádro problému.

Její rodina. Nebyl by se s tím dokázal srovnat. Takže když se naskytlo zaměstnání u ÚKBP, skočil po něm a Ruth se s tím na nějaký čas smířila. Ale Seattle a nečinný život manželky

vládního úředníka ji nakonec zmohly, takže utekla zpátky k hojnějšímu kapesnému od tatínka.

Kane si povzdechl. Vem to d'as, nemá smysl probírat všechno znovu a znovu. Rozvodové řízení se uzavře za měsíc, možná dřív, a konec. Musí myslet na důležitější věci. Například na déšť.

Zamáčkl cigaretu a dopil vychladlou kávu. Zvedl z podlahy přšiplášť a vyšel z domu. Promokl, než doběhl k otlučenému kabrioletu, kterému přezdíval Popelnice, a než dojel k nájezdu na Padesáté ulici, byl ještě promočenější díky nezjistitelné dírcy v plátěné střeše, kudy mu vytrvale kapalo za krk.

»Vy jste celý mokrý,« přivítala ho Gladys, když vstoupil do kanceláří ÚKBP v devátém patře výškové budovy. Gladys Petricková byla vedoucí sekretariátu, což znělo téměř paradoxně, protože kromě ní měl Kane jen dvě sekretářky, které dnes chyběly.

»Promočený až na kůži,« rozvedla své tvrzení. Vzala od něho kabát, úhledně ho pověsila na ramínko a celou dobu pohoršené vrtěla hlavou. Nosila jeden z nejneuvěřitelnějších účesů, jaký Kane kdy viděl: skládal se z hřebínků, prstýnků a roliček, v barvě plavé. Množstvím kradmých šetření zjistil, že si je nebarví.

Kana brala jako nebožtíka manžela i své nikdy nenarozené dítě. Zpočátku se téhle roli bránil, ale nakonec se jí důstojně podvolil. Gladys se nedalo dlouho odporovat.

Zvedl ze stolu poštu. Gladys významně pohlédla na elektronické hodiny na stěně. Ukazovaly devět třicet.

Kanovi její pohled neušel. »Doprava,« řekl na vysvětlenou.

»Hm, hm.« Gladys nepřesvědčil.

»Kde jsou holky?« zeptal se Kane, spíš aby změnil téma, než aby opravdu zjistil, co s nimi je.

Gladys odfrkla. »Karen je na sekretářském kursu a Leslie volala, že je nemocná.«

»Aha,« pokýval hlavou Kane. Odnese si poštu k sobě do

kanceláře a zasedl ke kulatému stolu, u něhož pracoval. O chvíli později vešla Gladys s kouřícím hrnkem instantní kávy. Bez kofeinu. Prvních několik měsíců se ji Kane pokoušel zlákat k rozkoším espresa, ale i zde Gladys trvala na svém. Právě kofein přivodil smrt jejího manžela a ona nemá v úmyslu připravit se touto cestou také o šéfa.

Podala mu hrnek. Usrkl a zašklebil se. Byla stejně příšerná jako počasí.

»Fantastický kafe,« vynutil ze sebe úsměv.

»Lepší než ta kyselina sírová, co vám tak chutná,« zamumlala se stisknutými rty.

Kana napadlo, jestli starý Petrick skutečně umřel na následky požívání kofeinu, či na neutuchající pozornost své oddané Gladys. Postavil hrnek a bez ohledu na znechucený pohled sekretářky si zapálil cigaretu.

»Tak co se na nás dneska hrne?« zeptal se a vyfoukl oblak kouře. Gladys si významně odkašlala a začala mu recitovat body programu. Kdyby ji měl Casanova, nepotřeboval by zápisník.

»V deset Kellog z bonnevillské elektrárny. V jedenáct obědváte s Johnsonem z Techtronu. Nic důležitého. Na odpoledne máte jedině Stranda s jeho stokou.«

»Nádhera,« povzdychl si Kane. »Ještě něco?«

»Ano. Washington vám zamítl zvýšit počet hodin na počítači a Benson volal, že poslední hlášení z Richlandu není skoro k ničemu, protože většinu dat neuvedli s ohledem na státní tajemství.«

»Zase Kellerman,« zavrčel Kane. »Člověk by myslel, že pořád ještě dávají dohromady první atomovou bombu.«

Gladys s podmračeným čelem pokračovala: »Na stole máte ten materiál do přehledu a volala vám nějaká žena.«

»Žena?« zatvářil se nevěřičně Kane.

Gladys se zamračila ještě víc. »Tvrdila, že se jmenuje Chuck a že už budete vědět.«

»Ano, vím.« Kane se snažil zachovat vážný obličej.

Gladys doplnila podmračené čelo zdviženým obočím. »Chuck!« sykla. Otočila se na patě a vyšla z kanceláře. Kane zvedl telefon a vytočil číslo. Na první zazvonění odpověděl hlas, který připomínal megafon v posledním stadiu záškrtu.

»Zpravodaj! Kravín! Brooks!« Kane volal Chuck do *Zpravodaje* často, takže věděl, co tahle šifra představuje. Podle Chuck byl Brooks nejlepší z městských reportérů. Kane o tom pochyboval. Podle hlasu by se ten chlap hodil spíš na dobytčí dražbu.

»Prosil bych Charlene Dalyovou,« požádal Kane a odtáhl sluchátko, protože věděl, co přijde. I když měl aparát dvacet centimetrů od ucha, z Brooksova řevu málem ohluchl.

»Hej, Chuck!« zaburácel reportér. Kane opět přiložil sluchátko k uchu a napadlo ho, proč si vlastně Chuck nepořídí vlastní linku. Za chvíli vzala sluchátko a těžce oddychovala.

»Charlene Dalyová,« zasupěla.

»Tady Jon,« ozval se Kane.

Chuck rozjasnila hlas. »Ahoj! Já dlouho nevidět!«

»Naposled včera večer.«

»To už právě moc dávno,« Chuck konečně popadla dech. »Co se děje?«

»Nevím. Volala jsi mi dneska ráno, ne?«

»No jo, vlastně. Tady je tak trochu blázinec. Nějaký šašek skočil z televizní věže a ukázalo se, že je to starostův švagr či co. Hotový skandál.«

»To víš, no, se starostovým švagrem se já srovnávat nemůžu,« poznamenal Kane.

»Náhodou, kulečník hraješ určitě lip. Vlastně, kvůli tomu ti volám, vtipálku. Napadlo mě, jsme dneska na programu?«

»Samozřejmě,« ujistil ji Kane. »Sklenička vína, kulečnické koule i tvoje maličkost.«

»Beru, ale v jakém pořadí?« zeptala se Chuck.

»Nejdřív koule, pak víno a nakonec ty.«

»To zní přímo svůdně,« řekla Chuck. »V osm?«

»V osm. Budu si v suterénu netrpělivě ležtit tágo kalafunou.«

»Úúú!« zanaříkala Chuck a zavěsila.

Kane se pohodlně opřel a pokoušel si představit Chuck a svou bývalou ženu v jedné místnosti. Po několika vteřinách to vzdal. Neobjevil jediný společný rys. Co víc by si mohl přát.

Seznámil se s Chuck čirou náhodou. Prohlížel si ve speciálním obchodě v centru kulečnickový stůl a vešla Chuck. Domek, který si najal, měl v suterénu stůl, ale Kane celá léta toužil po velkém brunšviku; Ruth by k takové koupí nikdy nesvolila. Hrál hodně už jako kluk, potom vytříbil svůj um na vysoké a ve Vietnamu. Chuck téměř vyrostla u hracího stolu, protože její otec vlastnil řadu heren v Pittsburghu.

Chuck později přiznala, že jí padl do oka, sotva ho v obchodě zahlédla. Připustila, že s ní začloulmala Kanova sto devadesát centimetrů vysoká postava a blonděaté vlasy. Kane jí vysvětlil, že to spíš byla jeho hráčská technika. Zahráli si pár gamů na stole, který chtěl Kane koupit, ale při pohledu na její štíhlou, drobnou postavu, svěží oválnou tvář a rozčuchaný chomáč rezatých vlasů ztrácel jistotu v prstech. Sebral odvahu a zeptal se, zda by si nezahrála odvetu u něho doma. Ke Kanovu překvapení okamžitě přijala, jen se otázala, jestli ji před odvetou pozve i na večeři.

Ani nevěděl, jak uběhl zbytek odpoledne. Snažil se udržet tempo s Chuck, která si potřebovala pár věcí zařídit. Řítila se z místa na místo ve starém mercedesu s bravurou soutěžního jezdce. Večer konečně zpomalili, Kane si oddechl a v restauraci u večeře vyprávěli jeden druhému životní osudy. Když konečně dorazili ke Kanovi domů, připadalo jim, že se znají ne hodiny, ale léta.

Odehráli osm gamů. Chuck zvítězila šest dva. O půlnoci znenadání odložila tágo. Přešla k němu, uchopila jeho obličej do dlaní, natáhla se na špičky a vtiskla mu nekonečně dlouhý polibek, při němž mu jazykem kroužila v ústech způsobem,

jakým to Ruth nikdy nenapadlo. Pak poodstoupila a zahleděla se vzhůru na něj.

»Prima,« zašeptala.

Kane tam jen stál s pootevřenou pusou.

»Co je prima?« vypravil nakonec ze sebe.

Chuck se zasmála. »Hned při prvním rozhozu jsem věděla, že mezi námi bude něco víc. Jenom se přesvědčuju.«

»Aha,« skoro zabručel Kane.

Chuck ho uchopila za ruku a vedla ho od stolu ke schodům.

»Pojď, hošíčku, budem se milovat, až nebudem vědět, čím jsme.«

Svůj slib splnila. Tu noc i noci další se milovali vášnivě a často. Kane se postupně zbavoval deprese, do níž po rozchodu s Ruth zabředl.

Vztyčil se na židli a napadlo ho, jestli se snad do Chuck nezamiloval. Rychle tu myšlenku zapudil. Sem ještě nedozrál. Sáhł za sebe a vylovil z krabice »Naléhavé« tlustý *Katalog přehrad*. Velcí bosové ve Washingtonu spoléhali, že ho dokončí před zahájením předběžných jednání o smlouvě; navíc patřil k předním odborníkům na řeku Kolumbiu a její přehradu. Otevřel zamračeně spis, protože si uvědomil, že mu nepovolili víc hodin u počítače. Jak má k čertu odvést alespoň z poloviny slušnou práci, když nemůže získat potřebné informace? Zapálil si další cigaretu a začal psát. Venku dosud lilo.

Max Rudnick, šéf ostrahy Richlandského výzkumného ústavu, se tiše rouhal, když viděl, jak se mu žluté bahno přelévá přes boty a maže se na nažehlené puky kalhot.

Sto metrů dál na ploše skládky A zvolna postupovalo v rojnici pětičlenné detekční družstvo. Při zemi se táhl opar z vytrvalého drobného deště, vířil kolem bachratých nohavic ochranných obleků a srážel se na přilbách s temným předním sklem. Na pěti stech hektarech mrtvé plochy vypadali jako herci vědeckofantastického filmu.

Rudnick opět zaklel a přimhouřenýma očima sledoval blížící se muže. Jim alespoň neprší za krk, zatímco on tu musí stát na dešti po zadek v bahně a dozírat, aby svou práci odvedli poctivě. Kdyby ten zatracený déšť nezanesl přístupovou cestu blátem, mohl by sedět hezky v autě. Takhle musel posledních pár set metrů pěšky.

Rojnice se natočila, aby prozkoumala další pruh. Nesmírně si přál, ať zrychlí. Tři sta metrů za nimi s obtížemi rozeznával v cloně deště ocelově šedou stuhu Kolumbie. Zamžoural a pokoušel se zjistit, o kolik voda od včerejška stoupla. Zavrtěl hlavou a zamračil se, stiskl rty v napjaté grimase. Když bude pršet dál, nezbude jim než vybudovat po celém obvodu skládky hráz z pylů naplněných pískem.

Zasunul ruce hlouběji do kapes šustáku a zaskřípal zuby. Bolesti se zhoršovaly. Ve zmrzačeném zápěstí pravé ruky mu tupě škubalo a oheň v břiše ho nutil zlomit se v pase. Stál však nehybně a po tváři mu stékal déšť. Nedá chlapům v detekčním družstvu záminku k posměchu. Rozhodl se počkat ještě pár minut, jestli do té doby nenajdou prostor úniku. Zamžikal, aby z řas setřásl kapky deště, a pozoroval dál.

U policie, ještě v Chicagu, takových dnů zažil. Daleko horší — ale taky byl mladší, o hodně mladší. Jednou se v lednu potloukal tři dny venku, přestrojený za potulného opilce, a číhal na překupníka s drogami. Trpělivost se vyplatila. Zatkł ho, a když se lifrák bránil, zlomil tomu parchantovi ruku. Ale proč tady teď stojí v louži kdesi uprostřed státu Washington? Únik nejspíš ani neexistuje. Zas si nějaký pošuk z ochrany životního prostředí stěžoval na chcíplé ryby v řece.

Postavičky v bílých pláštích na skládce náhle vypadly z monotónnosti. Muž na pravém křídle se zastavil a skláněl se nad detektorem. Pak se narovnal a zamával rukou v mohutné rukavici. Ostatní čtyři kolem něho vytvořili těsnou formaci. Něco našli.

»Sakra,« zasupěl Rudnick. Přece jen únik. Už viděl, jak může

celý rozpis služeb spláchnout do záchodu. Bude sem muset poslat celé družstvo a i bez toho se mu směny sypou.

Sledoval, jak bílé přízraky vytyčují prostor úniku záření, a žaludkem mu projela další vlna bolesti. Otrásl se.

»Krucinál,« zabručel. Otočil se na patě a brodil se bahnem k autu.

Uvnitř černého služebního stejšnu bolest v břiše trochu povolila a on se přece jen začal cítit lip. Vytáhl z přihrádky balíček levných coronas, zapálil si a vychutnával drsnou chuť doutníku. Chvilí kouřil a čekal, až se mu žaludek usadí. Hlasitě říhl. Ztracené plyny, ušklíbl se. Na střechu auta vytrvale bubnoval déšť, přední sklo se zamlžovalo. Kellerman s jeho podělaným rozpočtem, tupci jako jeho poskok Haberman a všechny ty voloviny. K tomu déšť. A teď ještě únik.

Otočil klíčkem, zařadil rychlost a vyjel ze skládky, rozhazuje za sebou kohoutí ocas bahna.

Když projel bránou do prostoru reaktorů, zpomalil a proplétal se s vozem bludištěm budov, většinou opuštěných od konce šedesátých let, kdy horečný rozvoj atomových zbraní ztratil tempo. Manévroval megalitickými troskami starého reaktoru Hanford Jedna, kde se kdysi vyráběly aktivní komponenty pro bomby shozené na Hirošimu a Nagasaki. Hlasitě si odfrkl do zavlhlého doutníku. Sem při exkurzích návštěvníky nevodí. Vypadá to tu spíš jako po *prohrané* válce.

Bylo mu to úplně fuk. Možná těch bomb měli shodit víc. Stáhl okénko a vyplivl zbytek doutníku do deště. Richland možná kdysi býval něco extra, ale dneska je to díra. Akorát přidělavá starosti lidem, jako je on. Kromě nového experimentálního rychlého reaktoru se už v Richlandu pouze ukládá odpad. Rudnick se natáhl pro další doutník. Není nic než pouhopouhý noční hlídač na smetišti.

Zajel na parkoviště správy a zastavil co možná nejbliž ke vchodu do panelové budovy poseté vlhkými skvrnami. Vešel. Bylo poledne, většina zaměstnanců obědvá v jídelně v přízemí.

S bouchnutím otevřel ocelové dveře do suterénu a dusal dolů. Měl kancelář na začátku kolektorového tunelu, který budovu spojoval s rychlým reaktorem, vzdáleným asi čtyři sta metrů.

Rudnickova kancelář neprozrazovala o svém obyvateli vůbec nic. Komůrka tři krát tři, ze stěn oprýskávala vojenská zeleň v dvoutónovém odstínu. Jediné zařízení tvořil starodávný erární psací stůl s otlučenými vyřazenými registračkami po stranách a dvě židle, jedna u stolu a druhá pro řídké návštěvy. Vlevo u dveří visel podrobný plán celého prostoru, napravo tabule s rozpisem služeb.

Rudnick se přihrbil v rámu dveří, vešel, zasykl, když se mu při svlékání pravička zachytila v rukávu, a odhodil plášť přes židli pro návštěvníky. Zamkl dveře a posadil se ke stolu.

Zvedl zjizvenou pravici připomínající pařát. Bolela. Palec byl téměř dvakrát větší než na levé, a stočený k dlani. Dva prostřední prsty a ukazovák měly kosti uvnitř rozdrcené tak, že pahýly, zohýbané a scvrklé, prorostlé k sobě křiklavě rudými pruhy zjizvené tkáně, tvořily hák. Malíček scházel. Pokusil se narovnat dlaň, ale zaskřípal zuby, protože mu paží projela bolest, až měl před očima ohníčky. Za šest měsíců vás to přestane bolet, tvrdili doktoři. Skoro před jedenácti lety.

Levou vytáhl prostřední zásuvku a vybral z ní lahvičku s tabletami a krabičku maaloxy. Z lahvičky vysypal na stůl čtyři kapsle a přidal šest tlustých tabletek na žaludeční vředy. Z kapsy saka vylovil klíček, odemkl registračku, vzal z ní poloprázdnou láhev žitné, odšrouboval závěr a pořádně si lokl. Pak začal pojídat pilulky a každou z nich spláchl douškem. Nakonec se s lahví v ruce pohodlně rozvalil na židli a zavřel oči. Potisící si opakoval, že by měl kvůli těm bolestem v žaludku zajít za závodním doktorem. Ale stačí ruka. Sotva by Kellerman zjistil, že má vředy, chopil by se toho jako záminky, aby Rudnicka propustil. Rudnick svou práci nenáviděl, věděl však, že v dnešní době nemá zmrzačený polda moc na vybranou. Ne. Bude jíst prášky, dokud nepřestanou zabírat, a

potom ... no, uvidíme. Prozatím bolest pokaždé poleví.

Paula St. Georgeová tiše vyklouzla z hlučící zakouřené kanceláře Greentree, sdružení ochránců životního prostředí. Doufala, že ji nezahlédl Ron. Vůbec netoužila po tom, aby za ní vyletěl jako kvočna a vyptával se jí, proč odchází.

Seběhla po úzkém schodišti a vyšla z oprýskaných dveří chátrajícího domu na vancouverské nábřeží. S úlevou přijala lehký deštěk a relativně svěží vzduch Hastings Street. Přešla ji a zamířila po Howe Street k parkovišti, kde nechala sport'ák. Ve staccatovém klapotu podpatků na mokrému nábřeží si vybíjela vztek a zklamání.

Zuřila. Celý plán tak pečlivě promyslela, neponechala téměř nic náhodě. Celé hodiny si nacvičovala, jak nápad předloží výboru Greentree, ale když k tomu nakonec došlo, nebrali ji na vědomí. Zavrhli ten nápad jako pouhou hříčku fantazie. A Ron! Žije s ním, spí s ním a ten chlap přitom nemá ani odvalu ji podpořit. Vybavil se jí ten jeho velký, kulatý, dětsky rozpačitý obličej. Jako kdyby se styděl, že ji vůbec zná!

Zamračila se, až jí téměř dokonale hezká tvář zošklivěla vráskami. V dešti jí vlhké prameny černých vlasů ulpívaly na lících. Přikývla sama sobě. Je načase, aby si to s Ronaldem Batemanem, namyšleným panem předsedou sdružení Greentree, pěkně vyříkali. Jestli chce žít v iluzorním světě připodělaných šedesátých let pod heslem láska a mír, prosím — ale beze mne. Tyhle časy už minuly. Když chce člověk změnit svět, musí bojovat.

Došla k parkovišti a zasunula dlouhé nohy do kanárkově žlutého autíčka. Nastartovala, čekala, až se motor ohřeje, přitom dlouhými, světle okrovými nehty zlostně bubnovala do dřevěného volantu.

Čert vem Greentree. Automaticky zavřela sytič a otáčky motoru klesly. Ten plán je dobrý! Nikdo nepřišel s ničím, co by se tomu mohlo rovnat — alespoň pokud jde o získání ohlasu na

veřejnosti. Nejméně deset podobných akčních skupin ochránců životního prostředí se dneska dere o kousek místa na slunci — z toho ve Vancouveru nejméně tři. Greentree jde už potřetí ke dnu. I Ron to přiznává. Poslední žádost o podporu jim zamítli, a pokud hezky brzo neseženou nové fondy, jsou odkecaní. Opona. Greentree si může sbalit stan a rozplynout se do noci jako tisíc jiných přihlouplých skupin před nimi.

Možná že si ani nic jiného nezaslouží, napadlo ji. Velcí válečníci! Za dva roky dokázali jenom rozestavit protestní hlídky kolem závodu na zpracování rtuti a vypracovat pět různých rozborů o přítomnosti pohlavních hormonů v hovězím mase. Panenko skákává!

Zamyšleně si hryzala rty a v duchu rozebírala Rona. Žijí spolu už od založení Greentree a zpočátku to bylo fajn. Ale teď se něco změnilo. Už ji tak nevzrušuje a jeho roční renta i docentské místo na univerzitě už dávno ztratily kouzlo. Nemí sice špatné bydlet v hezkém bytě, a fakultní večírky bývají docela zábavné, ale když se to vezme kolem a kolem, vedou pěkně otravný život. Neustále vykládají, co udělají, ale zůstane u řeči. Možná je čas se rozejít.

Zařadila zpátečku a otočila vůz. Zaplatila hlídači a s ohlušujícím řevem vystřelila do hustého odpoledního provozu. Řídila agresivně, neustále řadila a vyhledávala mezery. Mířila do Kitsilana na druhé straně zátoky, kde bydleli.

Najednou se rozmyslela, přejela s vozem přes tři jízdní pruhy a odbočila mezi věžáky Západní čtvrti. Plán má slabiny, zejména v otázce, jak proniknout na místo. Kdyby se jí nějak podařilo Rona přesvědčit, že to půjde, zviklala by ho. Nejdřív si musí promluvit s Vincem. Vince Snyder tohle dokáže sfouknout jako nikdo jiný.

Zaparkovala před sešlým činžákem a zazvonila. Vyběhla po schodech a vklouzla do pootevřených dveří v druhém patře.

Vincent Laidlaw Snyder pročítal tenkou složku papíru a volnou rukou si zlehka masíroval houštinu slámově žlutých

chlupů na hrudi. Seděl na matraci, která v jeho mládeneckém bytě sloužila zároveň jako postel i pohovka, zatímco Paula se uvelebila v jediném křesle. Snyder měl dosud vlhké vlasy ze sprchy a Paula se snažila nevnímat mokré skvrny na Snyderových přiléhavých džínách. Nebylo to lehké. Byt zdobil jedině plakát s Jimi Hendrixem a vojenská mapa Jižního Vietnamu. Hendrix neměla ráda a mapu pokrývala jemná pavučina čar, tu a tam proložených sytě červenými tečkami. Neměla tušení, co ty čáry a tečky znamenají.

Nakonec pohlédla přes pokoj na Vince. Zdálo se, že ho četba naprosto zaujala. Sledovala pohyb jeho ruky po hrudi, pak neodolala a sklouzla očima k pevné oblině v rozkroku. Rychle odvrátila pohled, ale přece ji přistihl. Zašklebil se a odložil papíry na podlahu.

»Je to dobré,« usmál se tenkými rty. Opřel se vzadu o zeď a nohy nechal silácký roztažené na podlaze.

»Myslíš?« zachrptěla. Vyváděl ji z míry.

»Netvrdil bych to, kdybych si to nemyslel,« odpověděl Snyder protáhlou kalifornskou intonací. Neztratil ji ani po šesti letech pobytu v Kanadě. Snyder dezertoval od nechvalně proslulých černých baretů, odnože zelených baretů, a od té doby se zdržoval ve Vancouveru. Nikdo nevěděl zcela jistě, proč zběhl, ale od přechodu přes hranice se potloukal kolem různých radikálních skupin. Ron byl téměř stoprocentně přesvědčen, že Snydera nasadila CIA, ale Paula to považovala za paranoidní představu. Raději věřila tomu, co říkal Vince — že dezertoval z politických důvodů.

»Je to ale technicky proveditelné?« zeptala se Paula a naklonila se k němu. Snyder pokrčil rameny. Vstal a přinesl jí papíry. Jak jí je podával, jejich prsty se dotkly. Prudce ucukla a stránky sklouzly na podlahu. Snyder se zazubil, sklonil se a posbíral je.

»Kapánek nervózní, ne?« zeptal se a znovu se posadil na matraci.

»Trošku.«

Snyder se rezavě, nepříjemně zasmál. Ten zvuk přímo kontrastoval s jeho téměř andělskou tváří pod dlouhou kšticí barvy medu. »Není divu. Člověk si nenaplánuje každý den, že vyřídí jaderný reaktor.«

»Já ho nechci vyřídít,« bránila se dotčeně Paula. »Chci ho obsadit. Jako politický protest.«

»Obsadit, vyřídít — vyjde to nastejno,« podotkl. »Nejdřív se musíš dostat dovnitř.«

»Je to proveditelné?«

»Jistě.« Zazubil se. »Všecko je proveditelné, když máš dost peněz. A času.«

»Peněz?« zeptala se Paula.

»Jo peněz.« Zamyšleně na ni pohlédl. »Myslíš to fakticky vážně?«

»To si piš. Přesně tohle Greentree potřebuje. Kristapána!« V očích se jí zablýsklo. »Dovedeš si představit ty články v novinách?«

»Jo, dovedu,« souhlasil Snyder klidně. »Taky si dovedu představit, kolik nám napaří soudce, až bude po všem.«

Paula prudce zavrtěla hlavou. »V žádném případě,« namítla. »Porušení veřejného pořádku. A tak jako tak — byli bychom Kanadáni. Dostaneme podmíněný rozsudek nebo jen *persona non grata* a rychle nás šoupnou přes hranice. Žádné strachy.«

»Možná že máš pravdu.« Snyder chvíli koukal do stropu, potom se podíval na Paulu. »A peníze?«

»Na co?« zeptala se.

»Musí se to ot'uknout. Nějaké vybavení. Viděl jsem Richland. Nepředstavuj si to moc jednoduše.«

»Peníze seženu,« ujistila ho.

»Od Rona Batemana?« uchichl se Snyder. »Nic si nenamlouvej. Ten na takovéhle podniky nemá pajšl.«

»Nech to na mně, Vinci. Myslím, že ho přesvědčím. Otázka zní: půjdeš do toho s námi, když získám Batemana?«

»Možná,« prohodil Snyder. Vstal a Paula se k němu připojila. Šli ke dveřím a Snyder je otevřel. Paula vedle něho nejistě postávala.

»Budeš o tom přemýšlet?« zeptala se nakonec.

»Budu. Dej mi vědět, jestli, z Ronnieho vymáčkneš peníze. Nemá smysl do něčeho jít, dokud nevím, že se na to najdou prachy.«

»Nedělej si starosti,« prohlásila Paula pevně.

»Já si je nedělám,« usmál se Snyder. Vzal ji jednou rukou za krkem a přitáhl ji k sobě. Jeho prsty ji zastudily na kůži. Pokusila se odtáhnout, ale svíral ji pevně. Přitiskl Paule rty na ústa a ucítila zkušený dotyk jeho jazyka, který jí pronikl hluboko do úst, vpaloval se jí do těla, až ztrácela dech. Druhou rukou jí vjel zezadu mezi stehna a sevřel jí pevný zadeček, pak Paulu podebral paží jako železnou tyčí a lehce ji nadzdvihl. Znenadání ji postavil a vystrčil ji zlehka na chodbu. Zůstala na něho tupě koukat.

»Takže oba víme, oč jde,« prohodil. Usmíval se, ale jeho šedé oči studily. Pomalu zavřel dveře a Paula osaměla na ostře osvětlené chodbě paneláku.

Dlouhou chvíli stála a zírala na dveře. Pak se otočila a nejistě zamířila k výtahu.

Na hory padla noc. Nad šum deště stoupal pouze přízračný šepot tisíců potůčků, vod stékajících ze sněhu a ledovců na hřebenech Monashee a Selkirk jako každé jaro a léto po milióny roků. Voda stékala po příkrých zalesněných svazích k potokům a bystřinám, až nakonec dorazila k řece.

Řeka plynula volně stejná staletí jako potoky. Její mohutný proud vymlel úzký kaňon do silných poloh žuly a tenkých, drobivých pruhů břidlic. Voda se neustále valila sněhem dolů, slepě hledajíc svůj konečný cíl, tisíce kilometrů daleko — oceán.

Ted' však byla cesta uzavřena.

Přehrada seděla v kaňonu jako obrovský klín, vysoká téměř tři sta metrů — uzda nasazená zkrocené řece. Zadržovala srážky z oblasti patnácti tisíc čtverečných kilometrů horského povodí, vytvářela jezero dvě stě deset kilometrů dlouhé a místy dvě stě třicet metrů hluboké.

Zdánlivě neproniknutelné hory sténaly pod břemenem, jež na ně uvrhla lidská ruka. Nyní, téměř po třech týdnech neustálých dešťů, se zem dala do pohybu.

DRUHÁ KAPITOLA

14.ČERVNA

Kane ležel na posteli, hlavu podepřenou polštářem, a zíral do tmy. Jak se hodiny vlekly přes půlnoc, hřejivý pocit z milování vyprchal a na jeho místo se vplížila tísnivá obava. Už několik dní ji nedokázal pustit z hlavy. Pohlédl na spící Chuck.

Trochu drsné jméno pro ženu, jíž patřilo. Rozhodněji vystihovalo jen částečně, jako reportérskou hvězdu v džínách a koženém saku; ale když tu teď ležela nahá a v šeru se bělala jen oblá křivka stehen a zad, přecházející v něžnou šíji a rozčuchaný trs rezatých vlasů, vůbec se k ní nehodilo.

Lehce se zavrtěla ve spánku, otočila se a odhalila drobná ňadra, na nichž se ve tmě daly jen těžko rozeznat kroužky bradavek. Kane se sám pro sebe pobaveně usmál. Věděl, proč ho přitahuje, ale za živého boha si nedokázal představit, co může ona vidět na něm, až na to, že jsou oba stejně posedlí kulečníkem. Zamračil se. Vem to nešť. Má tak dost starostí, ještě aby si lámal hlavu s tím, co k němu Chuck cítí. Stačí, že ji má tady.

Přehradý. Věčně táž otázka. Vrtající mu hlavou od chvíle, kdy začal pracovat na systému bezpečnostního jištění kolumbijské kaskády. Co se s těmi kanadskými přehradami děje?

Vyklepal z balíčku na nočním stolku kamelku, zapálil si a snažil se nevnímat ohavnou pachů na jazyku po půl tuctu cigaret, které v poslední hodině vykouřil. Už nejmíň potisící si to pokoušel sesumírovat v mozku. Pro nedostatek informací z kanadské strany musí existovat jasný a logický důvod.

S americkými přehradami šlo všechno jako po másle. Dostal odpověď na každou otázku. Většinu údajů, které potřeboval,

získal z počítačových disků v centrále ÚKBP ve Washingtonu. Chybějící informace bez okolků poskytl Úřad pro meliorace, nebo ženijní vojsko. Žádný problém. Ale místo nejzákladnějších údajů, týkajících se okolností či dokonce vzniku kanadských přehrad, vyzískal velkou nulu. Počítač vyplivl buď »nemám v paměti« nebo »použijte jiné zdroje«, a když telefonoval na meliorace nebo ženistům, narazil na zeď. »To je, bohužel, mimo naši kompetenci,« zněla nejčastější odpověď.

A právě tohle mu nedávalo spát. Věc vůbec není k smíchu, naopak, situace vyhlíží krajně nebezpečně. Přehradý a nádrže na řece Kolumbii závisí jedna na druhé. Horní přítoky jsou v Kanadě a trojice tamních přehrad představuje klíčovou složku systému. Každá nesnáž v Kanadě se odrazí do sféry Kanovy pravomoci ve Spojených státech. Vyplivl tabákové smítko, které mu ulpělo na jazyku. Jistě, má se obnovit smlouva o Kolumbii, ale politické tahanice Kana vůbec nezajímají. Je geolog a stavař, a aby mohl odvést pořádnou práci, potřebuje k těm přehradám geologické údaje i stavební dokumentaci. Zpočátku byl přesvědčen, že nějakou výměnu informací musí organizovat Energetická správa Britské Kolumbie, úřad, kterému kanadské přehrady podléhají, ale žádné pojítko nenašel. Nejprve ho nedostatek informací jen zdržoval, protože zbytečně ztratil spoustu času. Ale teď se zdálo, že skutečně nezjistí nic, a to už se mu vůbec nelíbilo. Všichni — kanadští energetici, americké meliorace i ženisti — vědí, že na severozápadním pobřeží trvají extrémní srážky. Hladiny ve všech amerických nádržích jsou nejméně metr nad dlouhodobým průměrem. Už jenom z tohoto důvodu by se měli znepokojovat. Jim je to však očividně fuk.

»Něco tu páchne,« řekl si polohlasně do tmy. Chuck vedle něho něco zabručela.

»To máš úplnou pravdu,« mumlala ospale. »Páchne to tu jako v putyce po ránu.«

Kana zamrzelo, že ji zburcoval.

»Nechtěl jsem tě probudit,« omlouval se. Natáhl ruku a zajel jí prsty do vlasů.

Setřásla jeho dlaň a posadila se. »Neprobudiš jsi mě,« řekla. »Ležím tu už hodinu a poslouchám, jak ti v hlavě šrotuje. Kterýpak brouček ti hlodá na mozku?«

»Ale žádný. Pracovní problémy. Proč nespíš dál?«

»Protože nechci spát dál. Chci cigaretu. A chci, abys mi pověděl, co tě trápí.« Vzala si z balíčku na svém nočním stolku cigaretu s nízkým obsahem dehtu a nikotinu, škrtila zapalovačem a překřížila si nohy.

»Tak fajn, povídej,« vyzvala ho křepce. Kane se zasmál.

»Co to má být? Rozhovor pro tisk?«

»Přesně tak, kamarádíčku. Tak to vyklop.«

»Říkám ti, o nic nejde. Potřebuju nějaké informace a nemůžu se k nim dostat, nic víc« Kane se natáhl naznak a zavřel oči.

»Jaké informace?« zeptala se Chuck. »Třeba je pro tebe můžu získat.« Nasadila silný německý přízvuk. »My sfídamí vreportévři mame sfé metody, fíme?«

»A co takhle základní geologické studie pro přehrady High Revelstoke, Keenleyside a Mika?« zeptal se Kane s hořkostí v hlase.

»Na co takovou věc potřebuješ? Co ti záleží na kanadských přehradách? Jsme přece ve Státech, ne?«

»Ano. Nespadají do mé kompetence,« přikývl Kane. »Tohle mi cpou ze všech stran.«

»No a,« Chuck pokrčila rameny. »Nech to plavat.«

»Jak to můžu ksakru nechat plavat? Kompetence nekompetence, já na těch přehradách pracuju. Kanadské jsou důležitou součástí kolumbijské kaskády. Jak mám vypracovat nějaká doporučení pro Státy, když mi odmítají sdělit, co se tam nahoře děje?«

»A co se má jako na těch přehradách díť?« zeptala se Chuck.

»To je právě to.« Kane si připálil jednu kamelku o druhou.

»Nejspíš nic. Ale já jsem hrozně nesvůj, když mám tápat ve tmě. Hodně přšelo a ... Prostě děšť a sypané hráze se dost dobře nesnášejí.«

»Ty myslíš, že třeba spadnou?« Do hlasu se jí vkradl náznak skutečného profesionálního zájmu.

V Kanovi se zase probudil ostražitý nositel státního tajemství. »Moment, moment. To jsem neřekl. Někdy se mi moje práce nelíbí, ale jinou nemám, tak přestaň slídit po úspěšném odhalení. Nějaký bláznivý článek o blížící se pohromě na kanadské přehradě je to poslední, co potřebuju.«

»Nebyl by to bláznivý článek, pane Kane. Nepíšu nic, dokud nemám celou věc podloženou fakty, takže si na mě nevyskakuj.« Chuck zlostně zamáčkla cigaretu v popelníku na Kanově hrudi.

»Promiň,« omluvil se. »Jsem trochu přetažený.«

»Dobře, dobře,« kývla Chuck. »Jen se ti pokouším pomoci, nic víc«

Kane ji něžně pohladil po noze. »Už jsem říkal, že mě to mrzí,« zašeptal.

Dlouho mlčeli.

»Něco ututlali a někdo se bojí?« zeptala se posléze.

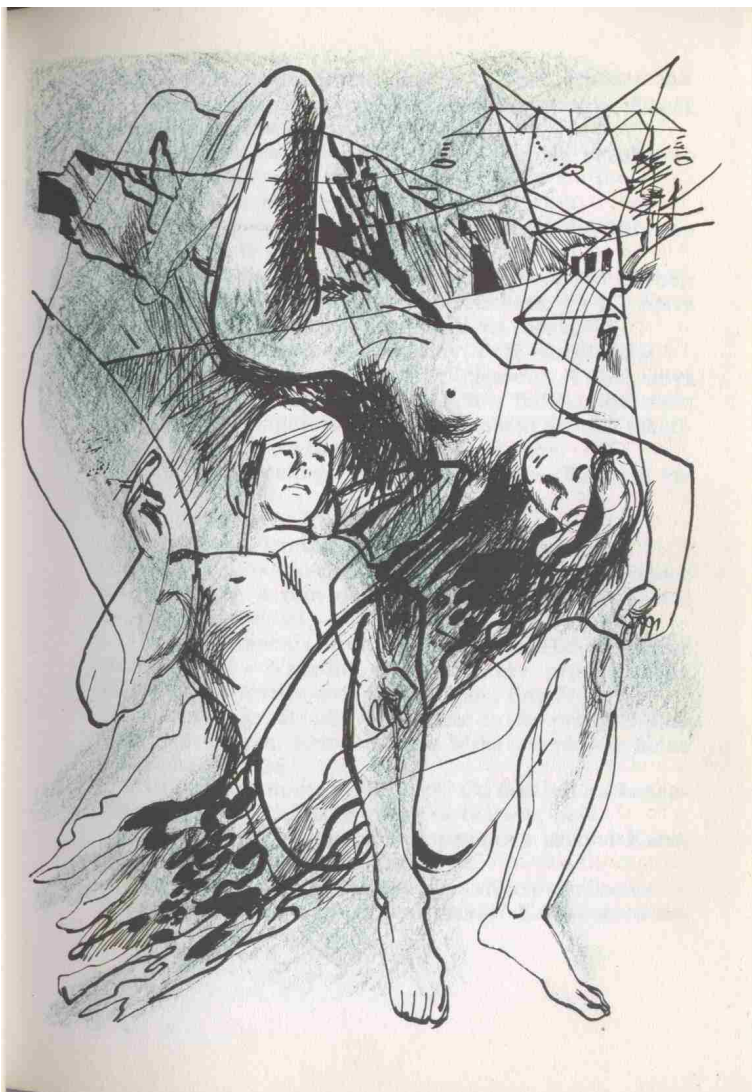
»A už jsi zas u toho,« zasmál se Kane. »Ne, podle mě nikdo nic netutlá. Myslím, že mi v cestě stojí jenom horda byrokratů, a taky si myslím, že si všichni dělají starosti s tou novou dohodou. Kanadani začali vyskakovat pět minut po tom, co podepsali předchozí, takže se nejspíš pohlaváři bojí, že by jim uškodilo na popularitě, kdyby tam v tuhle chvíli měl čenichat někdo jako moje maličkost. Nic se netutlá, zlato.«

»Ale ty informace přesto potřebuješ, že?«

Kane si povzdechl. »Ano, ty informace přesto potřebuju.«

»Možná že ti přece jen budu něco platná.«

»Jak?« zafuněl Kane, kterému docházela trpělivost. »Co ty ksakru víš o přehradách?«

»Nic.« Její hlas zněl nebezpečně sladce. »Ale znám lidi.

Určitého člověka. Jmenuje se Halleran.«

»Halleran? Nikdy jsem o něm neslyšel.«

»To mě nepřekvapuje,« podotkla Chuck. »Je to reportér. Kanadský. Specialista na životní prostředí, a pokud se dobře pamatuju, má zvlášť spadeno na Kolumbii. Párkrát jsme se potkali. Spojím tě s ním, když budeš chtít.«

»Jistě,« přikývl Kane. »A pět minut po tvém telefonátu už bude psát článek.«

»Když myslíš, že reportéři jsou taková sebranka pitomců a podvodníků, proč se vlastně zajímáš o mě?« odsekla Chuck. »Krucifix, mě jen napadlo, že by mohl něco vědět!«

»Božítku, promiň,« zamumlal Kane. Nepodařilo se mu potlačit zívnutí. »Vážím si toho, že ti na mně tolik záleží, ale ... «

»Dobře, nic« Chuck se opět položila. »Pochopila jsem. Ale stačí říct, abych dohodla schůzku, jasné?«

»Jasné!« Kane se náhle usmál. Pár vteřin na sebe hleděli a pak jí zkusmo přejel dlaní po nadrech a břiše. Zachvěla se a vklouzla mu do náručí.

»Příměří?« zašeptal jí do ucha.

»Tak jo,« zamumlala. Objala ho kolem krku, vklouzla pod něho a rozevřela stehna v tichém vyzvání. Zvedla k němu rudě planoucí klín, přijala ho do sebe, sotva na ni nalehl, pevně ho obemkla nohama kolem boků a v pulsujícím sevření odlétly jeho starosti, jako by je zahnal první nápor větru před letní bouřkou.

Rudnick seděl v ošoupaném křesle, v ruce sklenici zázvorové limonády s žitnou. Na stolečku před ním dohasínal v chromovaném popelníku doutník.

Tupě zíral do okna. První čtyři písmena velkého nápisu Motel Richland prosvěcovala jeho šerý mládenecký příbytek střídavě zeleně a žlutě.

Kromě křesla stála v pokoji pouze skládací postel u zdi vpravo a stolek pokrytý umakartem vlevo, vedle průchodu do kuchyně a koupelny. Na stolku ležela Rudnickova minulost. V koženém rámečku, opřeném o stěnu, byly dvě fotografie — absolventský snímek z policejní akademie a zašlá momentka, kde mnohem mladší Rudnick chlupatou paží objímá jakési děvče na pláži. Před fotografiemi ležely v řadě vedle sebe bronzový policejní odznak, Purpurové srdce — medaile, kterou dostal za kus korejského šrapnelu ve stehně, a pozlacený půldolar s podobiznou Kennedyho. S tím ho poslali na odpočinek.

Na odpočinek. Rudnick si prohlédl ponurou řádku na stole a uchechtl se. Pokoj zezelenal, zežloutl — a najednou byl zas červen osmašedesátého roku a Rudnick se opět ocitl před hotelem Conrad Hilton.

Od samého začátku tušili, že půjde do tuhého. Alespoň Rudnick to věděl. Bylo vedro, což v Chicagu vždycky věštilo trable. Novináři dělali všechno ještě horší. Předvídali, že na nadcházející celostátní konferenci demokratické strany dojde k menší bitvě; a s kamerami a mikrofony napjatě pobíhali mezi shromažďujícími se válečníky — hippies, yippies a celou sbírkou potrhlíků, kteří se do města stahovali ze všech stran.

Než začala vlastní konference, panovala už po Chicagu karnevalová nálada. Mladí radikálové si načechrávali peříčka před televizními kamerami, Jerry Rubin předváděl nejvybranější údery karate a policejní výkvět města postával kolem a předstíral, že se ho to vůbec ani trochu netýká.

Den před konferencí Rudnick procházel parkem naproti hotelu, proplétal se hloučky vlasatých kluků a holek, překračoval spací pytle. Poznali, o koho se jedná, i když byl v civilu, a to ho těšilo. Byl tělem i duší polda a hřálo ho, že je to na něm vidět. Většina omladiny před ním ustupovala stranou. Jeden ne. Zastoupil mu cestu výrostek s vlasy na ramena, hubený jako tyčka.

»Dovolíte,« řekl Rudnick s úsměvem.

»Chlupatej,« prohlásil kluk. »Seš chlupatej, co?«

»Přesně tak,« přikývl Rudnick. »A teď ustup.«

»Jdi do hajzlu, ty svině!« Jeho oči připomínaly černé oblázky. Kolem se začal srocovat dav čumilů.

»Povídám ti, ustup,« vyzval ho Rudnick a málem mu selhal hlas, jak se snažil zachovat zdvořilý tón.

Dav okolo narůstal a kluk mu hrál divadlo. Přitiskl si ruku na tvář, zaklonil hlavu a koulel očima, »Óóh! Náš vyžraný sviňáček chlupaťáček je celej bez sebe!« zapištěl v předstíraném zděšení.

Rudnickovi došla trpělivost. Popadl mládence pod krkem a přitáhl ho ke své široké, zarudlé tváři.

»Teď máš kliku,« zasyčel. »Ale až přijde čas, najdu si tě, zarazím ti ten pod'obanej zadek do země, utrhnu ti koule a nacpu ti je do chřtánu. Jasný?« Odstrčil ho, otočil se a odcházel stejnou cestou. Jen stěží krotil zuřivost. Za sebou slyšel posměšný ryk davu.

Ráno při rozdělení se dobrovolně přihlásil do služby na konferenci ještě dřív, než ho o to velící kapitán požádal. Nechtěl si nechat případné střetnutí ujít.

Během výtržností, které následovaly, se Rudnick neustále pohyboval v nejhustších šarvátkách. Zdálo se, že přímo s rozkoší vdechuje štiplavý pach slzného plynu. Rozjařeně vlácel kluky a děvčata do připravených antonů. Byl v podivném náboženském vytržení, přímo se zalykal blahem, když bušil a řezal kolem sebe kosti nekosti, hlava nehlava — připadal si jako anděl pomsty. Pak zahlédl vlasatce z parku. Kluk ho viděl taky a všiml si Rudnickovy košile zastříkané krví. Otočil se a vzal nohy na ramena.

Jsem jak John Wayne, napadlo Rudnicka, když se hnal za ním. Jsem Vévoda a ten parchant je býček, kterého je třeba odříznout od stáda, srazit a vykastrovat. Na to se těšil nejvíc.

Proplétal se mezi mumrajem a odhazoval na stranu každého,

kdo se mu přimotal do cesty. Výrostek zahrnul do uličky, kterou Rudnick znal. Byla slepá, plná popelnic. Zašklebil se a zvolnil.

»Konečně sami,« zavrnl na kluka. Hippie se stáhl za popelnicí, oči plné strachu, hrud' se mu prudce zdvíhala, jak se snažil popadnout dech.

»Já ti to povídal, ty buzerante,« vrkal něžně Rudnick. »Já ti říkal, jak to dopadne.« Zastavil se na pár metrů od vyděšeného chlapce a čekal. Hippie naznačil pohyb doleva a pokusil se uniknout doprava. Rudnickův úder pravicí ho zasáhl jako železná tyč. Kluk ze sebe vyrazil něco mezi kašlem a chrchláním, klesl na kolena a dával. Rudnick k němu přikročil a kopl ho do žaludku, až se mladík zhroutil na záda a sténal. Rudnick se zhluboka nadechl a kopl ho vši silou mezi nohy. Vlasatec zaječel a v rozevřených ústech se mu svíjel jazyk jako had.

»Ticho!« napomenul ho Rudnick a zazubil se na trosku u nohou. Ještě jednou se pokochal pohledem a pak zamířil zpátky na ulici.

V záři světlometů se při ústí uličky ostře rýsovalo pět postav.

»Viděli jsme tě, poldo,« řekl hlas ze tmy. Rudnickovi se zdálo, že zahlédl záblesk kovu, a instinktivně sáhl pod blůzu pro pistoli. Než ji stačil vytáhnout, prostřední z pětice vyrazil několika velkými skoky, kopl Rudnicka do spánku a složil ho vedle kluka. Policista se pokusil zvednout, ale to už se na něho vrhli ostatní jako vrčící smečka, rvali a trhali. Dostal těžkou botou kopanec do hrudníku a zřetelně cítil, jak mu prasklo žebro. Kroutil se pod nimi, ale nedokázal se vytrhnout. Nakonec ho přemohli a dva mu drželi levou ruku. Uslyšel tiché cvaknutí a vysoký, téměř dívčí hlas.

»Tak, to je ono, takhle,« šeptal neznámý. Náhle Rudnick pocítil ostrou bolest v malíčku pravé ruky. Pokusil se ji vyprostit, ale svírali ho pevně.

»Ostrej. Pro tebe až moc ostrej, ty svině,« říkal hlas. »Na tebe by měl bejt tupej, pořádně tupej.« Znovu bolest v malíku. Jak

čepel prořízla maso a zakousla se do kosti, Rudnickovi se vnitřnosti zmítaly v křečích nevyslovitelné bolesti. Jeho mučitel zachrčel a tempo řezání stoupl. Rudnick omdlel. Už necítil, jak mu malík upadl, ani jak mu těžká bota dupe na zmrzačenou ruku a drtí každíčkou kost, až mu ze zápěstí zbyla jen mokvající placka.

Rudnick se s trhnutím probíral. Na tváři mu svítil pot, v ruce mu šhubalo. Lehce ji nadzdvihl z ošoupaného čalounění křesla. Otupěle zavrtěl hlavou.

Nestáli o zmrzačeného policistu. Takováhle ruka nepůsobí na veřejnosti dobře. Poslali ho s plným platem na odpočinek. Zpočátku žil z pojistného, které za ruku dostal, a když došlo, odejel z Chicaga. Když nemohl sloužit u policie, nemělo smysl zůstat. Nedržela ho žádná manželka, děti, barák. Předtím nic z toho nepotřeboval. Stačila mu práce.

Nové zaměstnání sehnal bez nesnází. Dobrý polda vždycky dostane slušně placenou práci strážného. I když si nebyl jist, zda velitel ochranky v Richlandu je takové terno. Hned od počátku o tom pochyboval a s Kellermanem nevycházel nejlíp; plat však dostával slušný a dnes je ostatně v letech, kdy nemá příliš na vybranou. Zůstal tu, ale v Richlandu nikdy nezdomácněl a za své přátele mohl považovat jedině kamarády z mokré čtvrti.

Zíral z okna na blikající neón a přemítal, kde ten kluk asi dneska je. Vzpomněl by si? Nejspíš ne. Rudnick popadl prázdnou láhev za hrdlo a mrštil jí na protější stěnu. S třeskem se rozletěla na kousky.

»Další problémy?« zeptal se muž v šedém obleku.

Venku se šelo. Muž v uniformě se v přítomnosti kanceláře cítil nesvůj. »Dva. Prověřili jsme nejnovější snímky z družice. Začíná ujíždět celý svah.«

»Rozsah?«

»Základna asi tisíc metrů, výška pět set. Hloubka vrstvy se zjistit nedá.*

»Tuší to někdo z vašich lidí?«

Muž v uniformě zavrtěl hlavou. »Ne. Objevíte to jedině, pokud porovnáte předchozí snímky. Pohyb je zřetelný pouze na analýze vypracované počítačem.«

»Alespoň něco.« Muž v šedém si ukazováčkem pravé ruky přihladil obočí. »Jak rychle se to pohybuje?«

»Asi centimetr denně, možná míň.«

»Nebezpečné?«

»Ano. Je to značně nestabilní formace a zhoršuje se.«

»Kolik zbývá času?«

Muž v uniformě pokrčil rameny. »Maximálně pět týdnů. I míň, jestli nepřestane pršet.«

»Takže abychom ... nápravnou akci ... plánovali na první týden v červenci.«

»Nejpozději,« podotkl muž v uniformě.

Muž v šedém bubnoval zlehka prsty na desce stolu a přemýšlel.

»A ten druhý problém?« zeptal se nakonec.

»Někdo z ÚKBP se moc vyptává,« řekl muž v uniformě.

Jeho protějšek přikývl. »Kane. Já vím. U nás taky. Rozčiluje mě.«

»Můžeme s tím něco udělat?«

Muž v šedém se zamračil. Pak prudce vstal. »Ano. Nechte to na mně. Myslím, že ode dneška bychom se měli setkávat pouze služebně a v přítomnosti jiných osob.«

»Rozumím.« Muž v uniformě se zvedl.

»Myslím, že ne.«

Muž v uniformě chvíli stísněně vyčkával a váhal, zda má svému společníkovi podat ruku. Nakonec si to rozmyslel, otočil se a vyšel z kanceláře. Když se za ním zavřely dveře, muž v šedém obleku si přitáhl telefon a vytáčil číslo do Langley ve Virgínii.

»Kde se ksakru touláš?* zeptal se Ronald Bateman. Paule St. Georgeové, která vstoupila do ložnice, připomínal jeho pohled za brýlemi soví kukuč. Hubená ramena mu halil ošuntělý žlutý župan, seděl na posteli s ohmataným výtiskem *Tichého jara* od Ráchel Carsonové na kolenou a s tužkou v ruce. Po přikrývce se válely poznámkové bloky a volné listy papíru. Paula zívla a šla k toaletce. Posadila se, chvíli Batemana pozorovala v zrcadle, pak vzala kartáč a začala si rozčesávat zacuchané vlhké vlasy.

»Ptal jsem se, kde jsi byla,« opakoval Bateman.

»Venku,« odpověděla s ledovým klidem. »Kousek jsem si vyjela. Nemusíš se kvůli tomu hned rozvášnit.«

»Měl jsem o tebe starost,« vysvětloval Bateman. »Jsou skoro dvě po půlnoci.«

»Děkuju, Rone, mám vlastní hodinky,« podotkla Paula. Vstala a začala se svlékat. Po očku sledovala, jestli Bateman zareaguje. Nezaznamenala žádnou změnu. Na Vince by určitě zapůsobila. Přivřela na okamžik oči a opět ucítila jeho dotek. Až ji při té vzpomínce zamrazilo.

» Vidiš?« poznamenal starostlivě Bateman. »Jsi celá prochladlá!«

»Prokristapána!« rozčilila se Paula. »Ty už mluvíš jako moje matka!« Posadila se nahá před zrcadlo a začala si na tváři hledat kazy.

»Prostě mi na tobě záleží, Paulo, nemusíš hned vyskakovat. Nepočkala jsi ani na konec schůze, a když jsem šel na parkoviště, auto bylo pryč. Od té doby uplynulo nejmní osm hodin. Mám snad právo se o tebe bát, ne?«

»Ovšem, ovšem,« zasténala Paula. »Způsobila jsem ti obrovskou starost. Dokonce jsem si možná odskočila zadováďet s nějakým svalovcem. I když, bůhví proč by ti na tomhle mělo záležet. Tato oblast přece není středem tvého zájmu.«

»To bylo kruté a zbytečné.« Bateman znachověl.

Paula pokrčila rameny. »Ale pravdivé.« Začala si z obličeje stírat líčidlo.

»Život není jen nepřetržitá řada orgasmů, to přece víš, Paulo,« zafuněl Bateman nedůtklivě. »Pracoval jsem, dost usilovně.«

»A na čem, prosím tě?« vysmívala se Paula. »Další přednáška o hanebnostech, které na přírodě pášou celulózky a papírny? Nebo sis vzal na paškál vyčerpávání vodních zdrojů?«

»Něco na ten způsob,« odpověděl Bateman. »Máš námitky?«

»Tos uhodl!« sykla. »S něčím podobným nikdy neuspějem, a ty to víš moc dobře. Potřebujeme výraznou akci!«

»Nejspíš narážíš na ten projekt, který jsi dnes odpoledne předložila výboru,« povzdechl si Bateman.

»Ano. Právě na něj narážím!«

»Zamítli nám to, Paulo. Úplně demokraticky.«

»Houbelec! Kdybys mě byl alespoň troškou podpořil, vyslechli by mě, ale tys tam seděl jako tvrdý Y!«

»Nemluv nesmysly,« vrtěl hlavou Bateman. »Ten nápad obsadit americký reaktor je nejen směšný, ale navíc značně nebezpečný. Čím by nám to prospělo?«

»Získali bychom ohlas v tisku. To znamená politický nátlak, pane Batemane. Jestli jste si nevšiml, tak takhle se to hraje. Nikdo nás neuslyší, dokud se jenom pachtíme s dopisy a svoláváme řídicí výbory.«

»Nejsme teroristé, ale ochránci životního prostředí. Ten nápad je úplně směšný,« prohlásil Bateman důrazně.

»Někteří lidé si to nemyslí,« podotkla upjatě Paula.

Bateman prudce vzhlédl a zamračil se. »Co tím chceš říct?«

»Vince tvrdí, že by se to dalo provést,« odpověděla a vítězně se usmála.

Bateman odložil knihu, ale přitom z ní nespustil oči.

»Vince Snyder? Kdy jsi s ním mluvila?«

»Dnes odpoledne. Pověděla jsem mu o našem plánu. Podle

něj by se to dalo uskutečnit. Později se s ním sejdu, abychom to probrali.«

»Takže tys byla celý večer u něj?« zeptal se přiškrčeným hlasem Bateman.

Paula váhala s odpovědí a vychutnávala okamžik převahy. Zavrtěla hlavou. »Neboj se. Zdržela jsem se u Vince jen půl hodiny.«

»Ale,« Bateman jí nevěřil.

Paula dlouze, teatrálně zasténala. »Proboha, Rone! Vince se mě ani nedotkl,« lhala.

»Nechci, aby ses s ním dál stýkala,« odsekl Bateman a stěží krotl hlas. »Je to nebezpečný chlap.«

»Pročpak?« zeptala se Paula ledově. »Protože se nepodělá, když mu někdo předloží dobrý plán? Proto ještě není nebezpečný, spíš mazaný.«

»Prostě se s ním nebav,« řekl Bateman. »Nedá se mu důvěřovat.«

»Mohl by mě náhodou svést?« zahihňala se Paula. »Bojíš se, že ti s ním uteču? Teda, Rone! Zrovna ty jsi mi přece vykládal, že žárlivost je znakem nedospělosti.«

»Nežárlím. Nechci, aby ses zapletla do něčeho, co by tě pak mrzelo.«

»Kristepane,« zamumlala. »Už mluvíš přesně jako můj táta!«

»Zhasni a pojď si lehnout,« zabručel Bateman.

Později, ve tmě, jí po těle neobratně tápaly jeho dlaně jako dvě slepá zvířátka. Když se na ni převalil a snažil se jí vměstnat mezi stehna, napadlo ji, zda ho tak vydráždila představa, že jí třeba právě tohle dneska udělal Vince. Pokusila se představit jak by bylo cítit Snyderovy svalnaté nohy a sílu beranidla, kterým by se do ní propaloval. Představa ani nedostala čas vykvést, když Bateman hlasitě zaskučel a skončil. Za okamžik už hlasitě chrápal.

Počkala, až tvrdě usne, a pak si prsty vykouzlila vidinu Vinceho. Když si ho nakreslila, jak do ní vniká zezadu,

rozechvěl ji orgasmus od hlavy k patě. Polštář tlumil její blažené vzlyky.

Když nad pohořím Monashee začínaly blednout hvězdy, objevovaly se první zřetelné známky sesuvu. Menší stromy a keře podél břehu jezera se mírně nakláněly k vodě a tu a tam se pod stromy táhly k hladině vějíře miniaturních lavin.

Nevyvolaly však žádný poplach. Šest kilometrů od hráze už neexistovaly svahové indikátory ani měřiče odchylky. Kontrolní body končily čtyři a půl kilometru před obrovskou plochou zvolna ujíždějící země při ústí řeky Kanoé.

Jak první pletence ranní mlhy začaly vytkávat své jitřní vzory mezi kmeny stromů, voda na úpatí se mírně čeřila. Modré ráno však zůstávalo tiché, až na hněvivý pískot bělohlavého orla, vznášejícího se tři sta metrů nad hladinou.

TŘETÍ KAPITOLA

27.ČERVNA

DC9 se zhouplo do poslední klopené zatačky, aby prudkým náklonem začalo klesat k vancouverskému letišti na Sea Islandu, a Jonathanu Kanovi začal opět stoupat obsah žaludku do hrdla. Po dvoutisící sedmisté, neboť tolik vteřin trval let ze Seattlu do Vancouveru, se proklíнал, že uposlechl Chuck a vydal se za Halleranem. Koneckonců, jeho hlava bolet nemusí. A cestování letadlem nenáviděl snad ze všeho na světě nejvíc.

Kromě hry na schovávanou, kterou si s ním někdo hraje posledních čtrnáct dnů. I ty nejvynalézavější pokusy získat informace o kanadských přehradách na Kolumbii končily nárazem na tvrdou zeď byrokracie. Problém navíc komplikoval nedostatek času. I když v něm trvale hlodaly otazníky kolem hrází na severu, jeho hlavní pracovní náplní dosud zůstávala bezpečnost zařízení na přehradách. Alespoň s tím už byl hotov.

Kane však nedokázal svou práci považovat za dokončenou. Žádný použitelný přehled nemohl přece beztrestně kanadské přehrady pominout. Ale po dvou týdnech mu připadalo, že tento názor zastává pouze on sám.

Jak mýjely dny, Kanova zatrpkllost i podezření narůstaly. Původní domněnka — že totiž různé agentury, kterých se záležitost týká, odepírají informace z obavy, aby neohrozily nadcházející obnovení smlouvy o Kolumbii — už prostě nedávala smysl. Chuck pátrala na vlastní pěst a od Hallerana zjistila, že geologické podklady od samého počátku obestírá rouška šušandy a tajnůstkářství. Halleran jim poslal soubor novinových výstřižků, zahrnující i počátky stavby přehrady Mika. První zvěsti, že místo pro přehradu není bezpečné, vzápětí popřela vláda Britské Kolumbie, geologické studie

však nikdy nezveřejnila. Záležitost usnula na několik let, ale znovu ožila, když B. K. Energo zahájila práci na přehradě High Revelstoke. Tiskem opět proskočila série článků o nevhodném profilu a nato zvěsti znovu utichly. Pokud Kane mohl posoudit, nikdo otázky nadhozené v tisku přesvědčivě nevyvrátil.

Rozhodl se jednat. Dokončil práci na sborníku, oznámil Gladys, že si bere týden dovolené, a veškeré materiály si s sebou odnesl domů. Teprve když na podlaze obýváku pokryté papíry listoval zápisy neplodných telefonických hovorů a kupami korespondence, pochopil, že teď už vlastně nesbírám informace, ale shromažďuje důkazy — i když si dosud nebyl jist o čem. Tušil jen, že se něco děje a příliš mnoho lidí se to snaží udržet pod pokličkou.

Vnitřní hlas mu napovídal, že kvůli vlastnímu pohodlí by měl celou záležitost odložit ad acta a pokračovat v normální práci. Pršet přestalo, a pokud před tím existovalo nějaké nebezpečí, teď už nehrozí. Deset dnů svítí slunce, teploty odpovídají ročnímu průměru a stav vody za pár týdnů klesne na normál. Avšak jistá součást jeho osobnosti — tvrdohlavý Kane, který se prokousal vysokou, Vietnamem, elitní technikou v Massachusetts a nakonec rozvodem — odmítala couvnout. Nebezpečí snad minulo pro tentokrát, ale co příště? Tvrdohlavec v něm zvítězil, Chuck zavolala Halleranovi a domluvila na pondělí schůzku. Reportér byl Kanovou poslední nadějí.

Podivné masochistické nutkání přimělo Kana podívat se z okna letadla ve chvíli, kdy se snášeli k vodám zátoky Sturgeon Bank. Vypadalo to, že letí asi tři metry nad hladinou. Ta náhle přešla v trávu a pak v asfalt. Letadlo se sklopilo dozadu, až Kanovi zbělely zaťaté pěsti, a dosedlo. Za patnáct minut už uháněl v taxíku do Vancouveru.

Oblastní ústředna kanadského rozhlasu se nachází v gigantickém zigguratu z betonu a kouřových skel v centru města. Kane nečekal, že bude tak veliká, a trvalo mu téměř

dvacet minut, než ve spleti chodeb našel třetí patro a v něm Halleranovu kancelář.

Zaklepal.

»Odchod!« zaskřehotalo to zevnitř. Hlas patřil buď člověku, který příliš mnoho kouřil, nebo jedl ostnatý drát. Kane se neodvážil vstoupit.

»Jsem Jon Kane. Ze Seattlu,« řekl nakonec. Uvnitř bylo ticho.

»No a?« ozvalo se posléze.

»Mám s vámi domluvenou schůzku. Telefonovala vám Charlene Dalyová.« Nastala krátká pomlka a pak muž v kanceláři zakrákoral: »Tak jo. Pojd'te dál.«

Kane stiskl kliku.

Ve srovnání s vnitřkem místnosti by jeho domek působil skoro spořádaně. Podél tří stěn se na stolech tyčily ke stropu stohy starých výtisků vancouverských novin *Sun* a *Province*. Tu a tam něco mezi novinami připomínalo šanony, ze kterých se na všechny strany sypala lejstra. Vedle dveří se tyčila hromada registraček, z každé zásuvky se řinula záplava papírů. Místnosti vévodila obrovská neostrá zvětšenina starého a neuvěřitelně prosednutého koně. Pod ním seděl Halleran, nohy v kovbojských botách měl položené na stole. Vzhlédl, pošoupl si z čela stetson pokrytý zbytky zaschlého potu a odhalil kulatou obrýlenou tvář, korunovanou čelem, které přímo přecházelo v pleš. Měl na sobě přiléhavé džínsy pokryté strupy špíny, kostkovanou košili a kolem krku uvázaný šatek, který mohl zároveň klidně sloužit jako hadr na nádobí.

»To nic. Jsem kapku výstřední,« přivítal ho, zašklebil se a odhalil zlatou korunku na řezáku. »Pojd'te dál. A posaďte se.«

Kane se rozhlédl. Další židle už v kanceláři nebyla.

»Kam?« zeptal se.

Halleran zahákl špičku boty pod balík novin a škulbl. Celý štos se sesypal na podlahu a na stole se uvolnilo místo.

»Prosím,« vybídl ho Halleran. Kane se posadil.

Kanaďan na něho zamžoural. »Vy jste z ÚKBP?«

»Přesně tak.« Kane si poposedl na nepohodlném bidýlku.
»A chcete se dozvědět všechno o přehradách na Kolumbii.«
»Zvlášť o přehradě Mika.«
» Vážně?«

»Naprosto,« řekl Kane.

»V tom případě jste stejný pošuk jako já.«

Kane na něho zůstal zírat. »Proč myslíte?«

Halleran si odchrchlal. »Protože byste, pane Kane, ztratil celý rok, než byste se prokousal politickými žvásty kolem smluvních přehrad, další rok, než byste zjistil, jaké sviňárny se děly, když je stavěli, a asi tak pět let, než byste všechn ten materiál srovnal, aby měl hlavu a patu. Zcela pošetilá náplň drahocenného času, pane Kane, na to můžete vzít jed. O tom nepochybujte.«

» Podle Charlene o nich víte úplně všechno,« prohodil Kane.

Do Halleranova smíchu se tentokrát vloudila hořkost. »No, neřekl bych, že o nich vím všechno. Byly časy, kdy jsem o nich věděl víc než kdokoli mimo Energo či u vás ve Státech.« Rozhlédl se po stožích papíru. »Vím jen to, co jsem si přečetl v novinách. A stejně, nemůžete vůbec vědět, co jsou zač, dokud jste je neviděl.«

»To právě chci,« kývl Kane. »Plánuju, že si zítra půjčím vůz a zajedu do Revelstoke a k Míce.«

»Tak bychom mohli vyrazit spolu,« navrhl Halleran. »Trochu čerstvého vzduchu by mi bodlo. Vězím tu už tejden. Můžem vyrazit dnes odpoledne. Vlastně hned. Čím dřív, tím lip. Promluvíme si cestou. Ve čtyři budem na přehradě Mika.«

»Vy musíte být hotový d'ábel za volantem! Myslel jsem, že Mika je asi sedm set padesát kilometrů od Vancouveru.«

»Přesně tak. A nejsem d'ábel na silnici, ale ve vzduchu. Mám dole v uhelném přístavu zakotvený starý dvoumotorák. Takový zážitek hned tak nezapomenete.«

»To určitě ne,« vzdychl Kane.

Na parkovišti před McDonaldovým bistrem na předměstí Washingtonu D.C. postával oprýskaný chevrolet z dvaasedmdesátého roku. Vysoký svalnatý muž s řídnoucími vlasy, který seděl za volantem, se hladově zakousl do velkého karbanátku a zalil ho mocným douškem čokoládového koktejlu. Muž v šedém obleku vedle něho svíral v dlaních okraje tenké aktovky a očividně neměl hlad.

»Aby bylo mezi námi od začátku jasno,« ozval se muž za volantem. »Společnost je ochotná vzít akci na svoje triko, ale nezapomeňte, že hlavní zisk plyne vám.« Zahryzl se do karbanátku, že se z něho po stranách vyřinul tuk.

»Souhlasím,« odvětil muž v šedém. »Ale i vaše agentura profituje.« Lehce se mu zvedal žaludek, jak mu před očima mizely poslední zbytky karbanátku. Svalovec říhl a zapálil si cigaretu.

»Hovno,« opáčil stroze a vyhodil zápalku oknem. »Nanejvýš nám opatříte krytí pro nějaké fondy, takových kšeftíků nám běží stovky. Poslyšte, z naší strany jde vyložene o laskavost. Propůjčím vám prostředky, kterými disponuju, nic víc. Víte zatraceně dobře, proč to pro vás dělám.« Významně pohlédl na malý stříbrný prsten, který nosil, a zlehka přešel palcem nenápadně rytý symbol. Muž v šedém nervózně pohlédl na vlastní prsten; byly totožné.

»Bratrstvo do toho nehodlám zatahovat,« řekl spěšně a v tónu hlasu se odrážely rozjitřené nervy. »Ani v nejmenším. V této otázce musí být mezi námi jasno.«

Hromotluk se tiše zasmál. »Proč bychom tu jinak seděli? Bratrstvo už jste do toho zatáhl. Od toho také existuje. Říkejme tomu neformální spolupráce. Nebýt bratrstva, nebyl byste dnes tam, kde jste. Ani já ne. Totéž platí o víc než deseti důležitých činitelích v tomhle městě a několika stovkách dalších, roztroušených po Státech. Právě s ohledem na bratrstvo jsem ochoten vám pomoci.«

»Mluvíte, jako kdyby se jednalo o nějaké spiknutí,« zamračil se muž v šedém.

»Taky že se jedná. O spiknutí vzájemně se podporujících mocenských složek, a existuje už hezky dlouhou dobu.«

»Historii bratrstva znám,« odsekl muž v šedém, »Jestli si vzpomínáte, přijímali nás v témž roce a měli jsme téhož ručitele.«

»Pamatuju se.«

»Tak už o tom nebudeme hovořit,« prohlásil muž v šedém.

Druhý se krátce zasmál. »Dobrá. Tedy k věci. Stále ještě žádáte o naši, ehm, neformální spolupráci? Žádné změny?«

Muž v šedém zavrtěl hlavou a přihladil si obočí ukazováčkem pravé ruky. »Celá situace se zhoršuje den ode dne. Zásah je nevyhnutelný.«

»Máte na mysli Kana?«

»Ano. Už je téměř u cíle. Mohl by nám natropit spoustu škod.«

»To si uvědomuju,« kývl muž z Langley. »Možná že s ním budu muset něco podniknout. V tomhle oboru mám velkou praxi, to je vám určitě jasné.«

»Snad abychom o tom raději nemluvili,« prohodil muž v šedém obleku.

»Cimprlich?« ušklíbl se muž za volantem. »S tím si fakticky tak velké starosti dělat nemusíte.«

»Ne, nejsem cimprlich. Ale domnívám se, že bude lepší, když se o vašich konkrétních záměrech dozvím co nejméně.«

»Na tom něco je. Dobrá. Ještě něco?«

»Ano. Datum incidentu. Alespoň to bych vědět chtěl,« otočil se na něho muž v šedém.

»Hodláte snad odjet na dovolenou?« zeptal se a na tváři mu opět vytanul ten lehký úsměv.

»Pochopitelně že ne. Jenom je nutno počítat s různými ... nepředvídanými událostmi,« odpověděl.

»Aha. Zajisté. Stanovili jsme čtvrtý červenec.«

Muž v šedém obleku se zamračil. »Doufal jsem, že by to mohlo být dřív. Jak říkám, situace se prudce zhoršuje.«

»Původní lhůta zněla druhý týden v červenci.«

»Já vím, a stále ještě platí. Jen jsem doufal, že by to mohlo být dřív.«

»Mohli bychom to provést zítra,« řekl muž z Langley, »ale chtěli bychom mít Oswalda hezky v hnízdečku, než to rozjedem.«

»Oswalda?« Muž v šedém obleku se na něho nechápavě podíval.

»Raději se neptejte.«

Dennis Penpraze byl metr sedmdesát vysoký, modrooký osmadvacetiletý brunet. Trpěl lehkou, avšak úpornou akné a ženy vůbec nepřitahoval.

V osmnácti se přihlásil do armády a po deseti měsících ho odveleli do Vietnamu. Při prvním nasazení projevil svobodník Penpraze vyhraněný talent pro zacházení s výbušninami; příští dva roky tedy vyhazoval do povětří hnízda odstřelovačů, mosty a rýžová políčka, od Saigonu po demilitarizované pásmo. Když si odkroutil smluvní léta, vrátil se na týden do Spojených států. Marné pokusy najít práci ho zakrátko nadobro odradily a přihlásil se znovu do armády. Dostal hodnost desátníka a téměř okamžitě ho poslali do Vietnamu. Testy při druhém odvodu ukázaly, že Penpraze splňuje fyzické i psychické předpoklady, jež armáda považuje za projevy normální osobnosti, ačkoliv si psychiatr v odvodní komisi povšiml výrazných paranoidních sklonů. U vojáka, který už určitou dobu ve Vietnamu sloužil, to nebylo nic mimořádného, a Penpraze vrátili k jeho staré jednotce. Během druhého pobytu v Indočíně se Penpraze začal zajímat o vojenské dějiny a zvláště ho přitahovaly životopisy slavných generálů. Jeho oblíbencem byl Douglas McArthur. Zároveň, byť poněkud paradoxně, se zajímal o díla Henryho Davida Thoreaua a dokázal recitovat dlouhé pasáže z *Waldenu*

každému, kdo byl ochoten poslouchat. Takových se našlo málo.

Na sklonku druhého Penprazova pobytu si nadřízení všimli, že se straní kolektivu. Tři pokusy přilákat ho ke společné zábavě skončily výtržností. Jednou došlo k rvačce a Penpraze za trest degradovali na svobodníka. Právě v tomto období už zcela přestal navštěvovat nevěstince ve čtvrti Toc Do, protože se mu nepodařilo udržet erekci. Dva týdny před demobilizací se Penpraze zapletl do další šarvátky, která skončila smrtí černého vojáka z jeho roty. Penpraze neobvinili ze zabití ani ho nepostavili před vojenský soud, nové prodloužení služby však nepřipadalo v úvahu. Vrátil se do Spojených států.

Opět se bezvýsledně pokoušel sehnat práci. Aby nebyl odkázán na podporu v nezaměstnanosti, využil práv vojenského vysloužilce a zapsal se na Kalifornskou univerzitu, kde si okamžitě sjednal řadu studentských půjček. Udržoval si trvalý studijní průměr tři celé a stal se členem všech univerzitních klubů, do nichž se stačil přihlásit. Dokonce založil i svůj vlastní — Společnost pro demokracii —, který se rozpadl před ustavující schůzí. O dva dny později mu zatelefonoval neznámý muž a zeptal se ho, zda by měl zájem pracovat pro vládu. Penpraze odpověděl, že by měl nesmírný zájem. Následující den odpoledne ho navštívili pracovníci Úřadu pro národní bezpečnost ve Washingtonu D.C.

Prozradili mu, že vědí o jeho finančních problémech, a ujistili ho, že pokud se rozhodne přijmout práci u UNB, organizace jeho půjčky zaplatí. Pracoval by jako skrytý agent pro instituci, která se zabývá vysoce tajnými zpravodajskými úkoly. Špionáž Penpraze neodolatelně přitahovala: nabídku na místě přijal. Do tří dnů zanechal studií a našel si byt v oblasti South Gate.

V příštích letech ho agentura pověřila několika úkoly, pokaždé v roli »monitora«, jak tomu jeho anonymní chleboďárci říkali. Penpraze sledoval známého politika nebo průmyslníka a telefonicky hlásil osoby, které se s dotýčnými

vícekrát setkaly nebo se kolem nich pohybovaly. Na ulehčení práce dostal dokonce fotoaparát a adresu ve Washingtonu, kam měl posílat exponovaný film. Dvakrát ho vyslali do zahraničí — jednou do Mexika, podruhé do Koreje.

Kromě úvodní schůzky, kdy se Penpraze nechal získat pro spolupráci, neměl žádný přímý styk s lidmi, pro něž, jak se domníval, pracuje. Výplatu i krytí výdajů obdržel pokaždé v hotovosti a hlášení podával vždy telefonicky. Číslo se neustále měnilo. Adresa ve Washingtonu zněla na poštovní schránku, která se vyklízela v průměru jednou za čtyři měsíce. Exponovaný film vytáhli na denním světle z kazety a vyhodili do nejbližšího odpadkového koše.

Po celou dobu, co Penpraze pracoval pro agenturu, zcela samozřejmě přijímal rozkazy a bral peníze. Nikdy ho nenapadlo, že instituce, která ho údajně zaměstnává, ve skutečnosti neexistuje.

Druhého července odpoledne si Dennis Penpraze koupil lístek do Seattlu a podle pokynů nasedl do autobusu společnosti Greyhound, který měl dál připoje do Vancouveru a Revelstoke v Britské Kolumbii.

Jonathan Kane se až po uši zavrtával do šanonu s materiálem, jejž mu poskytl Halleran. Snažil se nebrat na vědomí, že ve velmi starém a hlučném letadýlku stoupají nebezpečně úzkým říčním údolím. Necelé dvě stovky metrů pod ním klokotala řeka Thompson k západu jako proud rychle tekoucí bahnité lávy.

Vedle se Halleran pokoušel monotónním hvízdáním soutěžit s otřesy, řevem a rachotem dvou vrtulí. Hladce a snadno ovládal letadlo v náklonech a zatáčkách a sledoval esovité ohyby řeky.

Kane četl vytrvale už tři hodiny od chvíle, kdy Halleran zvedl Vydru nad rušnou hladinu vancouverského uhelného přístavu. Jen s obtížemi se soustředil, protože ho svírala úzkost, že náhle selže motor nebo že se srazí s jednou z tisíce různých překážek;

přesto se mu podařilo vydolovat značné množství informací o přehradě Mika.

Pročítal děsivý soubor fakt a teorií. Čím víc přečetl, tím víc jeho obavy narůstaly. Dosud nejasná obava se měnila v hrůzostrašnou pravděpodobnost. Halleranův spis odhaloval splet' nesrovnalostí, nesprávných závěrů, podnikatelských podfuků a podle všeho i několika vyložených lží. Historie v šanonu sahala až do roku 1967, a jak ji Kane s nevěřicným výrazem pročítal, zjišťoval, že základním problémem — kamenem, který tu celou lavinu strhl — byly peníze. Především nedostatek peněz.

Bylo zřejmé, že na profil Miky by se nejlíp hodila gravitační nebo klenbová hráz, ale ty vzhledem k nákladům na přepravu nepřipadaly v úvahu; zvolila se tedy sypaná. Dokonce i s tou nastaly finanční obtíže. Protože staveniště přehrady bylo odlehlé, představovala problém i přeprava šterkopísku. Zkoušela se zemina a šterk v přilehlých nalezištích, ale zjistilo se, že jsou mimořádně citlivé na nasákavost — dvě až tři procenta pod optimum pro přehradu tohoto typu. Materiál v šanonu měl v tomto místě značné mezery, ale zřejmě se nakonec rozhodlo, že i mizerný materiál postačí. Na papíru to vyhlíželo úplně neškodně, ale Jonathan Kane věděl, kam může taková nasákavost vést. Kdyby totiž někde díky nezjištěným trhlinám nebo trhlinám nově otevřeným seizmickou činností začala přehrada prosakovat, nasávala by vlhkost jako savý papír. Změnila by se specifická váha stavby a to by nakonec mohlo vést k jejímu zhroucení. Tento potenciálně nebezpečný kompromis završila stavba přehrady High Revelstoke o sto třicet kilometrů níž. Kdyby její nádrž dosáhla až ke spodku hráze Miky, materiál citlivý na vlhkost by opět reagoval jako obrovitý papírový ručník a jako promočený papírový ručník by se hráz rozpadla na kusy. Kane předpokládal, že stavitelé nespouštěli žádné z těchto fakt ze zřetele, ale přesto neměl klid, zvlášť teď, po květnových a červnových lijácích.

Jak se blížil ke konci tlustého spisu, narazil na cosi, co vypadalo jako návrh scénáře na dokumentární film s prostým názvem *Mika*. Pohlédl na Hallerana a zamával scénářem. Pilotující reportér přikývl.

»To by byla kouzelná podívaná!« zařval do hřmotu motorů.

»Nenatočili jste to?« Halleran zavrtěl hlavou a zakysle cukl koutky úst. »Ale! Nevěřil byste, na jakých sračkách jsem kvůli tomu bruslil!«

»Co třeba?« vybídl ho Kane.

Halleran pokrčil rameny. »No, slyšel jsem od pamětníků pár zvěstí o sesuvech v tyhle oblasti. Tak jsem si řekl, že si to ověřím. Zeptal jsem se na Energo, jestli mají nějaký geologický záznamy, a ti mě jako obyčejně povodili za nos. Vydal jsem se za profesorem na univerzitu. Ani jeden z nich mi neměl chuť něco povídat. Hlavně čísla ne. Dokonce i profesori totiž vydělávají na konzultacích pro Energo tučnej peníz. Každopádně jsem se nemohl dostat k žádnému pozadí, k žádným vědeckým podkladům, tak jsem to musel celý nechat plavat.«

»Chápu, jak vám bylo.« Kane se napřímil, aby viděl přes přední sklo, necelých sto metrů před ním vyrostla zubatá skalní stěna. Pudově si zakryl rukou obličej. V poslední chvíli, když se zdálo, že už škrtnou koncem křídla o obrovitou žulovou tabuli, Halleran šlápl na pedál a stočil letoun bokem. To už letěli ještě těsnější úžlabinou mezi dvěma masívy. Několik kilometrů vpředu před nimi vlídně svítil klín modré oblohy.

»Tfuj! Co to bylo?« zeptal se roztřeseným hlasem Kane a snažil se ovládnout žaludek.

»Hora.« Halleran se zasmál. »Tady v těch končinách je jich plno, víte?«

»Děsně prima,« prohodil Kane. Halleran na něho mrkl a zešíroka se zazubil. Kane se rozhlížel. Po obou stranách mu ve výhledu bránily horské stěny, zalesněná úbočí se v té rychlosti jevila pouze jako zelená rozmazaná skvrna. Skrojek modři na

konci údolí rostl. »Kde přesně jsme?« zeptal se.

»V soutěsce Germinského potoka,« odpověděl Halleran. »Maltonské pohoří.« Mávl rukou na hory po obou stranách. »Letíme paralelně s řekou Kanoe. Míříme k ní, je na druhé straně těchtole parchantů.«

»Kanoe. To už je u nádrže Mika, ne?«

Halleran zakýval. »Taktak. Říkají tomu McNaughtonovo jezero. Pokrývá staré koryto. Naletíme na ně asi uprostřed. Hráz je takových šedesát kilometrů po proudu. Mohl jsem se k ní stočit dřív, ale chtěl jsem, abyste nejdřív viděl nádrž.«

O pár minut později se vynořili ze soutěsky a prudce se otočili doprava. Pod nimi, kam až dohlédli, se prostíraly trpytivé vody jezera, lemované pařáty skal pod obřími rameny hor.

»To je ono?« zeptal se Kane.

Halleran přikývl. Opět si pohrál s řídicí pákou a letadlo se sneslo níž. Vydali se přes dvoustakilometrovou vodní plochu směrem k přehradě. Kane polkl závrať, která ho strašlivě sužovala už od začátku letu, a soustředil pozornost na zemi a vodu pod sebou.

V těchto místech bylo jezero téměř osm kilometrů široké, břehy po obou stranách vymýcené třicet metrů nad hladinu. Věděl, že pod vodou to vypadá stejně; zalesněné svahy předem vykáceli, aby se snížilo množství »odpadu« v jezeře. Nádrž tím dostala olýsalý, umělý vzhled. Výš už opět začínaly stromy a zelenou dekou pokrývaly hory, které se vzpínaly po obou stranách. Nad nimi se jako dravci zuby cenily holé štíty. Kana se zmocňoval sílicí pocit agorafobie. Uprostřed obrovské prázdnoty připomínal hydroplán mušinec v moři zachmuřených hor. Zachvěl se, když si představil síly, které ty mohutné hřebeny vytlačily zpod povrchu zemského; ta síla a energie tam dole dosud vyčkává, neustále při chuti.

Letěli nad jezerem téměř půl hodiny, stín letadélka před nimi běžel po zvlněné hladině. Ta kovová voda dole, ubíhající

závěsy stromů po stranách, neustálý lomoz motorů, to vše působilo téměř hypnoticky. Kane hleděl před sebe a cítil, jak mu smysly otupují a ochabují.

Prudce se probral, když do něho Halleran šťouchl. Posadil se a uvědomil si, že mu spis vyklouzl z klína. Překvapilo ho, že dokázal usnout. Otupěle hleděl předním sklem ven. Údolí se zužovalo, zalesněné svahy se blížily k sobě a vrhaly dlouhé stíny přes jezero. Halleran ukázal pod sebe na vodu.

»Lijáky spláchly povrchovou hlínu!« křikl a mávl rukou směrem k vysoké hoře vlevo a k pásu okrové vody obepínajícímu její úpatí. Kane ospale přikývl, ale nebral to příliš na vědomí. Zív.

»Jak daleko je k přehradě?« zeptal se a opět zív.

Halleran zamžoural přes sklo. »Přímo před náma.« Kane si poposedl. Několik kilometrů před sebou uviděl na vodě o něco tmavší čáru.

»To je ona?« zeptal se.

Halleran přisvědčil. »Je taky pěkně vysoká voda. Zdá se, že sahá málem ke koruně hráze.«

Jak se blížili nízko nad hladinou, Kane začal rozeznávat podrobnosti. Šestipatrovou vtokovou věž, která se jako činžák bez oken zvedala na levém okraji přehrady; nižší velín na protější straně, odkud se ovládá tok vody k turbínám, a nakonec i temnou čáru přístupové silnice na hrázi. Halleran měl pravdu — voda sahala vysoko. Kane si všiml, že hladina dosahuje tři nebo čtyři metry pod korunu hráze. Na horní straně rozeznával jednotlivé balvany. O vteřinu později se před ním otevřela tři sta metrů hluboká propast a zahoupal se mu žaludek.

»Nevyklopte snídani,« houkl Halleran. »Otočíme, abyste si ji mohli líp prohlídnout!« Sklonil letadlo do střemhlavého pádu a na Kana se řítilo dno rokle takovou rychlostí, až se mu tajil dech. To už ale pilot táhl stroj vzhůru a v předním skle se objevila modrá obloha. Halleran strhl letoun do ostré klopené

zatačky, až se plováky téměř dotýkaly vrcholků stromů na strmém svahu. Když překonávali vrchol stoupání, ocitli se na okamžik ve stavu beztlíže, pak zamířili na sever, zpět k přehradě. Kane měl v ústech pachut' žluči. Zhluboka polkl a přinutil se dívat dopředu. Halleran ukázal rukou.

»Mika!« zařval do rachotu motorů. Před Kanovýmá očima se tyčila nejvyšší přehrada na světě.

Zvedala se ze skalního podloží šterkovou stěnou dvě stě osmdesát metrů k jasnému odpolednímu nebi jako obrovitý šedý klín, vtěsnaný do úzkého kaňonu. Po pravé straně se vinul dolů po stěně údolí mohutný přepad, dlouhý nějakých šest set metrů, který vypadal jako obludná dětská skluzavka. Kane zíral. Přepad byl suchý.

»Oni se snad zbláznili!« vykřikl a zcela zapomněl na rozhoupaný žaludek. »Už dávno měli otevřít výpusti!«

Halleran se ušklíbl a stáhl řídicí páku do klína. Letadlo šklublo nosem vzhůru a začalo stoupat ke koruně hráze.

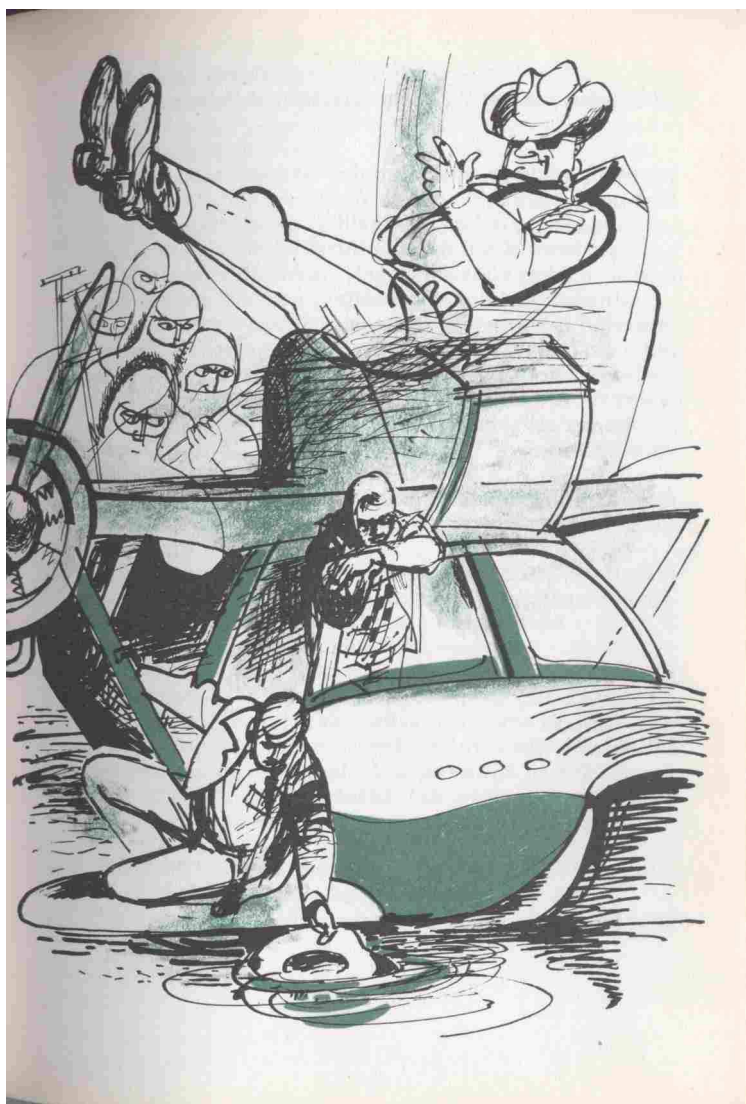
»Každej kubík, kterej steče po přepadu, představuje vodu nepoužitelnou k výrobě elektřiny,« podotkl jedovatě. Posunul řídicí páku vpřed a nad hrází vyrovnal náklon. Před nimi se táhlo na pohled nekonečné a bezedné McNaughtonovo jezero. Kane se ohlédl zpátky přes modré vody na mizící přehradní hráz a vrtěl hlavou.

»Ještě něco chcete vidět?« zeptal se Halleran.

Kane se otočil a zadíval se proti proudu. Pokoušel se vybavit si něco důležitého, co mu před několika minutami Halleran povídal.

»Ano,« odpověděl. »Něco přece.«

Po hodinách strávených v řevu motorů mu ticho připadalo téměř neuvěřitelné. Hydroplán se pohupoval na vodě padesát metrů od úpatí hory Dainard, sedm a půl kilometru od hráze. Do hliníkových plováků dutě šplouchaly vlnky. Kane otevřel dveře a prohlížel si vodu přímo pod trupem. Měla lehce nahnědlé zbarvení.

»Krucifix.« zabručel.

»Co je?« Halleran natahoval krk, aby viděl.

»Za vteřinku vám to povím.« Kane odepnul pás, opatrně vysoukal nohy ze dveří a šmátral jimi pod sebou, až došlápl na plovák. Nemotorně vyklouzl z otvoru a přidržel se jednoho z podvěsů. Naproti němu stály stromy na dolních svazích hory Dainard; skoro mu připadalo, že vyčítavě přihlížejí. Vsunul hlavu do kabiny a rozhlížel se.

»Nemáte něco jako hrnek?«

Pilot zavrtěl hlavou. »Co se děje?«

Kane se zatvářil načůreně. »Říkal jsem, že vám to povím za chvíli. Za vteřinku. Potřebuju hrníček.«

»Nestačil by můj klobouk?« Halleran stáhl pomačkaný stetson a podával ho Kanovi.

»Nejspíš bude muset,« zamumlal Kane. Vzal ho a opět zmizel. Za moment byl zpátky a v rukou svíral klobouk plný vody.

»Tu máte, podržte to,« přikázal úsečně. Halleran se natáhl a nevšední nádobu uchopil. Přitom si promáčel kalhoty, jak voda prosakovala porézní plstí. Kane se opět vydrápal do letadla a vzal od Hallerana klobouk. Držel ho venku nad hladinou, dokud všechna voda nevytekla, potom přešel po vnitřním okraji prstem a zvedl ho, aby Halleran viděl. Prst pokrývalo jemné bláto.

Halleran pokrčil rameny. »No a?« zamračil se. ♦Spláchnutá hlína, jak jsem předtím říkal.«

Kane zavrtěl hlavou. Mnul bahno mezi palcem a ukazováčkem a hleděl otevřenými dveřmi na horu tyčící se vedle nich. »To není povrchová hlína.« V Kanově hlasu zněla obava. »To je aluviální sediment. Spodní vrstva. Další Vaiont.«

»Vaiont?«

Kane přitakal, ale nespouštěl oči ze strmého horského masívu. Byl v tváři bledší než obvykle. »Ano, Vaiont. Bývala to přehrada v severní Itálii.«

»Bývala?«

Kane zachmuřeně přikývl a vysvětloval. »Dostavěli ji v roce 1963. Polohu měla přibližně stejnou jako tady. Úzký závěr kaňonu a docela široká nádrž se strmými svahy za ní. Jako zátka v láhvi.«

.Sypaná hráz?«

Kane zavrtěl hlavou. »Klenbová. V té době největší na světě.«

»A co se stalo.«

Kane si nepřestával čelním sklem prohlížet útesovitý horský svah pár set metrů daleko. »Spadla,« odpověděl prostě. »Hodně pršelo a hladina v nádrži prudce stoupla. Zřítilo se celé úbočí. Sedm miliónů tun kamení a hlíny.«

»Krucinál!« Halleran sledoval Kanův pohled. »Už si vzpomínám. Pod tou přehradou bylo přece město!«

»Jo. Longaronne. Sesuv vytvořil vlnu, která hráz převýšila o dvě stě deset metrů. Nepřežil nikdo. Trvalo jim měsíce, než vykopali mrtvé. Inženýři přitom věděli už dávno před pohromou, že to dopadne ošklivě. Všimli si spousty skluzů ve svazích kolem nádrže, ale nepodnikli nic. Nevarovali ani lidi ve městě. Tři tisíce obyvatel. Stačila jedna vlna.«

»A tady?« zeptal se Halleran. Najednou mu ta hora připadala ještě vyšší a strmější a cítil silné nutkání nahodit motory a vypálit odtud.

Kane ohmatával hliněný potah v klobouku. »Nejsem si jist,« řekl tiše. »Možná. Vypadá to, že úbočí je pod hladinou silně erodované. Díkybohu přestalo pršet.«

»Myslíte, že jsme z nejhoršího venku?«

»Možná že ano, možná že ne. Abych to mohl tvrdit jistě, musel bych mít nějakou představu, jak zlá je eroze pod úpatím. Jestli je tak ošklivá, jak podle zkalené vody vypadá, může teď cokoli vyvolat sesuv. Další deště, otřes odněkud z hor. Krucinál! Tak proto mě nechtěli pustit k informacím! Oni to věděli! Takovýhle stav povrchové vrstvy se musí objevit i v té

nejstručnější geologické zprávě.«

»A proč by si s tím měli vaši lidé dělat hlavu?« Halleran se však tvářil, jako kdyby už znal odpověď.

»Ze spousty důvodů,« odpověděl Kane. »Právě oni totiž žádali, aby se přehrada postavila tady. Vím alespoň tolik, že na Kanadany tlačili. A když už o tom mluvíme, původní geologické rozborů mohli provádět právě naši.«

»Tak co teď a co potom?« zeptal se Halleran. »Pochopte, já o tomhle budu muset napsat článek.«

»A připravit nás oba o místo? Na to zapomeňte. Nejsem si absolutně ničím jist, až na to, že je tu problém. Nedá se říct, jak velký, dokud se nevypracuje důkladný rozbor.«

»To mi připadá značně připodělaný, pane Kane,« podotkl Halleran chladně. »Mluvíte, jako kdybyste měl strach, že si připálíte zadní část těla. To já neberu.«

»Já vám taky nic nevnučuju,« opáčil Kane. »Chcete svůj článek — napište ho. Ale zkuste mě ocitovat a já všechno popřu. Nerad střílím, když nemám dost munice.«

»Takže?«

»Takže se vrátím do Seattlu a spojím se se svými nadřízenými ve Washingtonu. Pokud mi záležitost odmítnou vysvětlit a nepodniknou patřičné kroky, potom si můžete napsat ten svůj článek. Berete?«

»Ujde to.« Halleran stále ještě nevypadal spokojeně. »Ale čemu říkáte patřičné kroky?«

»Budou muset vypustit nádrž, alespoň pod úroveň eroze. Jak tak koukám na ten svah, oblast je asi třikrát větší než ve Vaiontu.«

»Vy si snad děláte psinu. Copak vážně doufáte, že by vypustili McNaughtonovo jezero?! Kristepane! To byste po nich chtěl, aby zahodili elektřinu za milióny dolarů!«

»Na tom teď vůbec nezáleží,« trval na svém Kane. »Budou je muset vypustit. A hezky rychle.«

»Tomu budu věřit, až to uvidím,« odfrkl Halleran. »Vy od

nich budete žádat nejen, aby oželeli prašule, ale navíc aby vytáhli na světlo denní všecko svý špinavý prádlo, a vláda Britský Kolumbie jakbysmet. Otevrou výpusti a pak jim *teprve* začne hořet koudel u zadku!«

Kane něco zabručel a zapínal si pás. »Čím rychleji mě dopravíte do Vancouveru, tím dřív jim budeme moct zatopit,« prohodil a odevzdaně zavřel oči. Vydra se rozeřvala, dvě stě metrů krájela plováky hladinu a pak se zvedla ostře do vzduchu.

»Nedokážu pochopit, jak se vůbec do téhle situace dostali,« řekl Kane a sevřel opěradlo, když Halleran prudce naklonil stroj a otočil jej k západu. »Přece takovou blbost neprovedli, propánaboha, vědomě!«

»Ale to víte, tenkrát to byl Divokej západ,« vysvětloval Halleran. »Celej ten kolumbijskej podnik vznikl, když Britskou Kolumbií mával W. A. C. Bennett. Wackymu bylo úplně putynka, co se děje na řece, hlavně proto, že Kanada odtud neměla dostávat elektřinu ještě řadu let. Nechtěl čekat a budoval si vlastní energetický systém na severu, na řece Peace. Ale vy Američani jste za Kolumbii nabízeli spoustu peněz a Wacky nepatřil k těm, co by někde nechali válet dolar. Navíc v té době dovedl provincii téměř k bankrotu. Protřepával rozpočty, přeshoupával přidělené fondy, uchyloval se k nejvybranějším podvodům.

No, abych to zkrátil, Wacky shrábnul peníze a podepsal smlouvu. Za pár let přišel čas, kdy měl ty přehrady opravdu začít stavět. Bác ho! Neměl ani dolar. Ani cent! Většinu utopil v projektu na řece Peace. Ale Američani na něho tlačili, takže nějaké řešení vykoumat musel. Sebral prachy jiným ministerstvům, dálnicím, školství — a schoval je ve státním rozpočtu. Musím vám říct, že když mu na to před pár lety konečně přišli, vyvolalo to pořádný poprask! No a s těmi penězi, co posbíral, začal stavět přehrady. Navíc ho nenapadlo počítat s inflací. Když kaskádu dokončil, stála čtyřikrát tolik,

kolik za ni předem inkasoval.«

»Vy si opravdu myslíte, že na něj americká vláda tak tlačila?«

»Určitě,« odpověděl Halleran. »Oni taky museli plnit sliby, víte? Jen objem samotné Miky vyrobí zatracenou spoustu elektřiny! Která byla prodaná předem! Na Kolumbii se váže množství průmyslových zájmů.«

»Já vím.«

Zmlkli. Kane stěží dokázal uvěřit Halleranovu vyprávění. Ale pak si uvědomil, že by se to nebylo stalo poprvé. Katastrofa ve Vaiontu to dokazovala stejně jako zhroucení přehrady Teton v šestasedmdesátém. Kane četl zápisy z neveřejného vyšetřování tohoto fiaska, které stálo miliardy dolarů, a připadaly mu jako výčet věcí, jichž se člověk při stavbě přehrady nesmí dopustit. Zbabrali snad úplně všechno; na samém začátku si vybrali lokalitu bez důkladných geologických rozborů, přesto dotáhli projekt do konce. Jedinou Sibylou byla devatenáctiletá studentka geologie, která na přehradě pracovala přes léto. Varovala stavbyvedoucího, že se přehrada zhroutí, jestliže napustí nádrž. Vedoucí jí dal výpověď a napouštěl jezero dál, dvojnásobným tempem, než dovolovala norma. Hráz se protrhla, zabila přitom šest lidí a způsobila škody šesti okresům ve dvou státech.

Když se Vydra vynořila z horského průsmyku a zamířila k deltě řeky Frazer, na pobřežní planinu klesal soumrak. Než zakotvili v chumlu letadel společnosti Air West a plovoucích benzínových stanic, dohodli plán dalšího postupu.

Jon Kane se vrátí do Seattlu a po neděli se spojí s generálním ředitelem ÚKBP ve Washingtonu. V sobotu a v neděli si sedne a sestaví situační zprávu. Pokud ředitel ÚKBP odmítne vyrozumět kanadské úřady o možném nebezpečí, Halleran vypustí do vancouverského tisku chystaný článek a Kane předá všechny informace Chuck. Proběhnou-li jejich odhalení volně kanadským i americkým tiskem, B. K. Energo bude nucena snížit hladinu v jezeře na bezpečnou úroveň. Halleran chtěl,

aby Kane vynechal ředitele ÚKBP, v Kanovi se však vzepřely jeho zásady státního zaměstnance a novinář nakonec připustil, že byrokrati musí ještě dostat poslední šanci.

»Chcete zavézt na letiště?« zeptal se Halleran.

»Ne, to je v pořádku,« ujistil ho Kane. Měl pro dnešek Halleranova pilotování až dost a navíc potřeboval v klidu přemýšlet. Potřásli si rukama a rozešli se. Kane na Georgia Street zastavil taxíka a požádal řidiče, aby jel oklikou na letiště. Ani ho nemusel přemlouvat.

Cestou kolem Burrardova kanálu a po Španělském nábřeží Kane neustále převracel svůj problém v hlavě.

Nemůže být pochyb, že někdo o vachrlaté situaci v úbočí nad jezerem ví. Přehlédl by ji jen velmi zběžný geologický výzkum. Pokud však o ní vládní představitelé věděli, proč něco nepodnikli? Proč nechali přehradu dostavět?

Je možné, že v té době nepovažovali problém za dost vážný. Před stavbou a napuštěním nádrže nemusel být podklad ve svahu v tak mizerném stavu. Stavitelé však měli odhadnout, co s tím provede deset let vodní eroze. Nepochybně to i odhadli, což znamená, že někde někdo zcela záměrně něco nebere na vědomí. A to je ještě horší než neschopnost. Daleko horší.

Kane si zapálil cigaretu a vyhlédl z okénka taxíku. Stoupali k vysokým útesům nad Pláží trosečníků a objížděli univerzitní areál. Vpředu a vpravo viděl poslední paprsky slunce zhasínat za vancouverským ostrovem, pětáctýřicet kilometrů za úžinou Georgia. Ohnivá sluneční tykadla ještě pronikala vysokými cedry, které lemovaly silnici. Kouř ho pálil v ústech a najednou si uvědomil, že má strach — a nejen z představy, že by skutečně mohlo k sesuvu dojít. Tady pracují i jiné faktory, mnohem komplexnější než masa hlíny a vegetace, která se chystá uposlechnout zákona o přitažlivosti zemské: ty druhé faktory však byly svým způsobem stejně mocné.

Taxík ujížděl po Knight Street Bridge k letišti a Kane nedokázal uvěřit tomu, co podnikl. Zpocenou dlaní svíral

držadlo aktovky. Až se ty informace dostanou na veřejnost, propukne hotové peklo. I kdyby ho vykopli na ulici, bude mít jedno zadostiučinění. Přesvědčil se, že má pravdu.

Dojeli k letištní budově a Kane zaplatil. U přepážky Canadian Pacific zjistil, že mu letadlo odlétá až za hodinu. S letenkou zamířil na vyhlídkovou terasu k telefonním automatům. Vyhrabal z kapsy drobné a zavolal Chuck. Telefon v jejím bytě sedmkrát zazvonil a Kane už málem zavěsil, když se ve sluchátku ozvalo cvaknutí.

» Prosím?«

»To jsem já,« řekl Kane.

Hlas jí znězněl. »Nazdar! Vytáhl mě z vany! Zrovna jsem chtěla —« Pak jí to došlo. »Počkej! Jak to, že voláš? Máš být přece ve Vancouveru.«

»Jsem. Na letišti.«

»A co Halleran? Byl jsi u něho?«

»Byl. I u přehrady Mika. Letěl tam se mnou dnes odpoledne.«

»A?«

»Špatný.« »Jak špatný?«

»O moc horší už to být nemůže,« řekl unaveně Kane. V obrovském prostoru letištní budovy se ho zmocnila neovladatelná touha být s Chuck. Pocítil nesmírnou malátnost. »Podívej,« pokračoval po odmlce, »vracím se dneska večer. Co kdybys pak vložila své hebké dlaně na mé ustarané čelo?«

Chuck se zasmála. »Věděla bych o lepších místech, než je čelo,« řekla. »Mám tě vyzvednout na letišti?«

»Ne. Jsem hotová troska. Dej mi čas se trochu umýt. Přiletím asi v jedenáct. O půlnoci už by bylo příliš pozdě? Jestli tě to teda moc neobtěžuje.«

»Co jestli mě jako neobtěžuje? Samozřejmě přijedu,« durdila se.

Kane zaváhal. »Ty, Chuck,« začal. Opět se zarazil. Není k tomu vhodná doba ani místo, pomyslel si. »Co?« zeptala se.

»Nic,« odpověděl. »Jsem prostě rád, že tě ještě dneska

uvidím, to je všechno.«

»Nejspíš tuším, co chceš říct,« řekla vlídně. »Já taky. Ahoj o půlnoci.«

ČTVRTÁ KAPITOLA

27. ČERVNA

Na kuchyňském stole v bytě Ronalda Batemana rozvinul Snyder velký plán a zatížil ho dvěma hrnky od kávy.

»Dobrá,« řekl. »Naposled to projdem, abychom si ujasnili podrobnosti, co vy na to?« Vzhlédl k Batemanovi a Paule St. Georgeové. Paula se dychtivě usmála. Bateman se mračil.

»Pořád si ještě myslím, že celý ten podnik je příliš nebezpečný,« podotkl Bateman. Z očí, upřených na Snyderovu bledou úzkou tvář, číselo nenávisť. »Hrozně nerad bych se do něčeho nechal zavlíct.«

»Nikdo na tebe netlačí, Batemane,« ucedil Snyder. Začal opět plánek rolovat. Paula natáhla ruku a zarazila ho.

»Jen klid, Vinci. Ron má kapku rozhašené nervy. Jako my všichni. Neboj, jde s námi.«

»Hrozně nerad mrhám časem,« odsekl Snyder.

»A co moje peníze?« zeptal se trpce Bateman. »Ty jsi posledních pár dní rozhazoval slušným tempem.«

Snyder odfrkl. »Ty myslíš, že mi jde o to, pumpnout tě o pár mizernejch stovek?«

»Ne.« Bateman zrudl. »Ale ne, Vinci. Věřím, že se mě nepokoušíš ždímat, ale doufám, že víš, co děláš. Jdu do toho jenom proto, že Paula by s tebou určitě šla sama. Nechci, aby se jí něco stalo.«

»Rytíř každým coulem.« Paula po něm sjela zuřivým pohledem. »Koukej, Rone, já se dovedu o sebe postarat. Jestli se ti nechce, stačí říct. My to s Vincem zvládnem.«

»O tom nepochybuju.« Bateman si povzdychl. »Ne, jdu vámi, ať se děje cokoliv.«

Snyder vzhlédl a zabubnoval prsty po stole. »Už jste skončili?

Byl bych rád, kdybysme tohle prošli.*

»Skončili,« řekla Paula a významně se na Batemana podívala.

»Pokračuj.«

Snyder přikývl a vytáhl z kapsy džínového saka silný fix. Ukázal na širokou modrou čáru běžící středem plánku.

»Řeka Kolumbie,« podotkl. »Vnější plot kolem jaderných zařízení začíná asi dvacet kilometrů nad městem Richland. Tam zamíříme nejdřív. Ubytujeme se v motelu a pak se pořádně rozhlídnem. Prozatím nemáme víc než tuhle mapu, díky Úřadu pro výzkum a vývoj zdrojů energie.«

»Já tomu pořád nemůžu uvěřit,« poznamenala Paula. »Někdo jim napíše a oni mu pošlou podrobný plánec a brožurku o exkurzích s průvodcem. Cvoci, nebo co.«

»Třeba si myslí, že se nemají čeho bát,« prohodil Bateman a poprvé za večer se usmíval.

Snyder si významně odkašlal. »Už jste skončili, lidičky?«

Bateman zvedl omluvně ruce. »Promiň. Už tě nebudeme přerušovat.«

Snyder krátce přikývl a pokračoval. »Jak jsem už říkal, pozemek je oplocen ze tří stran. Čtvrtou hranici tvoří řeka, ale protože odtud je nejsnazší přístup, je pravděpodobně pěkně ostře hlídaná. Na řeku můžem zapomenout. Tadyhle,« ukázal fixem, »je to, čemu říkají úložiště A. Je tu taky B, C, D a E.«

»Jaderný odpad,« vydechla Paula.

Snyder ji nebral na vědomí. »Tudy nejspíš vede nejlepší cesta dovnitř. Vidíte, že prostor skládky se táhne až k plotu reaktorové sekce, přímo tady u kolejí. Dostaneme se dovnitř tak, že od řeky přejdeme prostor skládky a podležeme plot v místech, kde procházejí koleje. Budeme muset přeběhnout celý areál reaktorů, ale podle mapy je to většinou opuštěné, takže nejspíš málo hlídané. Projdeme kolem starých reaktorů, kolem správní budovy, a hurá na nový reaktor. Je hned u jižního plotu.«

»Pořád ještě nechápu, proč musíme jít tudy,« ozval se

Bateman naříkavě, až se Paule rozšířilo chřípí. »Proč se máme vystavovat riziku pochodem přes celou reaktorovou část?«

Snyder si povzdechl. »Koukej, dej na mě. Ten rychlý reaktor je zbrusu nový. Bude tam jeden strážný na druhém. Vždycky to takhle funguje. Ve Vietnamu postavili pět set vojclů kolem nové dodávky pum, kterým se říkalo kandované třešně, a letku F-111 nechali nekrytou. Vždycky chrání nejnovější hračku. Dej na mě, ta dlouhá cesta je nejlepší. Dobrý? Tak teď. Až dorazíme k reaktoru, budeme se muset nějak dostat dovnitř. Při exkurzi získám bližší představu. Potom už všechno závisí na vás. Uvnitř můj úkol končí. Až na atrapy těch náloží.«

»Máš už je pohromadě?« zeptal se Bateman.

Snyder zavrtěl hlavou. »Ne. Třeba by nám mohli někde na cestě prohlížet auták, takže je až do richlandského motelu nechám v dílech.«

»Určitě budou vypadat věrohodně?« zeptala se Paula. »Spolehni se, že tam mají namontovanou průmyslovou televizi, a nebudou nás brát vážně, pokud si nebudou myslet, že jde o opravdický bomby.«

Snyder se usmál, až z něho Batemanovi přejel mráz po zádech. »Nedělej si starosti,« prohlásil blondák. »*Plastique* a *Plasticine* vypadají velmi podobně. Budou si myslet, že ty bomby jsou opravdový.« Uchechl se. »Za to ti ručím,« dodal.

Max Rudnick zvolna projížděl areál starých reaktorů a čas od času zapínal mohutný přenosný reflektor, který ležel na sedadle vedle něho. Jel skoro krokem. Věděl, že v téhle opuštěné končině jen mrhá časem, ale nesešlo mu na pár minutách. Mohl promrhat spoustu času. Při bolestech v žaludku toho moc nenaspal. Zneklidňovalo ho, že každý den bere víc a víc prášků. Bolesti se zhoršovaly. Chce-li pracovat dál, bude brzo potřebovat něco silnějšího.

Když dorazil k trati, všiml si, že zářivky na obloucích při plotu jsou rozbité a brána tone ve tmě. Zapnul reflektor a

namířil jej z okénka. Nic. Dráty a za nimi pustina. Jako obvykle. Zatočil dolů k řece a přejížděl světlem po dvojitéch kolejích pár metrů od vozu. Kdysi ve čtyřicátých letech, když tohle místo ještě něco znamenalo, to bývalo lepší, pomyslel si. Tenkrát se po těch kolejích vozily důležité věci; ploché vagóny přivázely záhadná a tajná zařízení a odvážely do Alamogorda válcovité bomby přikryté nepromokavými plachtami. Dneska vozily jen sajrajt — radioaktivní kaly ve stíněných cisternách, staré palivové tyče, nepoužitelné, ale dosud smrtonosné, obaly, zamořené oděvy, veškerý horký odpad z jiných reaktorových zařízení.

Pohrával kuželem světla na kolejích a dál za plot, vrhl kruh světla do prostoru skládky A. Zívl. Stále nic. Kromě neviditelného místa, kudy unikalo záření. Tiše zabručel a zapálil si doutník. Tenhle problém vyřešil, alespoň co se jeho povinností týkalo. Podařilo se mu přesvědčit ředitele, že bezpečnostní složka má práce až nad hlavu se střežením rychlého reaktoru na opačné straně pozemku. Kdo by taky kradl podělanou radiaci? Takže prostor uzavřeli kruhem cedulí *Pozor — nebezpečí silného záření*. Jestli bude nějaká nepovolaná osoba natolik potrhlá a negramotná, že sem vleze, pak má teda velkou smůlu.

Rudnick zabrzdil. Hleděl do tmy na skládce a přemítal, proč jsou najednou všichni tak vyvalení právě z tohoto »průniku«, jak tomu říkají. K únikům radiace došlo už v minulosti, za dobu jeho působení třikrát. Posledně uteklo pár set tisíc litrů horkého odpadu do země a nikdo se nevzrušoval. Ted' pobíhají jako mravenci v sudu. Dokonce tu viděl i ředitele v ochranném obleku a radiační týmy makají dvanáct hodin denně, měří a berou vzorky z hloubky.

Rudnick sám pro sebe pokýval hlavou. Vypadá to, že mají pěkně zamotanou šišku. Když minulý týden vyplňoval bezpečnostní rubriku do hlášení pro ÚKBP v Seattlu, nevšiml si žádné zmínky o úniku radiace. Ať už z té pohřbené nádrže

vyteklo cokoli, je to pěkně nebezpečné. Vypnul reflektor. Jeho z radiace hlava bolet nemusí. Vracel se zpátky podél řeky bludištěm polozřícených chladicích věží a bunkrů a mířil ke správní budově. Vezme si další prášek. Cestou se snažil zapsat do paměti poškozená světla u železničního vjezdu.

Muž z Langley stál na okraji opuštěné rozjezdové dráhy, kouřil a čekal. V pouštním chladu ho lehce mrazilo. Podél dráhy se táhla stará přístupová silnice, v měsíčním světle stěží viditelná. Silnici přetínaly dvě řady kolíků vzdálené od sebe přesně třicet sedm metrů. Každý desátý byl označený červeným praporkem. Vypadaly jako značky zapomenuté stavbaři či geodety.

Muž vdechl kouř z cigarety a opět se zachvěl. Stiskl tlačítko na hodinkách a displej zaplál ohnivou červení — 22:20. Napadlo ho, jak se asi vede skupině v Seattlu. Od chvíle, kdy zachytili Kanův hovor z Vancouveru, nezbývalo už mnoho času. Zavrtěl hlavou. Neměl rád spěch. Nebylo to profesionální a znervózňovalo ho to. Pak zaslechl píšťalku. Položil prst na dolní tlačítko hodinek a čekal. Píšťalka se ozvala znovu a muž tlačítko stiskl. Na hodinkách začaly ubíhat vteřiny.

Sto padesát metrů od něho se na silnici objevili čtyři muži. Stěží je rozeznával, ale znal jejich výbavu do párátka na zuby. Všichni čtyři byli oblečeni v černém, s černými lyžařskými kuklami na tvářích. Každý z nich nesl na zádech velký batoh a v rukou speciálně upravenou verzi razicí tyče. Vypadaly jako rozměrné injekční stříkačky — dvě trubky z titanové oceli, zasunuté do sebe. Vnější trubka byla dlouhá metr dvacet, vnitřní metr osmdesát. Obě měly rukojeti — vnitřní do tvaru T, vnější pár držadel po stranách.

Čtveřice se rozestavila v řadě s rozestupy metr dvacet, kolmo na vzdálenou řadu kúlů. Postavili vnější trubky na zem a do vnitřních zašroubovali patronu se stlačeným vzduchem. Pak přidrželi nástroj ve svislé poloze za držadla a stiskli spoušť.

Ozvalo se krátké prasknutí, všechny čtyři náboje spustily, vnitřní ocelové trubky zajely do země a rukojeti ve tvaru T dosedly do filcovaných zárážek nad držadly. Muži zatáhli za tětka, vnitřní razicí tyče se vysunuly ze země a zanechaly díru pět centimetrů v průměru. Muži popostoupili a zopakovali operaci ještě pětkrát. Když skončili, táhlo se od jedné řady kolíků k druhé celkem čtyřadvacet děr.

Muži odložili tyče a shodili batohy. Každý z nich pak vsunul do šesti děr nálož Gelex-2 firmy DuPont, obsahující výbušninu vysoké razance. Do každé díry uložili dvě patrony třicet centimetrů dlouhé, předem spojené zápalnou šňůrou. Do tupého konce náboje zastrčili malý časový rozněcovač a na něj navršili hlínu. U děr vyvrtných do asfaltu pouze utěsnili konec patrony a časový mechanismus směsí lampové černi a zubařského cementu. Výbušnina byla mimořádně koncentrovaná, každá patrona vážila dva a půl kilogramu. Čtveřice tedy položila celkem 120 kg výbušnin.

Nakonec posbírali náčiní a rozplynuli se ve tmě. Muž z Langley sledoval hodinky a čekal. Po minutě si zacpal uši. Výbuch byl neuvěřitelně silný. Ačkoli stál sto padesát metrů daleko, srazil ho na kolena. Země se pod ním divoce zachvěla a hřmot mu bolestivě udeřil do bubínků.

V uších mu zvonilo, ale zvedl se, zatímco se kolem něho sypala hlína z noční oblohy a s pleskotem dopadala na rozjezdovou dráhu. Stiskl tlačítko na hodinkách a rozkašlal se, jak ho štiplavý kouř podráždil v hrdle. Celá operace trvala jednadvacet minut deset vteřin.

Z převalujících se oblaků kouře a prachu se vynořila čtveřice mužů, tentokrát bez vybavení. Jednomu uvázali kolem pasu lano a spustili ho do příkopu, zatímco další dva měřili šířku kráteru pásmem. O pár vteřin později se muž vynořil. Chvilí všichni rokovali a pak velitel přiklusal k muži z Langley.

»Přesně podle odhadu.« Hlas tlumila vlněná kukla.
»Minimálně pět třicet hluboko a šest metrů do šířky.

V místech, kde byla vozovka, je to hlubší — asphalt zřejmě tlačil výbuch dolů.*

»Výborně,« řekl muž z Langley. »Bohatě stačí. Uvidíme se třetího.«

»Rozkaz,« odpověděl muž v černém. Nedbale zasalutoval a odklusal k ostatním. Zmizeli ve tmě. O minutu později uslyšel startér nákladáku a pak motor zanikl v dálce. Ani nerozsvítili reflektory.

Muž si zapálil další cigaretu a prošel se ke kráteru, kde ještě před několika minutami byla silnice a spálený písek pouště. S úsměvem se vracel na rozjezdovou dráhu. Za pět minut zaslechl nad sebou zvuk malého letadla a znovu se podíval na hodinky. Půlnoc. Vyzvednou ho přesně na čas.

Kane zasunul klíč do zámku a unaveným krokem vstoupil do temné předsíně svého domku. Zeširoka zívł, zavřel za sebou dveře a šmátral po vypínači, když dostal tak prudkou a bolestivou ránu do krku, že při pádu srazil stolek s telefonem na protější straně haly. Aparát s řinkotem bouchl o zem.

Někdo ho kopl do žeber. Kane instinktivně chňapl po kotníku a zakroutil. Škubl, vetřelec upadl a udeřil se přitom o sloupek u schodů.

Kane se vztyčil a lapal po dechu. Pálil ho hrudník a bok. Před ním se mihl stín a Kane se shýbl. Prudký kopanec mu našťestí pouze sjel po rameni. Kanovi se dosud motala hlava z rány do šíje; zamával hystericky rukama do tmy pokoušeje se útočící přízrak zahnat. Zjevila se před ním matná postava a Kane proti ní vyrazil kolenem. Spíš šťastnou náhodou než dobrým odhadem zasáhl muže do rozkroku. Útočník zachroptěl překvapením a padl dozadu. Kane se odkutálel dveřmi do obýváku a vyjekl, když pohmožděnými žebry narazil do nohy konferenčního stolku. V pokoji blikalo kalné světlo. Přímou nad sebou slyšel zlověstný sykot a zřetelně cítil petrolej. Pokoušel se vstát, protože slyšel, jak se muž u schodů zvedá. Natáhl se k

desce stolu, aby se něčeho chytil, a zakňučel bolestí, protože v prstech sevřel cosi, co pálo jako oheň. Podařilo se mu posadit a podívat se, o co se popálil. Na stolku stála starodávna letlampa a z trysky jí šlehal temný modrý plamínek.

Spíš cítil než viděl, jak se na něj někdo vrhá. Instinktivně popadl letlampu a otočil kolečkem. Z trysky vyšlehl půlmetrový ohnivý jazyk a ozářil pokoj ďábelským tancem světla a mihotavých stínů. Kane na okamžik zahlédl černou tvář, vtom však muž uskočil a plameny mu olízly rameno v kožené bundě. Kane se s námahou vztyčil. Ucítil, jak se za ním zachvěla podlaha, a spěšně se obrátil, až plamen z lampy zahučel v prudkém oblouku. Druhý muž ho napadl při zemi a znovu Kanovi podrazil nohy. Lampa mu vyletěla z ruky a přistála pod velkým oknem, kde žlutý plamen olízl záclony a rozběhl se ke garnýži.«

Kane byl šlachovitý a ve formě, ale postavil se už s posledním zbytkem sil. Chvíli se kymácel vstoje, vtom ho další vetřelec pevně stiskl pažemi zezadu. Kane mu hrábl prsty do očí a tlak začal povolovat. Pak se něco za ním pohnulo, Kane ucítil v hlavě něco jako výbuch a padl. Zaznamenal ještě, že se pod ním kácí stolek, a pak se za ním dveře vědomí zapráskly a obklopila ho černočerná tma.

Tři metry od jeho nehybného těla plameny z hořících záclon hladově olizovaly zeď.

V noci se drobounké prasklinky neznatelně šířily. Hora, po deset miliónů let zamlklá a mírná, se začínala probouzet z dlouhého spánku. Celý povrch sesuvu protkal krajkový filigrán puklin a ptáci a malá zvířata prchali, vystrašení chvěním země. Po svahu se kutálely desítky oblázků. Do bezměsíčné noci se zvedl obláček prachu. Drobnější stromky se sklónily před neexistujícím větrem.

Téměř už nadešel čas.

PÁTÁ KAPITOLA

1.července

Dennis Penpraze seděl na stoličce v přeplněné kavárně motelu McGregor a přemítal. Po třech dnech v Revelstoke dospěl k názoru, že je to díra za všechny prachy. Největší vzrušení, jaké mu tohle horami obklopené městečko mohlo poskytnout, byl vibrační mechanismus, zabudovaný do postele.

V Revelstoke žilo pět tisíc lidí a všichni z nich nejspíš pracovali buď na nákladním nádraží Kanadské pacifické dráhy, nebo na pile dole u řeky. Pokud Penpraze stačil zjistit, noční život se nekonal. Šťoural se sirkou v zubech. Ty hory ho fakticky rozčilují. Během dne mu připadalo, že ho tisknou k zemi; mohutné, tisíce metrů vysoké, pokryté neprodyšnou dekou stromů. I v noci je cítil, jak tam ční jako obrovské zachmuřené sloupy a uzavírají mu únikovou cestu. Připadal si jako v hrobě.

Mladá servírka za pultem odměřovala kávu a nabírala míchaná vejíčka připomínající gumu. Penpraze ji pozoroval a cítil začínající erekci. Takových šestnáct, sedmnáct, určitě místní. Příliš zmalovaná. Přiléhavý světle zelený stejnokroj se jí při chůzi zachycoval v úzlabině hýždí. Viděl na ní, že přesně tuší, co se chlapům v lokále honí hlavou. Jako tenkrát kurvy v Saigonu. Erekcce opadla. Lepší se jen koukat. Těch pár skutečných zážitků v něm zanechalo studený, mrtvý dojem. Pouhé vyměšování, biologický úkon. To si raději poslouží sám. Alespoň ušetří čas.

Penpraze dopil kávu a poposedl na koženkové stoličce. Vem ji d'as. Musí myslet na důležitější věci. Třeba na tuhle práci. Usmál se, když ho napadlo, co by tahle holka dělala, kdyby tušila, že je agent. Skrytý agent. Nenápadně se rozhlížel a

pozoroval lidi kolem. Co by asi který z nich udělal? Nejspíš by spadli ze stoliček. Připadali mu jako stádo ovcí. V hlavách nemají nic než práci a nějakou tu rychlovku a mezitím tu posedávají, pijí kafe a nACPávají si teřich. Nemají ani řajn, kdo sedí přímo vedle nich u pultu. Pohlédl na hodinky. Osm čtyřicet pět. Je čas vyrazit.

Dostal prosté a jasné rozkazy. Po příjezdu do Revelstoke se má ubytovat v McGregoru. Pokoj bude rezervovaný. Pak si má vypůjčit nákladák, nejlépe s náhonem na všechna čtyři kola, a použít při tom vlastní řidičský průkaz. Pak vůz dopraví na parkoviště k motelu, nechá ho tam a na poličku v palubní desce položí pohlednici s losangeleskou radnicí. Za žádných okolností nemá s nákladákem jezdit. Každé ráno mezi osm třicet a pětachtřicet se podívá, jestli přišly další pokyny. Najde je v malé obálce pod sedadlem. Do té doby zjistí co nejvíc o oblasti Revelstoke.

Instrukce vyplnil do posledního písmenka. Tři dni se vyptával každého, kdo byl ochoten ho vyslechnout. Dvakrát navštívil místní kancelář Energetické správy Britské Kolumbie, aby z nich dostal informace o přehradě.

Penpraze dopil kávu a zaplatil. Když mu servírka vracela drobné, významně na ni zamrkal. Nebrala ho na vědomí. Pokrčil rameny, vyšel bočními dveřmi z kavárny a zamířil přes parkoviště k nákladáku. Přestože bylo poměrně brzy, z bezmračné oblohy pálilo slunce.

Došel k nákladáku, vyhoupl se do kabiny a chvíli tam nehnuté zíral na žlutou cihlovou zeď motelu. Sálh do saka a vytáhl letecké brýle. Nasadil si je a zkontroloval vizáž ve zpětném zrcátku. Perfektní. Lehce zahýbal rameny, až ucítil váhu otlučené osmatřicítky, kterou koupil z druhé ruky a zavěsil do podpaží v podomácku vyrobeném pouzdře. Aniž pohnul hlavou, prověřil zpětné i boční zrcátko. Nikde nikdo. Sálh dolů mezi nohy a srdce se mu divoce rozbuřilo, když mezi pérováním nahmatal tenký balíček. Opatrně jej vyprostil, tak

aby obálku nikdo nezahlédl okénkem. Roztrhl ji palcem a vytáhl jediný list papíru. Při četbě se mu na rtech usadil úsměv. Tohle byla věc!

Dvakrát si přečetl instrukce, potom zatlačil zapalovač do palubní desky. Když se opět vysunul, přiložil rozžhavený hrot k okraji papíru a díval se, jak se krátce vzňal a skončil na podlaze nákladáku jako jemný šedý popel. Penpraze nastartoval, zasunul zpátečku a vycouval z parkoviště.

O pět minut později dorazil k opuštěnému hřbitovu na severním okraji města, kde odbočil vpravo, po staré silnici k Big Bendu. Minul velký zelený poutač:

PŘEHRADA MIKA SLUŽBY TURISTŮM 128 km

Vznášel se na hladině na dně studny, neměl ruce, nohy ani oči. Slabě k němu doléhaly hlasy, rezonovaly chodbami plnými stínů jako tlukot plstěných srdcí v němých zvonech.

Později si už možná uvědomoval, jak mívá čas, v těch krátkých okamžicích, kdy si představoval, že nad sebou vidí tváře, masité a odulé, s pohybujícími se rty. Ale pokaždé se vrátila bolest a on raději sklouzl do bezpečí temné šachty.

»Ummm,« řekl Kane. Oddělil spleené rty. V ústech měl nakyslou pachut' spáleniny. Připadalo mu, že mu jazyk vyplňuje celou ústní dutinu. Začal opět klesat dolů.

»Pane Kane.« Hlas zněl pevně. Nějaký muž.

»Ummm,« ozval se Kane. Šachta se scvrkla a zmizela. Otevřel oči.

»Jsem doktor Shillington,« řekl rozmazaný růžový kotouč nad ním. »Jste na soukromém oddělení v Lékařské nemocnici. Dneska máme prvního července.«

»No a?« zamumlal Kane oteklým jazykem. V tom růžovém úplňku byla šterbina. Kane bůhvíproč cítil škrob. Čisté

povlečení. Směšné.

»Pane Kane,« ozval se hlas naléhavě.

Shillington? Nezná nikoho jménem Shillington. Při té myšlence ho spláchla vlna nevolnosti. Měl pocit, že jede pozpátku na lokomotivě, postel se prudce nakláněla ze strany na stranu. Chytil se příkrývek.

»Nějaké ty závratě se daly očekávat, pane Kane,« řekl doktor Shillington.

Za několik okamžiků nevolnost pominula, ale lékařova tvář zůstávala růžovou kuličkou.

»Moje kontaktní čočky,« zasípal Kane. »Přineste mi, prosím vás, moje čočky.« Bez nich byl bezmocný jako nemluvně. Z neznámého důvodu se mu chtělo brečet.

»Všechno má svůj čas, pane Kane. Bylo toho na vás víc než dost,« řekl chlácholivě Shillington. »Jak se cítíte?«

Kane o tom chvíli uvažoval. Měl pocit, že mu levý bok přejeli parním válcem, a z pravé strany hlavy mu vystřelovala do očí bolest, kdykoli se pohnul. Sáhl si rukou na hlavu a nahmatal hustou vrstvu obvazů.

»Cítím se děsně,« přiznal.

»Fajn,« usmíval se opět doktor Shillington. »Máte štěstí, že vám vůbec nějaké pocity zůstaly. Sestra vám donese čočky a dáme vám něco na utišení bolesti. Malou společnost byste snesl?«

»Kdo chce se mnou mluvit?« zeptal se Kane.

Dvojice černých housenek na vrcholku hlavy doktora Shillingtona se nahrbila. »Velice přitažlivá mladá žena, abyste věděl.«

»Pošlete ji sem,« řekl Kane a zavřel oči.

Dvě pilné sestřičky se několik minut pilně Kanem obíraly, a pak do pokoje vklouzla Charlene Dalyová a zastavila se u nohou lůžka. »Ahoj,« řekla a polkla.

Kane se pokusil o úsměv. »Ahoj,« řekl chabě. »Jak vypadám?«

Chuck svraštila nos. »Ohavně,« prohlásila. »Ale mohlo to být horší.« Měla tíseň v hlase a opět polkla.

»To už mi říkal doktor,« přisvědčil Kane. »Tak co, zasloužil jsem si článkuček ve Zpravodaji?« Nasadil hlas televizního komentátora Waltera Cronkita. »Známý stavitel a geolog Jon Kane byl zbit a okraden, když ve vlastním domě vyplašil lupiče.« Zarazil se. Chuck se mračila a v očích se jí kupily slzy.

»Nebyli to lupiči,« řekla.

Kane na ni vyjeveně pohlédl. Opět se pokusil usmát a do spánku se mu zaryly úlomky rozbitého skla.

»Rozhodně se mě nepokoušeli donutit, abych přispěl na boj proti rakovině,« řekl nechápavě. »Prostě si to špatně načasovali. Totiž, měl jsem —«

»Krucinál! Už jsem povídala, že to nebyli lupiči! Lupiči lidem nepodpalují domy letlampou!« Chuck se rozplakala a na rukou jí bělely klouby, jak svírala pelest.

»To jsem udělal já,« namítal Kane. Pokoušel se vzpomenout, ale hlava mu pulsovala bolestí. »Vypadla mi z ruky a zapálila záclony.«

»Prokristapána, přestaň! A jak se ta letlampa ocitla u tebe v obýváku? To by chtěl totiž vědět náčelník požárníků. Ne, promiň, já jsem to tak nemyslela.« Otrěla si slzy hřbetem ruky a popotáhla. »Nerozčiluj se, ale dostali i tvou kancelář. Sekretářka přišla v úterý ráno do práce a našla celou místnost vzhůru nohama. Vloupali se i do trezoru. Zpustošili taky pár dalších kanceláří na patře, aby to vypadalo méně nápadně, ale šli po tobě.«

»Našlas mě ty?« zeptal se Kane a pokoušel si vzpomenout. Nic. Prázdně.

Chuck přikývla, usmála se, ale vyhnula se jeho pohledu. »Jo. Měli by mě jmenovat Hrdinou roku. Dala jsem ti dýchání z úst do úst atd. Jeden z požárníků říkal, že kdybych byla přijela o pět minut později, byl jsi na uhel.« V koutcích úst se jí úsměv začal drobit. »Propána, Jone! Co se děje? Do čeho jsme to

vletěli?« Přesla k hlavám postele a sesypala se na židli.

»Nevím určitě,« řekl malátně Kane. »Rád bych věděl, co sháněli u mě doma a v kanceláři.«

»Potřebovali informace. A chtěli tě zabít,« odpověděla Chuck. »Podle mě na tebe ten večer čekali doma, až přijdeš. Měli v úmyslu tě odkrouhnout a pak zapálit dům.«

»Ale jak to věděli?« nadhodil Kane obezřetně a snažil se uvažovat i nadále racionálně. »Jak zjistili, kdy se budu vracet domů? Nikomu jsem neříkal, jak dlouho zůstanu ve Vancouveru. Jediný člověk, který věděl, že se vracím domů — ,« zarazil se a otočil hlavu na polštáři, aby na ni viděl.

»Jsem byla já,« dopověděla Chuck. »Jedině já jsem to věděla.« Teď se zas zarazila ona. Zůstala na něj koukat a oči se jí rozšířily hrůzou. »Propána! Snad si ... přece si nemyslíš, že já jsem tě přihrála ... «

Kane zavrtěl hlavou a mávl rukou. »Ne, ne. Ale *byla* jsi jediná, kdo to věděl. Museli se napíchnout na tvůj telefon. Vyslechli náš rozhovor, usoudili, že jsem zašel příliš daleko, a rozhodli se mě odstranit. Ale to taky nedává smysl. Pokud nás poslouchali, museli vědět, že o půlnoci přijedeš.«

»Myslíš, že chtěli dostat i mě?« zašeptala vyděšeně Chuck.

Kane přikývl. »To je jediná věc, která zapadá. Nejdřív mě, potom tebe, až o půlnoci přijdeš. Potom zapálit dům. Ale já jsem se jim začal bránit a tebe si museli nechat na semínko.«

Chuck vzala Kanea za ruku a lehce ji stiskla.

»Tys nebyl první,« řekla nakonec. »Halleran ... «

Kane zavřel na chvíli oči. »Tak spust',« vybídl ji.

»Je mrtvý,« zašeptala Chuck. Sevřela mu ruku pevněji. »V úterý to přišlo dálnopisem. Podle zprávy doplňoval v pondělí večer kolem desáté benzín v letadle. Plovoucí nádrž vybuchla. Nešťastná náhoda.«

Kane složil hlavu na polštář a znovu zavřel oči. To už je příliš. Kdyby to tak mohl všechno zrušit, začít znovu, zamazat všechny ty dny od chvíle, kdy své pátrání začal. Všecko je to

šílenství. Je stavař a vládní úředník. Nepatrné kolečko v obrovském stroji. Takovéhle věci se přece stávají špiónům ve filmu. Ne lidem, jako je on. Mozek mu vypnul, odmítal tomu uvěřit. Pak se v Kanovi probudil vztek; zacloumala jím chladná, zuřivá zloba. Je to pravda. Ať už je to kdokoli — zabili Hallerana a pokusili se zabít Chuck i jeho. A když to zkusili jednou, pokusí se podruhé.

Otevřel oči.

»Musíme odsud vypadnout. Hned,« prohlásil pevně. Sotva se posadil na posteli, nesnesitelně ho rozbolela hlava.

»Nedělej hlouposti,« přesvědčovala ho Chuck. »Doktor říká, že máš otřes mozku. Chce, abys zůstal nejméně týden v posteli. Byl jsi v bezvědomí skoro tři dny.«

Pokusila se ho zatlačit zpátky do polštářů. Odstrčil ji a poprvé si všiml obvazu na levé ruce. Vzpomněl si, že se dotkl trysky na lampě. Všecko ostatní však zřejmě funguje.

»Sežeň mi šaty a zjisti, jestli má tahle budova zadní východ,« nařídil jí a usadil se na kraji postele. Místnost se kolem něj točila.

»Kam pojedeme?« zeptala se Chuck.

Kane na ni mátožně pohlédl. »Do Olympie,« řekl. »Někomu kapku přitopíme.«

»Cože?« Chuck si očividně pomyslela, že blábolí. Ale už vypadal líp.

»Slíbil jsem to Halleranovi.« Prudce vstal a zapotácel se. »Nestůj tady. Sežeň mi nějaké oblečení.«

Průvodce, unuděný růžolící mladík s nápadně plavými vlasy, vedl skupinku návštěvníků tunelem z Richlandské správní budovy k rychlému množivému reaktoru a monotónní bzukot jeho povídání se dutě odrážel od stěn úzké, jasně osvětlené chodby.

»Kabely, které vidíte vpravo, přenášejí většinu informací do řídicího střediska reaktoru a z něj. Kabely se užívají k přenosu

elektronických dat, videosignálu a spojují poplašný systém. Silný kabel vlevo je záložní přívod elektrické energie pro případ, že by selhal zdroj u reaktoru.«

Průvodce odpochoval ke konci tunelu a zastavil své stádečko před neprůhlednými dveřmi výtahu. Stiskl jediné tlačítko a dveře se téměř okamžitě se svistem rozevřely. Mladík nahnal skupinu do výtahu a dveře se zavřely. Za pár vteřin vstupovali do vestibulu reaktoru. Průvodce nepřestával štěbetat a přitom je vedl prostornou rozlehlou místností k modelu, který znázorňoval reaktor v průřezu. Průvodce si při výkladu pohrával s ovládacím panelem a pro názornost zapínal žárovičky uvnitř.

»U hlavní haly máme operační místnost bezpečnostních složek,« ukázal na dveře v jižním průčelí haly. »Tady se neustále střídají strážníci, kteří mohou sledovat doslova veškerou činnost uvnitř reaktoru pomocí průmyslové televize.« Vycenil zuby v nacvičeném úsměvu. »Možná že nás pozorují i teď,« řekl a ukázal ke stropu. Hlavy se poslušně stočily ke stropu, ke hroznu kamer, nastavených tak, aby snímaly každý čtverečný decimetr haly včetně proskleného hlavního vchodu.

»Dveře v protější stěně haly, přímo před vámi,« pokračoval průvodce, »vedou k samotnému reaktoru.« Ukázal na dvojici masivních ocelových dveří a zároveň stiskl knoflík, který rozsvítil příslušnou žárovku na modelu. »Tyto dveře jsou vyrobeny z titanové oceli a každé křídlo váží asi šest a půl tuny,« prohlásil pyšně. Ze skupinky turistů se ozvalo úúú a ááá. »Za hlavními dveřmi jsou laboratoře a řídicí středisko.« Rozsvítil další dvě světýlka na modelu po obou stranách chodby. »V laboratořích se provádí mnoho užitečných a cenných pokusů s různými izotopy vyrobenými v reaktoru. Řídicí středisko, zde vpravo, je nervovým ústředím celého komplexu. Několik špičkových odborníků odtud sleduje veškeré procesy uvnitř reaktoru pomocí jednoho z největších počítačů ve Spojených státech. Kdyby náhodou došlo k

přehrábí paliva nebo výbuchu, což je velmi, velmi nepravděpodobně možné reaktor bezpečně vypnout z řídicího střediska, chráněného metr a půl silnými zdmi.« Opět nasadil cvičený úsměv, který říkal »my počítáme se vším«.

»Místnost je hermeticky uzavřena a má vlastní přívod vzduchu. Je rovněž vybavena zdvojeným přívodem proudu. Všechny ovládací prvky jsou dublovány zde a ve správné budově. Veškerá opatření mají zajistit, aby systém reaktoru byl bezpečný za všech okolností. Funkce všech ovládacích prvků se každých čtrnáct dní prověřuje. Průvodce stiskl další tlačítko a rozsvítila se žárovka ve větší místnosti na modelu. »Zde vidíte hlavní halu zavážení paliva. Má rozpětí přes třiadvacet metrů a výška stropu je sedmnáct metrů. Místnost je od řídicího střediska a laboratoří oddělena vzduchotěsnou přestupní komorou,« — další tlačítko, další žárovka — »která zamezí případnému nežádoucímu šíření radioaktivity z haly zavážení paliva. Tady se svazky palivových tyčí zasunují do matice, což je ten velký kruh, který vidíte v hlavní stěně reaktoru na opačném konci místnosti. Nad maticí visí množství můstků. Z nich se kontrolují potrubí s chladicí tekutinou. Tyto bílé trubičky. Ve skutečnosti mají přes dvacet pět centimetrů v průměru. Tekutý sodík, který obsahují, odvádí teplo od reaktoru k výměníku tepla vedle. Během procesu se tekutý sodík zahřívá na přibližně pět set stupňů Celsia.«

»Kolik je to Fahrenheita?« zeptal se někdo ve skupince.

•Devatenáct set třicet dva stupňů,« odpověděl průvodce okamžitě. Pokaždé se někdo najde. Otočil se od modelu a vedl skupinu do hlavního prostoru reaktoru.

Max Rudnick stál před obrazovkami v místnosti strážných a díval se přes rameno dozorcímu na záběr skupinky turistů.

»Vytáhni mi trochu východní kameru,« řekl tiše. Muž posunul palcem klapku a prodloužil transfokátor. Obrazovku naplnilo temeno hlavy Vince Snydera.

»Všiví vlasatý vobejdové,« zamumlal Rudnick.

»Bude to mnohem snazší, než jsem si myslel,« prohlašoval Vince Snyder. Před hodinou a půl vyšli z reaktoru. Teď seděli všichni tři u pozdní snídani v jídelně richlandského motelu.

»Proč to?« zeptala se Paula se soustem vajíček v puse. Bateman zachmuřeně žvýkal ječnou topinku. Paula už týden otevřeně se Snyderem flirtovala. Bateman věděl, že celá záležitost dospěla k bodu, kdy bude muset rázně zakročit, ale nevěděl jak. Po pravdě řečeno, měl docela nahnáno.

»Ani jsem si nemyslel, že budou tak laxní,« vykládal Snyder. »Za prvé, jediné signální zařízení, které jsem na správné budově viděl, jsou staniolové proužky na oknech. To je deset let staré. Dostanu vás dovnitř v pěti minutách.«

»Jaký má smysl dostat se do správné budovy?« zeptal se otráveně Bateman. »Smyslem tohoto podniku je ukázat lidem, jak snadno by teroristé mohli proniknout přímo k reaktoru.«

Vybíral výbušniny pečlivě. Zcela pomíjel soudky s černým prachem a nitramit. Dával přednost dynamitu a rozbuškám. Vzal si také dva kotouče zápalné šňůry, krabičku rozbušek a pyrotechnické kleště. Naskládal všechny třaskaviny do nákladáku a přikryl bedýnky nepromokavou plachtou, kterou koupil den předtím. Nechal stranou padesát patron dynamitu, uložil je na sedadlo a přikryl větrovkou.

Pak se vyhoupl do kabiny a zamířil zpátky do Revelstoke. Zastavil u nákupního střediska na okraji města při transkanadské magistrále, kde si v obchodě se sportovními potřebami koupil krosnu na záda, signální pistoli s krabicí světlic, brokovnici a krabici nábojů. Celý nákup naskládal do krosny, až na brokovnici, kterou nesl zabalenou v ruce. Pak zašel do železářství a koupil si ruční pilu, šest kuchyňských budíků s nastavitelnou lhůtou až šest hodin a pět kotoučů pásky na koberce. Ty také uložil do ruksaku. Vrátil se k nákladáku, odjel zpátky k motelu, zaparkoval a šel do pokoje. Než všechno

vybalil, bylo už půl jedné. Ani nevnímal hlad a usadil se k práci. Pohvizdoval si a myslel na servírku z bistra.

Ujížděli po výpadovce z Tacomy do Olympie. Chuck řídila. Kane seděl vedle ní na anatomickém koženém sedadle Mercedesu 230-S z roku 1968 a hleděl z okénka na moderní čtyřproudovou dálnici, která protínala smíšené lesy a pole okresu Pierce. V dálce na východě je neustále provázal sněhem pokrytý kužel hory Rainier a za ním zamlžené obrysy Kaskádového pohoří táhnoucí se podél obzoru.

Mířili už téměř dvě hodiny vytrvale na jih. Kane měl stále ještě bolesti, hlavně cítil tři zlomená žebra. I když byl pevně omotán pružnou bandáží, měl při každém pohybu spodek hrudníku v jednom ohni. Palčivost v ruce už trochu povolila. Věděl, že se Chuck snaží manévrovat s obrovským starým mercedesem pokud možno bez otřesů. Od odjezdu z nemocnice téměř nepromluvili, každý bloudil ve spleti vlastních myšlenek.

Chuck nakonec prolomila ticho. »Jone, co by se stalo, kdyby ta přehrada padla?« zeptala se tiše.

Kane zíral zamyšleně před sebe. Do krajního pruhu před ně se zařadil štíhlý černý chrysler.

»Nejsem si úplně jist,« odpověděl, otočil se k ní a škul sebou, když ucítil bolest v žebrech. »Pokoušel jsem si to už sám pro sebe představit. V nejlepším případě by to zničilo všechna města na kanadské části řeky a způsobilo rozsáhlé záplavy na severu státu Washington. I město Spokane by to mohlo dost odskákat, kdyby se zvedla hladina řeky.« Všiml si, jak Chuck mrkla do zpětného zrcátka. Otočil se dozadu a opět jím škulba bolest. Necelých třicet metrů za nimi jel světle modrý lincoln. Svrátil čelo. Na dálnici nebyl skoro žádný provoz. Proč se na ně takovéhle auto věší? Ale to už zas mluvila Chuck.

»Říkals přinejlepším. Co bys čekal přinejhorším.«

Kane se otočil na sedadle a zlehka si položil hlavu na

pohodlnou opěrku. »Podle jisté starší teorie se tomu říká DOMEK Z KARET,« vysvětloval se zavřenýma očima. »Když se prolomí jedna přehrada v kaskádě a klesání řečiště je dostatečně příkré, proud vody smete i ostatní přehrady. Jako když se hrouť domek z karet. Trochu se o téhle možnosti diskutovalo při vyšetřování tetonské katastrofy, ale nic podobného se nikdy nestalo. Nikdo na to opravdu vážně nepomyslel.«

»Mohlo by se to stát na Kolumbii?«

Kane se nadzvedl a natáhl se pro balíček cigaret na palubní desce.

»Myslím, že mohlo,« zapaloval si. »Klesání je pěkně ostré, zvlášť mezi Mikou a hranicí. Podle zlomků informací, které jsem stačil posbírat, klesá řeka o šedesát centimetrů na tisíc šest set metrů.«

Snyder přikývl a usrkl kávu. » Přesně tak.« Usmál se jako hodný strýček. »Snad si vzpomínáš, Batemane, že ze správné budovy k reaktoru vede tunel. Jakmile se dostaneme do správné budovy, projdeme tunelem k výtahu a vyjedeme do haly. Stejně jako při exkurzi.«

»V kteréžto chvíli nás uvidí strážní na obrazovkách, vyrazí z místnosti s pistolemi v rukou a tatatata,« ušklíbl se Bateman. »Velice originální nápad.«

»Proč nenecháš Vince domluvit?« utrhla se Paula. »Pokračuj, Vinci.«

Snyder zavrtěl hlavou a usmál se. »Musím si ještě pár věcí prověřit, ale myslím, že jsem na to kápnul.«

»Taky doufám,« zavrčel Bateman. »Pokud ne, tak jsme mrtví. Do slova a do písmene.«

Přesně čtyřicet kilometrů a dvě stě metrů od cedule odbočil Dennis Penpraze ze silnice k přehradě na úzkou dřevařskou cestu. Vinula se svahe srázné, stromy pokryté hory, a tak

brzo nechal asfaltku hluboko pod sebou. Podle instrukcí jel šestnáct kilometrů osm set metrů a přesně podle návodu našel nevelkou mýtinu při cestě. Uprostřed stála překližková chajda bez oken, zvednutá před vlhkem na nízkých kovových podpěrách.

Penpraze sjel na mýtinu a zaparkoval nákladák vedle chaty. Vypnul motor, čekal a naslouchal. Po pěti minutách vylezl z nákladáku, vzal si vzadu páčidlo na pneumatiky a šel ke dveřím chaty. Jistila je pouze petlice s visacím zámkem. Penpraze zasadil železo pod petlici a trhl. Ze dřeva vylezly vruty a dveře se otevřely.

Ve tmě uvnitř se až ke stropu kupily výbušniny. Krabice s detonátory, pytle nitramitu a krabice s rozbuškami a patronami dynamitu, všechny nesly razítko ministerstva dopravy státu Britská Kolumbie. Penpraze se usmíval, protože se mezi důvěrně známými tvary krabic cítil jako doma.

»To není moc,« prohodila Chuck.

»Děláš si legraci? To je hrozně moc. Colorado neklesá ani zpoloviny tak prudce a víš, jaký je to proud.«

»Když to říkáš ty,« přikývla Chuck. »Ale takový domek z karet si přece jen člověk těžko představí.«

Kane přikývl. »Já vím. Tenhle problém budeme mít v Olympii. Horkotěžko budem přesvědčovat stádo byrokratů, že tak velká přehrada jako Mika by se skutečně mohla zhroutit.« Koutkem oka zahlédl barevný záblesk. Lincoln je předjížděl. Za ním byl další chrysler, totožný s vozem před nimi.

»Už sis rozmyslel, s kým budeš chtít mluvit?« zeptala se Chuck.

Kane přikývl. Lincoln předjížděl nějak velmi pomalu.

»S někým v kanceláři guvernérky, myslím.«

Lincoln se zařadil přímo vedle nich. Chrysler vzadu se přiblížil nějakých šest metrů od nárazníků. Kane se otočil dopředu. Na chysleru před nimi zazářila brzdová světla —

zpomaloval.

»Chuck!« zaječel, když si uvědomil, co se děje. V tu chvíli se lincoln stočil doprava a obloukem do nich narazil. Auto poskočilo a polovinou najelo na krajnici. Chrysler za nimi s řevem vyrazil dopředu a do nich. Náraz odhodil Kana na palubní desku. Jen stěží potlačil jek, když ucítil ránu do žeber.

Chuck strhla volant doleva a narazila do lincolnu. Pevný ocelový nárazník mercedesu pronikl pod přední blatník, odsekl ho a rozřezal přední pneumatiky na cáry. Lincoln se skřípotem odlétl, narazil na svodidlo, překotil se přes ně a třikrát se převrátil po podélné ose. Pak z něho vyšlehly plameny a rozpadl se. Chuck se ani neohlédla. Prudce sešlápla plyn a vyrazila, hnala mercedes do uvolněného pruhu. Motor se rozeřval jako raketa a dva karburátory Bosch je jako prak vymrštily vlevo před vedoucího chryslera.

Vpředu se dělicí pás zužoval a mizel, jak se blížili k mostu přes řeku Nisqually. Chuck rychle pohlédla do zpětného zrcátka a pak na Kana, který se vedle ní kroutil bolestí. Znovu pohlédla do zrcátka. Oba chryslery se hnaly necelých třicet metrů za nimi. Vzhlédla. Naproti na mostě nejelo nic.

»Vidlička,« zamumlala pro sebe. Pravou rukou sevřela řadicí páku a přesunula ji z automatiky na nižší převodový stupeň. Motor zaječel a auto prudce zpomalilo. Vrátila pravou ruku na volant, uvolnila levou a rychle zatáhla ruční brzdu. Pak sešlápla brzdový pedál k podlaze.

Mercedes sklouzl do smyku, až se mu od všech čtyř kol kouřilo, a zarazil na mostě napříč přes oba jízdní pruhy. Řidiči obou chryslerů reagovali pudově: trhli volantem, aby se vyhnuli srážce, jeden doprava, druhý doleva. Vozy proletěly svodidly téměř současně a obloukem padaly do poklidných vod Nisqually dvacet metrů pod mostem.

Kane se posadil a zasténal. Měl pocit, že ho někdo udeřil po hlavě železnou palicí. Divoce mu v ní cukalo a zmítala jím vlna nevolnosti. Ovládl ji a otočil se k Chuck. Seděla nehybně,

skelné oči upřené před sebe, a svírala kožený obal volantu, až jí bělely klouby. »Jsi v pořádku?« zeptal se Kane.

» Úplně,« odpověděla. »Ty roky kulečníku se nakonec vyplatily.« Hlas jí uvízl v hrdle, klesla tváří na volant a rozvzlykala se. Třásla se ještě za hodinu, když ji Kane vezl okraji hlavního města Olympie a kupole kongresu státu Washington zářila před nimi v podvečerním slunci jako maják.

Přimět někoho v hlavním městě, aby se rozhoupal k činu, je obtížné i v té nejvhodnější době. Kane zjistil, že v předvečer státního svátku je to skoro vyloučeno. V půl páté bylo město téměř vylištěné a pár pozůstalých úředníků neprojevovalo prázdné nadšení, že by měli jednat s mužem, kterému oči divoce planou, má na sobě ušpiněný bavlněný oblek a ruku omotanou obvazy. Nebýt legitimace federálního činitele, nebyl by prošel ani vrátnicí Zákonodárského sboru. Různí lidé, s nimiž mluvil, na něho hleděli jako na pomatence a spěšně ho přehrávali dál s tvrzením, že ten další je právě tou kompetentní osobou, s níž Kane potřebuje mluvit.

Nakonec, když ho takhle posílali v tradičním duchu státní byrokracie od čerta k ďáblu skoro hodinu, Kane se rozzuřil. Překvapivě rychle se ocitl v kanceláři guvernérky.

Guvernérka státu Gloria Cullenová zmizela do svého letoviska na Puget Sound již během dne, ale její tajemnice, strohá pětatřicátnice jménem Eleanor Sweetová, dosud seděla za stolem.

Kane se rozhodl, že hodí veškerou opatrnost za hlavu, a celou záležitost jí vysvětlil, od svých počátečních podezření až ke kaskadérskému derby na pobřežní dálnici. Vyprávěl málem hodinu a nejednou ho při tom napadlo, že Eleanor Sweetová užůž zavolá muže v bílých pláštích, ale snažil se dál, a Chuck vedle něho tu a tam doplňovala nejasnosti.

»To je absurdní,« poznamenala Sweetová chladně, když skončil.

»Ale je to pravda.«

»Nebýt toho, že vaše pověřovací listiny jsou zřejmě pravé, bez váhání bych vás odtud vyhodila,« ujistila ho Sweetová. »Díky vašemu postavení však dosud zvažuji, co mám udělat. Otevřeně řečeno, váš příběh zní jako zmatené blábolení. Jaké máte důkazy, pane Kane?« Smetla neexistující smítko z tvrdového saka vonícího exkluzivní krejčovskou dílnou.

»Stačí, když se zeptáte v nemocnici v Seattlu a u státní policie. Vraký vozů už určitě objevili,« naléhala zoufale Chuck.

»A co bych tím získala?« zeptala se Sweetová. »Zjistila bych pouze, že váš přítel, pan Kane, byl nedávno v nemocnici s větším množstvím pohmožděnin, k nimž mohl přijít kdekoli, a že vy dva jste byli svědky rozsáhlejší dopravní nehody.«

»Proboha, nemluvte hlouposti,« utrl se Kane. Eleanore Sweetové ztuhly rysy a Kane pochopil, že udělal taktickou chybu. »Podívejte,« přemlouval ji mírnějším tónem, »proč bychom vám takovouhle historku vykládali, kdyby to neměla být pravda? Co bychom z toho propánakrále měli? Jestliže připustíte, že jsem ten, za koho se vydávám, potom si velice snadno můžete moje tvrzení ověřit. Pokud se něco hodně rychle nepodnikne, můžeme mít všichni starosti až nad hlavu.«

Sweetová se i přesto tvářila nevěřičně.

»Tak co?« zeptal se Kane. »Zavoláte guvernéra, nebo máme jít jinam?«

»Jinam?« usmála se mrazivě Sweetová. »A kam, prosím vás?«

»Do novin,« odpověděla Chuck. »Anebo přímo do agentury.«

»Aha,« našpulila rty tajemnice.

Kane se naklonil dopředu a prosebně k ní vztáhl dlaně. »Věřte mi, slečno Sweetová, že to je poslední věc, kterou bych chtěl udělat,« řekl. »Taková zpráva by mohla vyvolat pekelnou paniku. Mohlo by dojít k neštěstím. Ale nebude-li jiná cesta, uděláme to. Jeden člověk už zemřel. Při dvou různých příležitostech se pokusili zabít slečnu Dalyovou a mě. Celá věc

se musí prošetřit dřív, než bude pozdě.«

Kane si sedl zpátky na pohovku a zlehka si tiskl ovázaná žebra. Sweetová na ně hleděla a přemýšlela. Po dlouhé odmlce přikývla.

»Dobrá. Zkusme se dohodnout. Prozatím předpokládejme, že se váš příběh zakládá na pravdě. V tom případě jsou vaše životy ohroženy. Musím vás tedy chránit. Na druhé straně můžete být párek nepříčetných šilenců a tuhle frašku podnikáte bůhví proč. Potřebuji čas, abych si vaše tvrzení ověřila, než se spojím s guvernérou. Souhlasíte?«

»Souhlasíme,« řekl Kane. Chuck přikývla.

»Dobrá,« řekla Sweetová a přisunula si telefon. »Zařídím, aby vás odvezli do motelu a hlídali. Pokud se vaše výpověď potvrdí, zavolám okamžitě guvernéra. Pokud lžete, dám vás zavřít pro zesměšňování státních představitelů. Srozumění?«

Chuck a Kane mlčky přikývli a Sweetová začala vytáčet čísla.

Kane se z nějakého nezjistitelného důvodu zmocňoval neklid. Věděl, že se jeho příběh dá ověřit. Ale co když přece ne. Mlčel celou cestu do motelu Olympic, kam je vezl bohorovně klidný řidič a doprovodil do sousedících pokojů. Malý motel byl téměř úplně prázdný. Dostali pokoje v neobydlené Části, co nejdál od recepce. Na protější straně ulice parkovalo neoznačené policejní auto. Vzadu k budově přiléhá velký obchod s automobilovými součástkami, takže okna pokojů vedla jen na ulici. Zdálo se, že tu budou docela v bezpečí, zvláště když jejich poněkud nápadný mercedes zavezli do policejní garáže, aby nepostával před motelem jako poutač.

»Je to takové neohebné,« začal váhavě Kane, když leželi naráz bok po boku na posteli ve zšeřelém pokoji.

»A co? Kromě toho, co je neohebné už teď napohled?« zeptala se Chuck a přejela mu rty po krku.

Kane se zasmál. »Tvoje jméno.«

»A co je na něm špatného?«

»No, jak mám říct, „Chuck, mám tě rád“? Vždyť to zní

strašně divně. Chuck je jméno pro chlapa.«

»Mně to zní docela dobře,« natočila si jeho hlavu k sobě a zlehka ho políbila. »Každopádně lip než Charlene. Co kdybys to zkusil ještě jednou?«

»Mám tě rád, Chuck.«

»Já tě mám taky ráda, Jone.« Chvilí leželi a zlehka se dotýkali.

»Myslíš, že by mě ty žebra moc bolely?« zašeptal Kane, natočil se na bok a zasunul zdravou ruku pod její hladká, štíhlá záda.

»Myslím že ne,« zamumlala a přitáhla ho na sebe. Opřela se klínem o jeho klín a rozevřela nohy. Pak se mu pevně přitiskla stehny k pasu a začala se zlehka pohupovat, vtahujíc ho hloub a hloub. Cítil, jak se rty dotýká jeho ucha, pak slyšel, jak mu zpívá, téměř beze slov a bez melodie, a ten zvuk a pohyb odnášel všechny starosti, které je obklopovaly. Zavřel oči a zoufale si přál, aby tahle chvíle trvala nekonečně dlouho.

ČÁST DRUHÁ

Domek z karet

ŠESTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

00.08 tichomořského letního času

03.08 východního letního času

Plukovník William D. Canterra, známý mezi svými přáteli jako »Divoký Bill« a u svých nadřízených jako »ten pacholek ztřeštěná«, nechal svou F-111, aby ukázala, co umí, a vedl ji vzhůru do půlnoční oblohy. Téměř třináct tisíc metrů pod ním se měkce mihotala světla Spokane jako chomáč bludiček utopený v okolní temnotě. Canterra si nevšímal ani města, ani jiných matných příznaků civilizace na povrchu zemském. Vůbec ho nezajímalo, co tam ti krtci kutí.

Canterrovi nikdo nedokázal vymluvit, že ho nezplodili v letadle, i když to jeho matka důrazně popírala. Jinak se totiž jeho vášnivá láska ke všemu, co létá, nedala vysvětlit. Ve třech letech pomáhal otci v suterénní dílně lepit draky, v osmi povýšil na řízené modely. Když mu bylo deset, rodiče, se konečně nechali přemluvit a vzali ho na vyhlídkový let nad rodným městem. Sotva oslavil třinácté narozeniny, přihlásil se k leteckým kadetům a v osmnácti k letectvu.

Po měsíci v leteckém učilišti si jeho instruktoři uvědomili, že dostali do rukou zázračný talent. Někteří lidé se narodili k tomu, aby komponovali nádherné symfonie či navrhovali

velkolepé budovy. Canterra byl rozený pilot. Chtěl vyzkoušet všechno, co lítalo, a taky to vyzkoušel. Vystřídal bombardéry, dopravní letouny, vrtulníky, kluzáky — všechno.

Ve Vietnamu pilotoval svou oblíbenou F-111. Spousta jeho kámošů ten obrovský stíhací bombardér s měnitelnou geometrií křídel považovala za létající rakev, ale Canterra se do něj zamiloval na první pohled. Za války nasbíral víc úspěšných bojových letů než kterýkoli jiný pilot. Pak sloužil v Rhodesii a později u letky NATO v Německu. Skončil ve Státech jako plukovník a letecký instruktor ve škole, kde kdysi začal.

Papírování ho otravovalo a během několika měsíců vyprchalo i nadšení, s nímž se pokoušel ze začínajících pilotů udělat esa. Canterra začal tláčit na několik vlivných přátel v Pentagonu, a když je téměř rok otravoval, dostavily se výsledky. Nabídli mu, aby sestavil tým akrobatů, vybavený F-111, se základnou na západním pobřeží. Letectvo muselo dosud čelit množství kritiky ohledně technických potíží s tímto letounem a taková parta kaskadérů nabízela ideální možnost ukázat, co ten výtvor dovede. Jediná základna ve Státech schopná zvládnout údržbu a opravy byla v Mertonu severně od Spokane, jednotka strategického leteckého velení pod generálem Vaughnem Hartingtonem. Když Canterrovi sdělili, že by měl neomezený počet letových hodin, přímo po nabídce skočil.

Aby nenarušil běh základny, Canterra omezil svou vášeň pouze na noční lety, protože měl sám raději opuštěné noční nebe než mumraj ve dne. Zapisoval svoje starty jako prověrky, ale Hartington věděl svoje. To letadlo už testovali stovky hodin, než je předali, nebyl důvod k dalšímu ověřování. Nechal však celé záležitosti volný průchod, protože celkem správně usoudil, že raději spokojený Canterra ve vzduchu než frustrovaný Canterra na zemi. Od chvíle, co se tenhle černovlasý fešák objevil na základně, zlomil srdce nejedné důstojnické paničky. Hartington se volky nevolky rozhodl diplomaticky ignorovat půlnoční vzdušné eskapády.

Canterra si hrál, vedl masivní stíhací bombardér se šípovitým křídlem do rotace v nadzvukovém výkrutu.

Když dosáhl maximální výšky, otočil tryskáč k severu k naježeným žulovým zubům kanadských Kordiller. Střemhlavé lety ve vysoké rychlosti mohl provádět pouze tady, nad holou a téměř neobydlenou končinou, kde neděsil lidi dole. Noční obsluha radaru na základně kanadského letectva v Chilliwacku už si zvykla na bláznivé kousky osamělého letounu na obrazovce a Canterrovy tréninkové lety přijímala bez námitek, pokud se pokaždé při vstupu do kanadského vzdušného prostoru ohlásil. Canterru zase těšilo, že operátoři mohou jeho kousky sledovat na obrazovce, a hrál pro ně asi jako komediant pro publikum. Teď kontroloval řadu přístrojů před sebou. Když prověřil všechny položky na imaginárním seznamu, posunul páky připustí vpřed, aby zvýšil tah motorů, a hnál se k severu na své vystoupení rychlostí téměř dva a půl tisíce kilometrů v hodině.

Dvanáct kilometrů pod Canterrou se po jezeře blížil k hrázi přehrady Mika malý gumový člun poháněný tichým, ale výkonným motorem. Čtyři černě oděné muže s těžkými vaky dopravil hydroplán k ústí řeky Kanoé, dvanáct kilometrů od hráze. Letadlo na ně čekalo, připravené k odletu.

Velitel komanda pohlédl na světélkující číselník hodinek. Po hodině plavby uviděli temný stín, který prozrazoval korunu hráze. Půjde-li všechno podle plánu, vrátí se k letadlu dávno před úsvitem. Odtud poletí na určité místo v Nevadě, hezky nízko, aby je nezachytily radary, vymění letadla a zamíří ke konečnému cíli, do Mexika. V Mexico City jim vyplatí druhou půlku honoráře. A pak zmizí. Čtveřice ani pilot letadla netušili, že do motorového prostoru byla uložena nálož, seřizená tak, aby vybuchla pětatřicet minut po příštím nahození stroje. Zmizí opravdu, ale jinak, než by si přáli.

Člun tlumeně zaskřípal na břehu sypaném štěrkem.

Čtveřice vystoupila a vyšplhala zbývajících čtyři metry od hladiny k vozovce na hrázi.

Vince Snyder ležel úplně oblečený na posteli v hotelovém pokoji a napjatě naslouchal. Cítil ho probudilo z lehkého spánku. Zvedl ruku a podíval se na hodinky. Pouze jedna. Ještě tři hodiny do začátku akce.

Zaslechl ten zvuk znovu. Lehké ťukání na dveře. Nehlučně sklouzl z lůžka a tiše přešel ke dveřím. Klepání se ozvalo znovu, tentokrát naléhavěji.

»Kdo je to?« zašeptal.

»Paula. Otevři,« odpověděl přidušený hlas za dveřmi. Odemkl a zamžoural ze tmy do jasně osvětlené chodby.

Paula St. Georgeová měla na sobě pouze krátké, ocelově modré kimono, které odhalovalo nahé, dlouhé nohy. Nervózně přešlapovala.

»Prokristapána, otevřeš?!« sykla a neklidně se rozhlížela z jedné strany chodby na druhou. Snyder otevřel dveře, Paula vklouzla dovnitř, zavřela je za sebou a opřela se o ně zády. Snyder se podíval dolů, kde se cíp kimona rozevřel a odhalil hladké stehno. Paula se je nepokusila zakrýt.

»Nemůžeš usnout?« usmál se Snyder do tmy. Neodpověděla. Přistoupila, objala ho kolem krku a přitiskla mu podbřišek ke slabinám. Dlouhý vášnivý polibek nezanechával pochyby o jejích úmyslech. Vedrala se mu jazykem mezi rty. Po chvíli ji odstrčil a uchopil ji za ramena.

»Ronník dostal premiérovou třesavku?« zeptal se.

Nebrala otázku na vědomí, rozepnula mu opasek a vklouzla rukou dovnitř.

»Sklapni,« šeptla ledově.

Uchopil šňůrku, kterou měla přepásané kimono, a rozvázal ji. Přejel dlaní po dlouhé křivce jejích boků vzhůru k oblému nadru a palcem jí stiskl tuhou, tmavou bradavku.

»Spí?« zeptal se Snyder. Přikývla. Zamířili k čekajícímu

lůžku.

Ve vedlejším pokoji Ronald Bateman zíral do stropu a poslouchal neurčitý šustot, který k němu doléhal přes zeď. Sáhl vedle sebe, kde předtím ležela Paula, a nahmatal holé prostěradlo.

Zvuky ve vedlejším pokoji sílily. Šustot přešel v hluboké vzdechy a nakonec v pravidelné rytmické bušení, provázené blaženým sténáním, které důvěrně znal. Zaťal zuby, zavřel pevně oči a modlil se, aby ty zvuky utichly. Musel jim však naslouchat ještě dlouhé nekonečné minuty

Batemanovi se chtělo umřít. Lomcovala jím nenávist. Pak si najednou uvědomil, že vůbec umřít nechce. Právě naopak. Poprvé v životě měl chuť po někom skočit. Ronald Bateman dostal chuť zabíjet.

Dennis Penpraze dorazil do Vancouveru hodinu před úsvitem. Svaly ho bolely a víčka se mu klížila únavou. Sledoval křivky transkanadské dálnice Pobřežním hřebenem a sjel k moři podél nejhlubšího výběžku Burrardovy zátoky. Mířil podél vody k západu, kolem rafinérií firmy IOCO a konečně dojel na Hastings Street. Osamělý nákladník rachotil jasně osvětlenou ulicí posetou striptýzovými kluby, obchody s ojetými vozy a masážními salóny.

Ocitl se v centru, projel obchodní čtvrtí a překročil Burrardův most. Město oživovaly pouze taxíky a prázdný autobus, který bezmyšlenkovitě sledoval opuštěnou trasu.

Pokračoval podél moře, až nakonec dojel k univerzitnímu areálu. Stoupal po příkré vozovce, na vrcholu stoupání zpomalil a začal sledovat vodní hladinu. Když zahlédl malé parkoviště, o němž se zmiňovaly instrukce, odbočil na ně, vypnul motor a zhasl reflektory. Plocha byla opuštěná — mezi temnými stromy kolem se nic nehýbalo. Bylo bezvětrí. Zvedl těžce naloženou krosnu, hodil si ji na ramena a zamířil trávou ke strmé pěšince vedoucí na Pláž trosečníků pod vysokými

jílovými útesy.

Když sestoupil, zastavil se, aby nabral dech. Přímo před ním se převalovaly vlny příboje a každých pět vteřin po nich sklouzlo světlo majáku na Atkinsonově mysu, vzdáleném několik kilometrů. Nad majákem se mračily poslední temné stíny Pobřežního hřebene, než se konečně setkaly s mořem u Podkovovité zátoky. Poposadil si náklad, zahnul vlevo a brodil se pískem. Věž bude asi kilometr a půl po pláži, u ústí zátoky.

Dělovými věžemi na obou stranách vjezdu do zátoky reagoval před lety Vancouver na druhou světovou válku. Během války byly dvanáctimetrové betonové bašty vyzbrojeny těžkými námořními děly, dnes však zely prázdnotou a sloužily jako vhodné útočiště milencům či některým návštěvníkům pláže, kteří rádi popisují zdi.

Když docházel k věži, růžověla za ním obloha prvním nachem rozbřesku. Zvedal se nad hory a potahoval spící město šedým oparem. V kalném světle Penpraze přečetl velká písmena naplácaná bílou barvou na omšelý beton. JDĚTE DOMŮ, stálo tam.

Usmál se. Přesně tohle má v úmyslu. Rozevřel skřípající kovové dveře v přízemí, vstoupil a zasunul za sebou závoru. Po schodech se dostal na krytou plošinu, s velkou střílnou mířící na pláž a na moře za ní, a usadil se. Podle instrukcí měli nákladák převzít několik minut po jeho příjezdu. Člun pro něho přijede následujícího dne o půlnoci. Byl by ten den raději přečkal v hotelovém pokoji, ale rozkazy zněly jasně. Do svítání čtvrtého měl být ve věži a měl zde zůstat, ať se děje co se děje. Zlehka uložil krosnu na podlahu, opřel si o ni hlavu a spal.

Muž z Langley se systematicky propracovával bytem, některé věci odstraňoval, jiné nahrazoval. Do malé poličky s knihami v kuchyni zasunul *Příručku pyrotechnika*, vydanou chemickým koncernem DuPont, a k nim brožuru o stavbě přehrady Mika a *Autoatlas Kanady*. Na nádržku splachovadla na toaletě uložil

Výbuch na přehradě od Paula Brickhilla. Výtisk Thoreauových sebraných spisů vedle postele nahradil výtiskem *Das Kapital*, vydaným levicovým mexickým nakladatelstvím. Na zmuchlané prostěradlo pohodil ohmatanou knížku *Životní prostředí v kostce*. Na kuchyňské dveře zezadu přišpendlil plakát s portrétem teroristy Andrease Baadera. Do spodní zásuvky psacího stolu uložil velkou obálku s novinovými výstřižky popisujícími nejružnější teroristickou činnost posledních čtyř let. Číslo poštovní schránky napsané na zdi nad telefonem smyl pečlivě houbou a z aparátu vymontoval miniaturní odposlouchávací zařízení. Na podlaze pohodil zmačkanou obálku s hlavičkou Energetické správy Britské Kolumbie.

V 6.00 byla scéna připravena. Muž z Langley vyšel z bytu Dennise Penpraze, zavřel tiše dveře a stáhl z rukou tenké chirurgické rukavice.

SEDMÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

6.30 tichomořského letního času

9.30 východního letního času

Nahý mladík nad ním mával nad hlavou blýskavou čepelí nestvůrného meče. Břitva kovového plamene kmitala stále blíž, zatímco Rudnick se před ním krčil a napínal provazy, jimiž byl spoután. Jeho skřeky zcela zanikaly v ohlušujícím jásotu tisíců lidí na všech tribunách stadiónu. Mladík se zastavil, elegantně se uklonil obecenstvu, pak vykročil mezi Rudnickovy roztažené nohy a zvedl zbraň vysoko nad hlavu. Hýkání davu ještě zesílilo, jak meč sjížděl dolů. Těsně předtím, než udeřil, si Rudnick s hrůzou uvědomil, že strachy močí. Když se mu ostří zaťalo do masa, rozezněly se bláznivě tisíce zvonů na oslavu jeho smrti.

Rudnick prudce otevřel oči. Do mozkových blan, nasáklých alkoholem, se zadíralo řinčení telefonu, vzdáleného necelých patnáct centimetrů od hlavy. Převalil se a pokusil se nahnát přístroj na stolku. Netrefil se a srazil sluchátko na zem. Chvilí ležel, ztěžka oddychoval, pokoušeje se překonat zlé bušení v lebce. Konečně se sklonil a sluchátko zvedl. Slyšel, jak ho někdo volá jménem. Byl to Haberman, jeho zástupce.

»Krucinál, co se ... « začal Rudnick, ale slova zanikla v prudkém záchvatu kašle, který mu trhal žaludek na cáry. Zasténal bolestí. Křeč přešla. » Kolik je hodin?« vysoukal ze sebe.

Habermanův hlas zněl až groteskně svěže. Rudnick skoro viděl ten růžový veverčí ksichtík a veliké buldočí oči.

»Skoro půl sedmý, pane Rudnick. Nezlobte se, že vás otravuju. Víím, že nemáte službu, ale myslel jsem, že je to důležitý, vyskyt se nám tady, myslím, jistý problém, pane.«

»Prokristapána, Haberman, pomalu!« Rudnick se pokusil posadit, ale bolest hlavy ho opět srazila na postel. Dokonce i chabé jitřní světlo, které nesměle proudilo oknem do obývacího pokoje, ho nutilo mhouřit oči. Zkusil to znovu. Tentokrát se zvedl až na lokty.

»Ano, pane. Nezlobte se, pane.«

»A mluv tišeji! Ječíš mi do ucha.«

»Ano, pane.« Haberman si byl jist, že skoro šeptal, ale znal Rudnicka natolik, aby se s ním zbytečně nepřel. Ztišil hlas. »Jak jsem vám říkal, pane, máme tady problém.« Znejistěl a zmlkl.

»Jo?« zachrptěl Rudnick a odchrchlal si. »A chceš si to nechat jako tajemství, ne?«

»Ne, pane,« odpověděl Haberman. »Přerušilo se spojení s reaktorem, pane.«

»Co to k čertu plácáš, Haberman?« zavrčel Rudnick. »Jak to, že se přerušilo spojení s reaktorem? To vám ho snad vyfoukli ufoní nebo co?«

»Ne, pane,« bránil se nervózně Haberman. »To ne, pane. Seděl jsem na štábu s Danbym a s Bellowsem, mají tenhle týden noční —«

»Já víím, kdo má noční, Haberman, já ten posranej rozpis vyrábím. Tak to vyklop, krucifix!«

»Ano, pane,« polkl Haberman. »Jak povídám, byl jsem na štábu a z ničeho nic vypadla linka k reaktoru. Zkoušeli jsme záložní, ale nenaskočila.«

»Tak jste ztratili videosignál. Já nejsem opravář, Haberman. To je všechno?«

»Ne, pane. Zavolal jsem opraváře, pane Rudnick. Zkontrolovali to a zjistili, že v tuneluje přepálený kabel.«

»Přepálený?« zeptal se Rudnick. »Co mi to tu sakra

vykládáš?«

»Skrz naskrz. Vypadá to na kyselinu.«

»Krucci!« sykl Rudnick. Jak se posadil, zhoupł nohy na podlahu a rozhlížel se po botách, permoníci v hlavě začali bušit jako zběsilí.

»Ano, pane,« přisvědčil Haberman.

»Zkoušeli jste zavolat telefonem?«

»Jistě, pane. Ani ň, telefonní hovor jde ve stejném kabelu jako videosignál; a vysílačka mlčí.«

»Mordijesakra!«

»Ano, pane. Myslel jsem, že vám radši zavolám, než se tam dojdu podívat.«

»Budu tam za pětadvacet minut. Nic nedělejte. Zůstaň, kde seš, Habermane. K reaktoru se nepřibližujte. Rozumíš?« Rudnick cítil, jak s přílivem adrenalinu do krve bolest hlavy ustupuje.

»Ano, pane. Ještě něco, pane Rudnick?« zeptal se Haberman.

»Jo.« Rudnick se už vztyčil. »Vzbudíš Krauta a vysvětlíš mu, co se děje.«

»To myslíte pana Kellermana?« zašeptal Haberman, kterého vyděsila představa, že by měl vzbudit nejvyššího šéfa.

»Přesně tak. Když mám kvůli tomu vstávat v půl sedmý já, ať si vstane taky. Vyřid' mu, že se asi někdo vloupal do jeho drahocennýho reaktoru.«

»To si myslíte vy, pane Rudnick?« zeptal se Haberman.

Rudnick se zašklebil. »Skřítkové to určitě neudělali, Haberman!« prohlásil a praštil sluchátkem.

Za pět minut se Rudnick, oblečený v šatech, ve kterých usnul, řítíl spícími ulicemi Richlandu. Zapnul maják na střeše stejšnu a rozrážel jitřní chlad zběsilým jekem sirény.

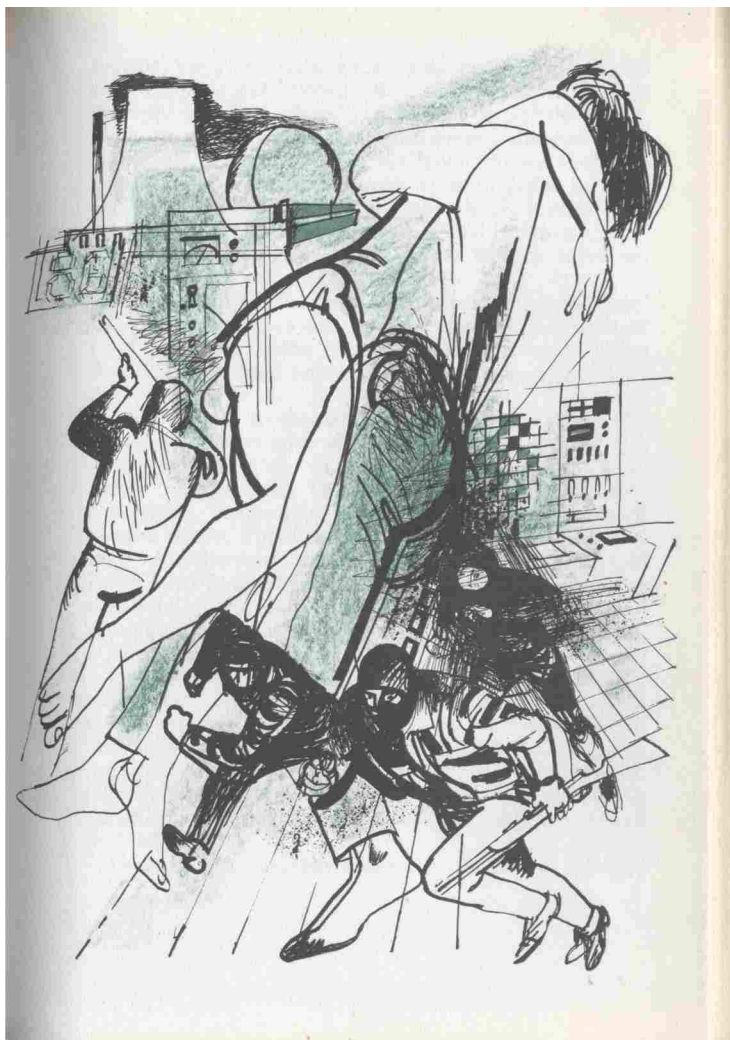
Ve 4.50 byla ještě tma jako v pytli. Snyder, Paula St. Georgeová a Bateman, všichni tři oblečení od hlavy k patě v černém, sestavili a nafoukli černý gumový člun. V 5.15 přistáli

na západním břehu Kolumbie, tedy na okraji skládky A. Odtud běželi mokrou, lepkavou hlínou na jihozápad, k plotu reaktorového prostoru. V 5.25 proběhli místem úniku radiace. Tabulky POZOR — NEBEZPEČÍ SILNÉHO ZÁŘENÍ, které tu umístili Rudnickovi lidé, ve tmě ani nezahlédli.

K plotu dorazili v 5.31. Pokračovali podél něj, mimo dosah reflektorů, až k severozápadnímu rohu. Podlešli vrata železniční vlečky. Proběhli areálem starých jaderných zařízení, kryli se v hlubokých stínech při zdech opuštěných budov. V 5.40 doběhli ke správní budově.

Bateman se zaujetím sledoval Snydera při práci, na okamžik zapomněl i na žárlivost. Snyder zručně prořízl jedno ze suterénních oken nožem na sklo a přemostil signální okruh linkou vyrobenou z materiálu, který si koupil v richlandském železářství. Pak už jen vykopl okno, vklouzl do budovy a Paula za ním. Bateman lezl poslední, protože nejdřív podal dovnitř ruksak s atrapami bomb a brokovnici s uříznutou hlavní.

Ocitli se v kotelně, obklopeni potrubím, ventily a různými součástkami klimatizace. Snyder vpředu cvakl vypínačem bodové svítilny. Následovali tenký paprsek bludištěm hučících strojů a spleť trubek, až se vynořili v suterénní hale, do níž už jednou sestoupili při exkurzi. Rychle jí prošli a napínali uši, zda nezaslechnou kroky stráží či nočního hlídače. Nic zvláštního se neozývalo. Ředitel Kellerman se dávno rozhodl přejít na elektronické zabezpečovací systémy. Jediní strážníci v budově se zašívají v přízemí v pohodlné místnosti s monitory. Z patnácti kamer ve správní budově jich čtrnáct rozmístili v přízemí, v prvním a druhém patře. Patnáctá byla v suterénu, nad vchodem do tunelu. Před týdnem se v ní spálila elektronika a dosud ji nevyměnili. Vchod do tunelu nikdo nehlídal.

Tunel v noci osvětlovala pouze jediná zářivka ze čtyř. U vchodu se trojice zastavila. Bateman mlčky ukázal na kameru v otočném závěsu. Mrtvý objektiv mířil na ústí tunelu. Bateman, protože byl vyšší, se shýbl a Snyder mu vyšplhal na ramena. V jedné ruce svíral štípací kleště, druhou se Batemana přidržoval. Batemanovi se lehce nadvzděl žaludek, když ucítil Snyderův rozkrok na zátylku. Zavřel oči a snažil se soustředit na akci. Snyder se natáhl, ustříhl kabel vedoucí ke kameře, potom se zlehka dotkl Batemanova temene. Bateman klesl do dřepu a Snyder seskočil. Podíval se na hodinky a přikývl.

Z diverzního výcviku dokázal odhadnout, že na uzavřeném televizním okruhu je vždycky méně monitorů než kamer. Jednotlivé kamery se obvykle přepínají na monitor v přesném časovém sledu. Snyder předpokládal, že budou mít alespoň padesátiprocentní šanci dostat se k reaktoru, než kamera v tunelu naskočí. Riskoval na základě přesného propočtu. Batemana takový postup znepokojoval, ale Snyder ho ujistil, že instituce, která dosud používá fólie v oknech, bude mít bezpečnostní systém na úrovni doby kamenné.

Neslyšně klusali tunelem. V 5.56 se ocitli u dveří výtahu. Paula podala těžce oddychujícímu Snyderovi batoh. Sáhl dovnitř a vylovil dvě malé skleněné trubičky, ucpané na koncích voskem. Odnesl je k mohutnému svazku kabelů, zasvorkovanému na stěně, a kývl na Batemana, aby stiskl přivolávací tlačítko výtahu. Kabina byla blízko, dveře se otevřely téměř okamžitě. Paula vešla s batohem a brokovnicí, Bateman přidržoval dveře špičkou boty, zatímco Snyder pracoval na kabelech.

Při exkurzi Snyder správně odhadl, že v silném svazku kabelů vysoko na stěně je přívod elektrického proudu, zatímco spodní, tenčí svazek různobarevných drátů obsahuje linky poplašného zařízení, televizní koaxiální kabely a telefonní linky. Teď rozbil konce trubiček o kovový svorník, který nesl dolní kabel,

a koncentrovanou kyselinou dusičnou polil vedení. Batemanovi vzápětí pronikl do nosu odporný zápach. Z kabelů se začalo kouřit. Gumová izolace skla, jasně zabarvená měděná jádra zezelenala a rozpustila se. Kašlající Snyder skočil do připraveného výtahu, Bateman vysunul nohu ze dveří a zároveň stiskl tlačítko na ovládací desce. Zamračil se, když viděl, jak Paula podává Snyderovi brokovnici.

»Jenom ptačí broky,« ujišťoval ho Snyder, když mu zbraň ukázal v motelu.

»To je přesný opak toho, co chceme dosáhnout!« běsnil Bateman. »Nejde jen o to, že Greentree používá nenásilných prostředků nebo že já jsem proti zbraním všeho druhu. Je to prostě nebezpečné. Tím sestupujem na jejich úroveň!«

»A co teda chceš doprdele říct? „Prosím vás pěkně, my bysme si tady obsadili váš reaktor?“ Mysli hlavou, člověče!« odsekl tehdy Snyder. Nakonec prosadil svou. Když teď Bateman viděl, jak zkušeně natáhl závěr a odjišťuje, uvědomil si naprosto jasně, že se dopustil osudné chyby. Pokud měl kdy Snyder v úmyslu dosáhnout nějakého prospěchu pro lidstvo tím, že obsadí reaktor, o čemž Bateman stejně pochyboval, takový úmysl se rozplynul v okamžiku, kdy Vince přiložil prsty ke spoušti remingtonky. S brokovnicí v ruce se ocitl ve svém živlu, a jeho živlem bylo násilí.

Cesta výtahem vzhůru jim připadala nekonečná, i když podle Snydera, který při exkurzi měřil časy, trvala pouze šest vteřin. Snyder věděl, že na tomhle úseku nesmírně záleží. Jakmile strážníci postřehnou, že jejich poplašná zařízení nefungují, vyrazí z operační místnosti, jako by jim pod zadkem hořelo. Počítal, že budou chvíli zmatkovat, než zjistí, co se přihodilo, a poskytnou mu tak potřebný čas.

Dveře se se sykotem rozevřely, Snyder se příkrčil a vyběhl, Paula s Batemanem za ním. Halu naplnil rachot brokovnice, jak vystřelil od boku do kamer nad hlavou, vzduchem se divoce rozlétly elektronické součástky a sypaly se na zem jako

kovové krupobití. Snyder zaklekl tři metry od dveří operační místnosti a natahoval závěr.

Trojice strážných reagovala rychle. Vyzazili zlomek vteřiny poté, co uviděli Snydera na monitorech. Vyhrnuli se do haly rovnou před černou hlaveň remingtonky.

»Provrtám vám kožíšek!« zašklebil se Snyder. Muži zvedli ruce nad hlavu, nestačili ani rozepnout pouzdra pistolí. Paula a Bateman trojici mlčky odzbrojili a pak je svázali tenkými šňůrami na prádlo, které přinesli v batohu. Odvlekli strážné zpátky do operační místnosti. Snyder omrkl zámek u dveří a pak jednomu ze strážných odebral svazek klíčů. Přešel k panelu ovládajícímu televizní okruh, přehlédl tlačítka. Zapínal jednu kameru za druhou, až našel ovládací středisko reaktoru. Hvízdal si tiše mezi zuby a zíral na mihotavý obraz. Přesně, jak předpokládal. V místnosti pracovali jen dva muži, sledovali počítače a procesy v reaktoru. Celé zařízení obsluhoval o svátečním víkendu minimální počet zaměstnanců. Průvodce také očividně nelhal, když říkal, že řídicí středisko je hermeticky uzavřeno. Zdálo se, že ani jeden z pracovníků nemá tušení, co se děje.

»Jdem na to,« prohodil Snyder křepce a kývl na Batemana. Vyšli z operační místnosti, kde Paula střežila trojici svázaných strážných jednou z jejich vlastních pistolí.

Snyder a Bateman otevřeli velké dveře vedoucí k laboratořím a řídicímu středisku. Spěšně prošli jasně osvětlenou chodbou s kovovou podlahou a zastavili se před nouzovým vchodem do řídicího střediska. Průvodce jim situaci detailně popsal. Za normálních okolností se do řídicího střediska vchází hermetickou přestupní kabinou na konci chodby. V případě nehody na reaktoru však mohou muži z řídicího střediska uniknout tak, že ulomí tenké olověné pečeti na nouzovém východu. »Přestože do řídicího střediska bylo investováno mnoho miliónů dolarů,« vykládal jim průvodce hrdě, »bezpečnost lidí, kteří zde pracují, stojí vždy na prvním místě.«

Bateman a Snyder se postavili k protější zdi a rozběhli se proti dveřím. Udeřili do nich rameny a dveře se rozlétly dovnitř, jeden závěs se dokonce utrl. Snyder namířil brokovnici na popelavé obličej techniků. O chvíli později se připojili ke strážným v operační místnosti.

Snyder za nimi zamkl a trojice začala rozmisťovat »nálož«. Za dalších deset minut měli reaktor zcela pod kontrolou.

Bylo 6.36.

Charlene Dalyová tiskla víčka pevně k sobě a odmítala vzít na vědomí chabé prstíky světla, které se začínaly zákeřně prodírat pod okraji závěsů na opačném konci místnosti. Ťapkání pobíhajících hlodavců, jež slyšela ve snu, neutichlo. Myši. Určitě sem lezou myši. Vystrčila ruku, aby varovala Jona, ale nahnátla jen hladký nylon polštáře. Na okamžik podlehla panice. Pak otevřela oči a otočila se na druhý bok. Kane, už oblečený, seděl u stolku vedle spojovacích dveří a psal něco tužkou na kus papíru. Tak odtud ty myši, pomyslela si a zhluboka si oddychla.

Kane ji zaslechl a ohlédl se. Byl ustaraný a unavený.

»Otoč se a spi,« řekl stroze a psal dál.

»Kristapána, s čím se to hmoždíš?« podivila se mátožně Chuck a zamžourala na hodiny na stolku. »Vždyť je teprve půl sedmé a pět minut!« zasténala.

»Klidně spi dál.« Kane se ani neotočil. Zuřivě psal. Chuck se posadila na posteli a sáhla po cigaretách.

»Měla jsem z tebe strašidelné sny,« zapalovala si. »Jak drápeš, zdálo se mi, že tu běhá tisíc polních myší.«

»Spi!« Kane se na ni rozzlobeně otočil.

»Budu spát, až mi povíš, na čem tak usilovně pracuješ,« odpověděla Chuck a vyfoukla kouř.

Kane odložil tužku a protáhl se. »Pokouším se ujasnit si to všechno na papíře,« řekl, přešel pokojem a posadil se na okraj postele. Vyklepal z vlastního balíčku jednu cigaretu a zapálil

si.

»Už jsi dospěl k nějakému závěru?« zeptala se Chuck.

Kane zavrčel. »Jo. Usoudil jsem, že určitě nejsem tak chytřej, jak si myslím. Je to celý ujetý. Nehraje mi to.«

»Vyzkoušej to na mně,« navrhla Chuck. »Novináři jsou přece nepřekonatelní, pokud jde o divoké hypotézy.«

»Dobře,« přikývl Kane. »Dám ti hádanku. Napadlo mě něco, co jsem dřív považoval za výplod morbidního mozku: že by se mohla zhroutit kaskáda na kanadské části Kolumbie. Pokusím se něco vyčenichat a narážím na zeď. Zkusím zavrtat trochu hloub a lidem z ničeho nic začnou téct nervy. Pak se mě někdo pokusí zabít. Zabijí Hallerana. Což naznačuje, že můj nápad nebyl tak úplně pomatený. Nemám pravdu?«

»Prozatím ano.«

»Pokusíme se spojit s někým, kdo v té situaci může něco podniknout, a oni nás málem oddělají podruhé. A když konečně pronikneme k někomu, kdo má pravomoc, uklidí nás do zastrčeného motelu a před dveře,« Kane ukázal palcem přes rameno k oknu, »posadí čertíka Bertíka, abysme si zas o něco nekoledovali.«

»No a?« pokrčila Chuck rameny. »Co se na tomhle má uhádnout?«

Kane se naklonil a vztekle zamáčkl cigaretu v popelníku. »Proč?« vykřikl.

Chuck se zasmála. »Co proč?«

Kane se zvedl a začal přecházet sem tam po místnosti. •Proč tohle všechno dělají?« zeptal se podrážděně. •Protože jsem kápl na něco, co chtějí udržet v tajnosti? Pitomost! Copak se dá takovýhle obludný sesuv udržet v tajnosti? Mně zacpat hubu můžou, ale tím ještě svah nezastaví!«

»Už tě chápu,« zamyslela se Chuck. »Dávalo by to smysl jedině v případě, že by ten problém chtěli vyřešit tak, aby to nepřilákalo pozornost.«

»Což je vyloučeno,« doplnil Kane. »O tom jsem už uvažoval.

Kdyby ten sesuv chtěli nějak zajistit, museli by vypustit nádrž, a to by vyvolalo nesmírný rozruch a vyšetřování se vši parádou.«

»Z toho by neměli žádné potěšení.« Chuck si položila hlavu na polštář a zavřela oči. Kane poodešel k oknu a vyhlédl škvírou v závěsech na prázdné parkoviště a tichou ulici. Vůz tam dosud stál. Mohutný rudolící policista v civilu si četl knížku a pil kávu z víčka od termosky.

»Čas,« řekla se zavřenýma očima Chuck. »Čas,« opakovala. »Zdá se, že mají hrozně naspěch.« Popotáhla z cigarety a zamyšleně mžourala oblakem kouře do stropu. »Zkus třeba tohle,« řekla po chvíli. »Ať je to kdo chce, potřebují nás hezky rychle uklidit. Vědí, že ten sesuv spadne, a vědí taky, že to víme my. Hodlají sedět a nehnout ani prstem, a až to spadne, prohlásí to za zásah boží vůle, a my už jim to nebudeme moct vyvrátit. Pokud by došlo na tvou teorii o domku z karet, budou mít ošklivé starosti, ale třeba doufají, že k tomu nedojde a že škody vzniknou pouze na kanadském území. Jak ti to připadá?«

»Samo o sobě to zní dobře,« přikývl Kane, »ale nesouhlasí to. Jednak, kdyby prostě nechali ten sesuv spadnout, vytýkali by jim, že o té možnosti nevěděli; pokud o ní věděli a pokud předběžné geologické rozbory odhalily zlom, nebo dokonce možnost sesuvu, pak by v tom hezky lítali. A myslím, že k tomuhle právě došlo. Nejspíš od začátku věděli o existenci zlomu, ale Kanadani se na něj vykašlali a přehradu postavili, aby splnili závazky ve smlouvě. Kanadské přehrady, nebo alespoň jejich profil, vybírali ve Spojených státech. Kanadané měli vlastní plány, ale my jsme je odmítali přijmout. Nakonec jsme je umluvili, aby postavili přehrady tam, kde jsme je chtěli mít my, aby se dosáhlo optimální kapacity nádrží. A dneska se začínají líhnout kuřátka. Troufám si hádat, že buď ženíjní vojsko, nebo meliorace vypracovaly po fiasku na Tetonské přehradě v roce 1976 studii o možném zhroucení většího počtu přehrad a zjistily, že kdyby spadla Mika, odejde celá

kolumbijská kaskáda. Vzpomínám si, že materiály z výsledků v Kongresu se celé otázce řetězového průlomu přehrad vyhýbaly, ale tenkrát už bylo stejně pozdě, alespoň pokud šlo o kolumbijskou kaskádu, a tak raději mlčeli.«

»Ale tím sesuvem by všechno prasklo,« poznamenala Chuck.

»Přesně,« přikývl Kane. »Určitě vědí, že k sesuvu dojde. Zkalená voda, co jsem viděl, to dokazuje. A my se jim nějak pleteme do pokusů záležitost ututlat.«

»Ale jak?« zeptala se Chuck. »Kdyby znali způsob, jak sesuv zastavit, už by to byli dávno udělali.«

»Mají dvě možnosti,« řekl Kane. »Za prvé: utrhnout ten svah po částech tak, aby nezvedl záplavovou vlnu, která by se přelila přes přehradu nebo narušila její pevnost. Za druhé: otevřít přepad a vypusti. To by snížilo hladinu v nádrži a možná že by narušená vrstva přestala ujíždět. Ale na to je už myslím příliš pozdě.«

»Takže?« Chuck pokrčila rameny, posadila se a zamáčkla cigaretu. »Možná že vymysleli něco, co tě nenapadlo.«

»Nic jiného neexistuje!« vybuchl Kane. »Hladina se dá snížit jedině tak, že otevřeš přepad, a i to je značně zdlouhavé. Ve Vaiontu měli stavidla dokořán skoro týden, než jim sesuv spadl, a nepomohlo to.« Kane se zamračil a přešel si dlaní po strništi na bradě. »Ne. Maximální kapacita přepadové vody pro Miku, podle Halleranových materiálů, je 82 000 krychlových metrů za vteřinu. Aby to k něčemu bylo, potřebovali by vypustit mnohokrát tolik vody, a toho ničím na světě nedosáhnou. Totiž, pokud by se úplně nezbláznili a —«

Kanovi se rozšířily oči a tvář mu zbělela. Představa, která mu vytanula v mysli, byla příliš děsivá, než aby jí uvěřil. Ale musel. Bylo to jediné, co dávalo smysl, jediné, čím by jejich pronásledovatelé dokázali zastavit mohutné záplavy vaiontských rozměrů a řetězový průlom celé kolumbijské kaskády. Byl to odporný kompromis. Malá katastrofa, aby se odvrátila větší.

»Co je?« zeptala se naléhavě Chuck, která ho upřeně pozorovala. »Co se stalo?«

»Matko boží!« zašeptal Kane. »Napadlo mě, že by mohli vyhodit Miku do vzduchu!«

OSMÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

8.55 tichomořského letního času

11.55 východního letního času

Pokaždé ho ta procházka naplnila vzrušením. Než se Norm Taylor, šéfinženýr údržby, ráno posadil ke grafům a rozpisům, jež představovaly hlavní náplň jeho práce, přešel po koruně hráze a pociťoval nad obrovitostí svého svěřence lehké mrazení v zádech. Mika je největší na světě a on ji má udržovat ve formě. Většinu času prověřoval řádnou funkci odvodňovacích a vtokových kanálů a stovek a tisíců jiných maličkostí, ale každé ráno se rozhlédl pro hrázi, aby si uvědomil samotnou velikost přehrady.

Jak kráčet po úzkém pruhu asfaltu z jednoho břehu na druhý, vypadal jako mravenec na vrcholku hory. Vpravo, za vtokovou věží, se táhlo jezero. V hlubokých, poklidných turmalínových vodách se odrážela hustá hradba hor na březích. Po levé straně měl propast, dvě stě čtyřicet metrů dlouhý sráz ze šterku a kamenné drti. Uprostřed hráze poodešel k okraji a pohlédl dolů.

Na dně viděl tmavou čáru příjezdové silnice běžící podél paty hráze k čerstvě dostavěným budovám elektrárny, opět největší na světě, ukryté hluboko ve skále západního břehu. Taylor pohlédl vlevo a uviděl do oblouku vinutou stuhu přepadu a hrdlo retardéru stočené vzhůru. S úlevou si uvědomil, že dnes otevrou stavidla. Hladina v nádrži je výš, než by měla. Tání a silné deště ji značně přiblížily bodu maxima.

No, teď už to nevádí. Za další hodinu se vody mohutného jezera za hrází pořítí nejen do turbín, ale i na přepad, a budou

nejen snižovat tlak, ale zároveň vyrábět elektřinu, kvůli níž vlastně tuhle přehradu postavili.

Znovu pohlédl podél jižního líce hráze dolů na obrovské pásové traktory, narovnané za sebou na silnici. Žádný z nich se odtud nezdál větší než nehet. Napadlo ho, jak asi zdola vypadá on, ale pak se zasmál. Vždyť už se tolikrát díval a viděl jen vzepjatý útes kamenné drti, vysoký jako sedmdesátipatrová budova. Stěží se vešel do zorného pole, takže osamělá postava na hřebeni byla naprosto zanedbatelná. Šel dál. Uprostřed hráze klopýtl o hrbolek. Ohlédl se, svažtil čelo a napadlo ho, že třeba v zimních mrazech vozovka popraskala. Něčeho podobného by si byl však určitě všiml dřív. Pozorně se rozhlížel, ale nejdřív nic neviděl. Teprve po chvilce si všiml malé vypukliny, která měla jinou barvu a složení. Sklonil se, aby si ji prohlédl zblízka.

Byla hladká, bez drobných kamínků, jako asfalt kolem, a na základně téměř dokonale kulatá. Dotkl se jí a na špičce ukazováku mu zůstala černá šmouha. Co to ksakru může být?

Sáhl do kapsy pracovní haleny pro malý nožík a otevřel ho. Zaryl do hmoty. Čepel do ní zajela jako do nezaschlého kytu. Začal vypuklinu odstraňovat, po kouscích odkrajoval černou lepkavou směs. Při práci se rozhlédl a všiml si, že takových kopečků je víc. Viděl jich přinejmenším dva tucty, symetricky rozmístěných něco přes metr od sebe, ve dvojité řadě od jednoho okraje hráze ke druhému. Čepel nože na něco narazila. Taylor odloupl poslední zbytek hmoty a srdce mu vyskočilo až k hrdlu. Prudce se vztyčil, protože rozbušky znal, viděl je, používal je, tisíckrát. Otočil se a dal se do běhu.

Výbuch ho zastihl necelé čtyři metry daleko. Norman Taylor zemřel ve zlomku vteřiny. Než si stačil uvědomit, že něco explodovalo, jeho mozek i tělo se proměnily v plyn.

Rachot detonace neměl čas zaniknout. Plynule přešel v ohavný řev vody, která se řítíla čerstvě otevřenou průrvou a zpěněným obloukem tryskala do propasti. V okamžiku

výbuchu byl kráter osm metrů široký a pět a půl metru hluboký. Během deseti vteřin jej tlak vody rozhlodal na téměř patnáct metrů a zakusoval se udusanou zeminou do jádra přehrady téměř devět metrů hluboko.

Živel vykusoval srdce přehrady a chuchvalce vyplivoval do prostoru. Každým okamžikem se průlom prohluboval. Voda bušila do hráze jako železný klín vháněný kladivem do měkkého dřeva.

Když zaměstnanci vyběhli z velína na korunu hráze, silnice při průlomu se už začínala propadat; celé asfaltové kry se odlamovaly a sjížděly do proudu. Nevyčíslitelný tlak vody je jako smítka vrhal do prostoru. Několik mužů pochopilo děsivé důsledky toho, co se před jejich očima odehrává, a utíkali zpátky do budovy. Téměř nevyhnutelné katastrofě se dalo předejít jediné tak, že by se otevřela každá dosažitelná propust', aby se tlak kolem vrcholku hráze uvolnil. To nejhorší však mělo ještě přijít.

Eroze v místě sesuvu už totiž pokročila mnohem dál, než kdokoli tušil. Detonace více než sta kilogramů výbušnin se nejen zahryzla do přehrady Mika, ale vyvolala v jezeře silnou tlakovou vlnu. V několika vteřinách dorazila k úpatí hory Dainard, dvanáct kilometrů proti proudu, a narušila, byť jen lehce, už tak chatrnou stabilitu ponořené oblasti sesuvu. To stačilo. Hora se hnula.

Sjelo celé jižní úbočí Dainardu, dlouhé téměř čtyři kilometry, dva a půl kilometru široké, ve vrstvě silné téměř dvě stě metrů. Celá nesmírná hmota, devět set miliónů tun zeminy a kamení, se sloupila z úbočí a zřítíla se do vod McNaughtonova jezera.

Vytláčená voda se vzdula do výšky dvě stě padesát metrů a rychlostí přes dvě stě dvacet kilometrů v hodině se hnala k přehradě. Když se cestou přelila přes západní úbočí hory Cummings a zanechala jen holou skálu, vznikla druhá, stejně vysoká vlna.

Voda, vzdutá sesuvem, převyšovala korunu hráze téměř o sto

sedmdesát metrů. Přivalila se k přehradě čtyři minuty po výbuchu. Při nárazu příval rozdrtil těch deset či patnáct mužů stojících na hrázi.

Betonové kotvení, které upínalo sypanou hráz na horská úbočí, bylo vystaveno tlaku více než šest tun na metr čtverečný. Povolilo během několika vteřin a celá přehrada začala ujíždět na patě. Zbytky návodní líce se zvedly, jak se obrovitá masa vody snažila hráz překotit.

Vlna se přelila přes hráz a strhla dvanáct set metrů dlouhý přepad na východním břehu jako shnilou lepenku. Přehrada začala podklesávat. V tu chvíli na ni narazila druhá vlna a otevřela ve středu hráze zející ránu. O několik vteřin později se celá stavba rozložila na klokotající změť balvanů, písku a bahna. Když tato překážka padla, obludná, vzepjatá stěna vody vysoká dvě stě dvacet metrů, pohybující se rychlostí sto čtyřicet pět kilometrů za hodinu a živěná jezerem dvě stě kilometrů dlouhým, vyrazila dolů korytem Kolumbie ke svému konečnému cíli, Tichému oceánu, vzdálenému jeden a půl tisíce kilometrů.

Bylo 9.05 tichomořského letního času.

DEVÁTÁ KAPITOLA

4. ČERVENCE

9.75 tichomořského letního času

72.75 východního letního času

V kanceláři provozního ředitele Richlandského výzkumného ústavu dr. Hanse Kellermana, vystlané perskými koberci a přecpané starožitnostmi, vyhlížel Max Rudnick jako slon v porcelánu a skoro se tak i cítil. Posedával značně nejisté na krajíčku štíhlonohého křesla z dob královny Anny a čekal, až Kellerman promluví. Drobný bělovlasý ředitel stál u okna a zíral na mumraj před správní budovou. Na silnici před vchodem parkoval tucet vozů richlandského šerifa a státní policie. Haberman a tři čtyři další členové stráže ukazovali policistům cestu k reaktoru. Kellerman se otočil od okna a usedl za ozdobně vyřezávanou titěrnost ze sedmnáctého století, kterou používal jako pracovní stůl. Pohlédl na Rudnicka.

»Ten kabel v přístupovém tunelu jste ještě neopravili, že?« zeptal se. Německý přízvuk byl dnes nápadnější než kdy jindy.

Rudnick přikývl. »Zašel jsem se na něj podívat. Rozleptaný skrz naskrz. Kyselina dusičná nebo sírová.«

»A do reaktoru jste ještě nešel?«

Rudnick zavrtěl hlavou. »Ne. Domníval jsem se, že raději počkám na mládence od státní. Strážci a technici na operáku vypověděli, že jsou jenom tři, dva muži a jedna žena, ale jeden z nich má brokovnici. Říkal jsem, že nepodniknu nic, dokud si nepromluví s vámi.«

»Děkuji,« přikývl Kellerman. »Prověřil jste na monitoru, kde se ta individua nacházejí teď?«

»V řídicím středisku reaktoru. Jeden z nich, ten s brokovnicí,

vypadá asi na třicet, možná mladší. Druhý má trochu břicho, kudrnaté tmavé vlasy a může mu být tak pětatřicet. Ta holka je vysoká, tmavovlasá. Asi pětadvacet. Nebezpečně vypadá jedině ten chlap s brokovnicí.«

Kellerman na něho chladně pohlédl. »Jsou všichni nebezpeční, pane Rudnicku. Zavolal jste FBI?« Vyslovil to spíš jako konstatování než jako otázku.

»Ne, pane,« odpověděl úsečně Rudnick. »Myslím, že to zvládneme bez jejich pomoci.«

Kellerman zavrtěl hlavou. »Nejde o to, co si myslíte vy, pane Rudnicku. Tohle je federální instituce. My FBI zavolat musíme. Zákon to nařizuje. Je to jasné?«

»Jistě,« odpověděl Rudnick a poposedl na křehké židli. »Ale to znamená, že se o tom dozví veřejnost.«

Kellerman zrudl. Za ta léta se jméno Hanford-Richland mnohokrát ocitlo pod palbou, především díky velkému počtu nehod, k nimž zde docházelo. Veřejnost byla pro Kellermana Achillovou patou, a Rudnick to věděl.

»Veřejnost nevěřejnost, zavolejte je. Ted' hned. Už jste objevil, jak ti, ti ... výtržníci pronikli do prostoru reaktoru?« zeptal se, aby změnil téma.

Rudnick zavrtěl hlavou a lehce se ušklíbl. »Ještě ne. Haberman tam pošle pátračku, až nainstruuje mládence od státní policie. Mám ale docela dobrou představu, jak se jim sem podařilo vlézt. Načrtl jsem všechno v posledním hlášení, které jsem vám poslal. Těsně před tím, než se našel ten únik radiace.« Rudnick nedal najevo škodolibý pocit zadostiučinění. Sotva v Richlandu nastoupil, netajil se tím, že bezpečnostní opatření zoufale volají po modernizaci. Poslední rok věnoval většinu času problému teroristického útoku na zařízení, protože se v posledním bulletinu Úřadu pro vývoj a výzkum zdrojů energie dočetl o případu krádeže plutonia. Ale Kellerman jeho hlášení ignoroval. Pravděpodobnost, že by se někdo odvážil proniknout do Richlandu, mu připadala natolik zanedbatelná,

že si ji nepřipouštěl. Rudnickovy žádosti o vyšší přiděl financí zamítl jako neomalený pokus budovat si osobní pozici. Tady to máš, myslel si Rudnick, teď budeš litovat. Hlášení jsou založena ve spisech a vyšetřování dnešního incidentu nezvratně prokáže, kdo se tu provinil.

»Jako možné místo infiltrace jste tuším označil břeh řeky,« podotkl Kellerman, který se ze všech sil snažil vybavit si v paměti obsah hlášení.

Rudnick přikývl a poposedl. »Jo. Nejspíš šli od vody podél plotu. Řekl bych, že tam najdeme nějaký člun. Vždycky to bylo nejslabší místo, ale já prostě na účinný hlídkový systém nemám lidi.«

Kellerman nebral neomalené rýpnutí na vědomí. »Znamená to, že prošli oblastí nového úniku radiace?« zeptal se.

Rudnick se zamračil. »To mě nenapadlo,« zamumlal otráveně, rozezlený sám na sebe. »Pošlu tam detekční družstvo.«

»Doporučoval bych, abyste to udělal co nejrychleji,« šveholil Kellerman, šťastný, že skóroval. »Jsou-li ti lidé ozářeni, je nutno na případ nahlížet v úplně jiném světle.«

»Jo,« zabručel sám pro sebe Rudnick. Stačí, že sem ti vandráci nalezli, ale jestli jsou horký, budem je odtud dostávat desetkrát hůř. A čím dýl budou hledat možnost, jak je odlifrovat, tím větší bude pravděpodobnost, že zamoří i řídicí středisko reaktoru.

»Také bych byl rád, kdybyste mě informoval, až opravíte kabel v tunelu. Budeme muset řídit reaktor ze záložního stanoviště. Celý dlouhý víkend jsme jeli na automatiku. Reaktor stále běží. Bude nutné ho vypnout.«

Rudnick zvedl obočí. Vypnout reaktor trvá pěkně dlouhou dobu a navíc to je hezky drahé. Uvést ho zpátky na optimální pracovní výkon trvá celé týdny.

Kellerman vstal a lehkým kývnutím naznačil, že může jít. Porada skončila. Když za sebou Rudnick zavřel dveře, provozní ředitel se vrátil k oknu. Hleděl na široký pruh hnědé hlíny mezi silnicí a jižní stranou plotu. Pustou krajinu za ostnatým drátem rozpalovalo ranní slunce. Obloha byla jedovatě modrá, bez mraků. Kellerman si uvědomil, že bude pěkně horký den. Náhle neúprosně pocítil břemeno svých třiašedesáti let. Ve tváři mu zaškubalo, pokusil se tik potlačit vůlí. Opět pohlédl na nebe. Takovýhle den už jednou zažil, před téměř čtyřiceti lety. Den, který změnil jeho život.

Vrátil se tenkrát ze třídní dovolené a našel Peenemünde v troskách. Kouřícími sutinami největšího výzkumného pracoviště, jaké kdy viděl svět, otupěle bloudili von Braun a ostatní. Kellermanovi se nějak podařilo přežít ten den i hrůzy, které následovaly, ale tehdy byl mladý, něco přes dvacet. Dnes je to jiné. Tentokrát už novou kariéru nevybuduje. I kdyby se mu nějakou šťastnou náhodou podařilo teroristy odstranit bez obtíží, kritika veřejnosti ho zničí. Bude nucen abdikovat, v nejlepším případě odejít předčasně do důchodu. Ironií osudu to nakonec budou Rudnickovy zprávy, které ho oceňují jako neschopného člověka. Zrovna Rudnick! Kellerman pamatoval časy, kdy lidi jako tenhle tlustej polskej nýmand se hodili jen na nejpodřadnější úkoly.

Kellerman se otočil od okna. Prkenně přešel ke stolu a usedl. Rozhlédl se po všech těch krásných věcech, které za léta nashromáždil. Pak sáhl po telefonu.

»Vypadají velmi věrohodně.« Bateman upřeně hleděl na bombu, kterou Snyder izolepou připevnil ke hlavnímu ovládacímu pultu v řídicím středisku reaktoru. Skládala se ze dvou částí: dvacetacentimetrové koule plastické hmoty, naspodu zploštělé; z plochy vyčnívaly dva kontakty a od každého z nich vedl drát do černé skříňky velké jako krabička od cigaret.

Paula, která seděla vedle něho u panelu, se na něho zamračila.
»Co tím chceš říct?« zeptala se.

Bateman, rozpálený vztekem, vzhlédl na Snydera, který postával u vyražených nouzových dveří a hleděl do chodby s brokovnicí pod paží.

»Proč jí to neřekneš, Vinci?« odsekl.

Snyder se zvolna otočil, přehodil brokovnici do ruky a přiložil prst na spoušť.

»Tak tobě to došlo,« prohodil.

Bateman přikývl. »Jak tu tak sedím, sestoupilo to ke mně jako božská inspirace,« ušklíbl se.

»Co to tu vy dva vykládáte, ksakru?« Paula se otočila na sedátku.

Bateman se stísněně zasmál.

»Tamhle, tvůj miláček. Až sem nás dovedl za nos. Pořád jsem dumal, kvůli čemu to dělá.« Povzdychl si. »Nejdřív jsem si myslel, že v tom jede s tebou jenom proto, abys mu vlezla do postele. Napadlo mě, že ten jeho motiv nějak nehraje, ale časem jsem se sám nechal strhnout. Měl jsem ho prokouknout dřív. Vyjebal s tebou na víc způsobů, Paulo. Vyjebal s námi oběma.«

»Vinci?« Paula se obrátila na Snydera. Ten pokrčil rameny. Tázavě se podívala na Batemana.

Vážně jí pohlédl do očí. »Chtěla jsi vzrušení, možná nového chlapa do postele. Já chtěl — kristepane, já vlastně nevím, nejspíš jsem se toužil stát tím, kým jsi mě chtěla mít. Co z toho kouká pro tebe, Vinci? Peníze?«

Snyder přikývl a jeho úsměv přešel v široký úšklebek.

Batemanovi se žaludek sevřel vztekem. »Kolik?« zeptal se.
»Milión? Dva? Na kolik sis to ve své pošahané hlavičce sesumíroval?«

»Nepěstuju náročné choutky, Batemane,« odpověděl Snyder z druhé strany místnosti. »Pět set papoušů.«

»A co my?«

Snyder mávl volnou rukou sem tam. »To záleží na vás,« odpověděl. »Když se mi budete plíst do cesty, odprásknu vás. Když budete hodný, dostanete možná podíl. Ta tvoje kamarádka nebouchá nejhůř. Možná že bych si na ni zvyknul.«

Paula zaťala zuby, zasyčela a vymrštila se ze židle. Vrhla se na Snydera připravená zarýt mu nehty do obličeje. Snyder přehodil brokovnici v ruce. Těžká, obroušená pažba ji udeřila přímo do úst. Paula zasténala a zhroutila se na podlahu.

Bateman se ani nepohnul. Nakonec pohlédl Snyderovi upřeně do očí a řekl úplně tiše: »Zabiju tě, Vinci.«

Snyder si odplivl. »To si počkáš,« prohodil výsměšně. »Nemáš na to.« Ale když viděl Batemanův pohled, znejistěl.

První vlna dorazila k městečku Mika v 9.09, čtyři minuty poté, co se převalila přes přehradu a vnikla do hlubokého kaňonu. V něm se zúžila do výšky přes dvě stě čtyřicet metrů a jako řvoucí, zpěněná stěna vymazala z povrchu země obytné přívěsy, motel pro turisty a modlitebnu ve tvaru A. Vodiče vysokého napětí a telefonní dráty chvíli povlávaly ve vzduchu a pak zmizely v běsnícím živlu. Přerušilo se spojení s Revelstoke, protože celá osada Mika zmizela v jediném mžiku. Nikdo nepřežil.

Záplavová vlna, vysoká dvě stě metrů a pohybující se rychlostí sto čtyřicet pět kilometrů v hodině, už cestou k jihu vytvářela vlastní mikroklima. Teplý vzduch u základny se cestou vzhůru rychle ochlazoval a vytvářel nestvůrný plášť mlhy, která jako peří pokrývala hřbet vody za jejím čelem.

Vlna ohryzávala skály a půdu po obou březích, podhlodávala stěny kaňonů a vyvolávala sesuvy, při nichž do zpěněné vody sjížděly tuny sutí. Celá úbočí se dávala do pohybu, jak se země chvěla při přechodu vlny. Mizely v ní balvany velké jako dům, stromy vyrvané z kořenů se vynořovaly rozemleté na zápalky. V několika minutách povodeň dokázala tolik, co by normální říční erozi trvalo milióny let.

Carl Turcott se ženou a pěti dětmi mířil v novém stejšnu k přehradě Mika. Jeli si odpočinout — Carl od práce pojišťovacího agenta a jeho žena Margareta od Carlovy matky, která sice bydlela u nich, ale raději zůstala ve Vancouveru, než by snášela hrůzy cestování s pěti dětmi. Ani Carl, ani nikdo jiný ve voze neměl zdání o zákonech hydrologie, ale toho rána v 9.19 se stali svědky jednoho ze základních zákonů této vědy.

Ať proudí určitým kanálem dané množství vody seberychleji, nemůže zvýšit průtok za určitou hranici. Pokud se kanál náhle zúží, spíše stoupne hladina, než by se zrychlilo proudění.

Čtyřicet kilometrů pod osadou Mika se kaňon Kolumbie zužuje. Když Carl v těch místech projel velmi ostrou zatáčkou, ocitli se tváří v tvář vlně, která právě vyrostla o dalších sedmdesát metrů a ničila celé lesy a hektary orné půdy nad okrajem kaňonu. Stejn Turcottových se připojil k mrtvé změti, kterou vlna vlekla s sebou.

Sedmatřicet minut poté, co tak náhle skončila dovolená Turcottových, dospěla vlna k nově dokončené přehradě High Revelstoke. Sto padesát metrů vysoká hráz zeminy a betonu vzdorovala několik vteřin přívalu a přiměla hladinu povodně vystoupit ještě výš. Náraz byl tak mohutný, že se někteří dělníci na přehradě a ve spleti odvodňovacích kanálů doslova rozsypali, protože se jejich kosti rozpadly vibrací dřív, než je spláchla voda. Přehrada nebyla dosud z velké části ukotvena na stěny kaňonu. Čtrnáct vteřin po počátečním nárazu se hráz přeměnila na kamení a bahno a zvýšila jen váhu trosek obsažených ve vlně.

Dwayne Cutler, majitel benzínové stanice Esso na transkanadské dálnici hned za mostem přes Kolumbii, viděl vlnu jako první obyvatel Revelstoke. Jeho pumpa ležela na západním okraji města a od ní bylo vidět proti proudu k mostu a dál k ohybu řeky. Cutler právě natankoval jednomu turistovi, otíral si ruce a poklidně se rozhlížel k severu, když ucítil, že se děje něco nezvyklého. Mírně se mu chvěla půda pod nohama.

Nejprve si myslel, že projíždí jeden z těžkých dřevorubeckých nákladáků, které chvíli co chvíli pumpu mýjely, ale žádný neviděl. Pak si uvědomil, že vibrace jsou mnohem rozsáhlejší. Velký poutač sto metrů od něj na dálnici se lehce kymácel dopředu dozadu a pumpař slyšel, jak mu ve skladu řinčí nářadí na policích.

Vibrace sílily a teď už je provázelo i vzdálené dunění, které jako by přicházelo od řeky. Podíval se k severu a překvapením zamrkal. Na město se valil obrovský chuchvalec mlhy. Na chvíli si myslel, že je zasáhne nějaká podivná letní bouřka. Hřmot zesílil a před jeho očima se mrak začal rozrůstat a vyplňovat kotel údolí. Teprve když se mu před očima rozpadl dálniční most, pochopil, co se děje. Než vlna udeřila, stihl se jen otočit a rozběhnout se ke kanceláři. Jak voda vytrhávala čerpací stojany, jiskra zapálila obrovské podzemní nádrže. Zuřivý příval však v mžiku výbuch zadusil.

Povodeň udeřila do města jako kladivo. Na své cestě polykala lidi, auta a budovy, drtila cihly a kamení na bahno a suť. Zničila celulózku, překladové nádraží, tři čekající nákladní vlaky, kruhové depo i osobní nádraží.

Tím se však povodeň nevysílila. Rozšířené údolí ji zpomalilo jen na okamžik. Hladina na krátkou chvíli klesla, když voda vyplnila kotlinu. Na jižním okraji města se však zas břehy zužovaly a hnaly vlnu do úzkého, vysokého kaňonu. Zvedla se téměř do původní výšky.

Šest minut nato vnikla do poklidných vod jezera Upper Arrow. Sotva zasáhla horní okraj, změnila charakter. V poměrně ostrém úhlu se ponořila hluboko pod hladinu a valila se dolů po proudu jako vzdutý hřbet. Už to nebyla vysoká, klokotající vodní stěna, ale obrovské, hrbaté zvíře, které se hnalo jezerem a lapalo do nenasytného chřtánu všechno, co na břehu našlo: farmy, stromy, chaty, čluny, lidi, zvířata a celá městečka Mount Cartier, Shelter Bay, Galena a Naksup. Nikdo je nestačil varovat.

Hladina vzdutá přes sto metrů vysoko se na mělčině v dolním konci jezera zvedla ještě výš. A pak, stejným způsobem, povodeň zasáhla jezero Lower Arrow. Zas byly svědky její ničivé pouti jen zalesněné svahy hor. Města Makinson, New Burton, New Faquier a Needles — všechna zmizela pod vodou — osady, které posunuli, když se stavěla přehrada Hugh Keenleyside. Nikdo je nevaroval a ani zde neexistovala žádná ochranná protipovodňová opatření.

Na jižním konci jezera stála vlně v cestě překážka. Přehrada Keenleyside byla nejpevnější z kanadských přehrad na Kolumbii. Měla dvojí vrstvu, dvě třetiny zeminy jako Mika a třetinu betonu.

Ve srovnání s Mikou to byla malá přehrada, převyšující dno jezera o necelých pětasedmdesát metrů. Vlna do ní udeřila a převalila se přes ni, přičemž se zvedla o nějakých čtyřicet metrů nad korunu hráze. Zemitou část rozemlela a roztříštila betonovou hráz na kousíčky. Vody jezer Upper Arrow a Lower Arrow teď posílily příval, vytvořený už zhroucením Miky a High Revelstoke.

Za Keenleyside se řeka zužovala a vzdutá hladina se opět proměnila v hřmící vlnu, která se prastarým korytem řítila k hranicím Spojených států.

Dorazila k městečku Castlegar, zaplavila je a pokračovala dál. Během deseti minut dosáhla města Trail. Stálo, podobně jako Revelstoke, v malém údolí, ale tady už několik šťastlivců přežilo. Piloti zaměstnaní u lesní správy a malá letadla Pacific Western Airlines používali letiště na náhorní plošině. Když vlna vymazávala město z mapy, jeden z operátorů na věži letiště stačil ještě před výpadkem proudu vyslat tísňové volání. Zachytilo je letadlo Air Canada a pilot předal zprávu mezinárodnímu letišti ve Vancouveru.

A tak začala kolovat první nejasná a zmatená varování o blížící se katastrofě ve chvíli, kdy vlna, vysoká teď dvě stě metrů, smetla malou osadu Kolumbia a překročila hranice

Spojených států.

DESÁTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

10.30 tichomořského letního času

13.30 východního letního času

V 6.25, dvacet minut poté, co Dennis Penpraze vešel do dělové věže na Pláži trosečníků, zajela na parkovací místo vedle Penprazova vypůjčeného nákladáku dodávka s emblémem vycházejícího slunce a nápisem »Univerzita Britské Kolumbie — Fyzikální dílny«. Vystoupil vysoký kudrnatý muž v montérkách a zamířil k nákladáku. Přenesl výbušniny do vlastního vozu, zanechal jen krabici označenou »Britská Kolumbie. Stavby silnic«. Pak vklouzl do kabiny dodávky a stáhl tenké chirurgické rukavice. Mlčky kývl na kolegu za volantem; ten nastartoval a vyjeli chabým jitřním světlem k areálu univerzity, vzdálenému asi kilometr a půl. Celá operace netrvala deset minut.

V 6.45 obdržel službu konající policista Královské kanadské jízdny policie na Západní třiasedmdesáté avenue ve Vancouveru telefonický hovor, který současně zaznamenal automat: »Dobré jitro. Jmenuji se Dennis Penpraze. Dnes ráno přesně v 9.00 dojde k výbuchu na přehradě Mika. Přehrada bude úplně zničena. Jsem si plně vědom nesmírné závažnosti tohoto činu, avšak člověk už příliš dlouho znásilňuje zemi a bezpráví, jehož se lidé dopouštějí vůči světu, v němž žijí, musí být odčiněno. Zničení přehrady Mika je součástí mých plánů. Nemrhejte časem. Žádným způsobem mě nemůžete zastavit. Požadujete-li důkaz o mé činnosti, můžete si ho najít na parkovišti nad Pláží trosečníků. Budu čekat dole ve věži u moře, které je počátkem i koncem. To je moje jediné veřejné

prohlášení. Brzy už budu mrtev, avšak země bude žít; i ve své smrti budu úspěšný, protože cáry mého těla a moje krev se smísí s půdou, z níž povstaly.«

Službu konající policista se pochopitelně domníval, že telefonuje nějaký cvok, ale když si záznam přehrál, něco na tom dřevěném, téměř mechanickém hlase ho znepokojilo. Vyslal hlídkový vůz na parkoviště k Pláži trosečníků. Zavolal na okrsek v Revelstoke. Tam mu sdělili, že nemají k dispozici volný hlídkový vůz, který by záležitost prověřil, ale že ho co nejdřív vyšlou. Policista z Vancouveru se zeptal, jestli mají k dispozici helikoptéru. Službu konající důstojník v Revelstoke mu vysvětlil, že helikoptéru měli, ale půjčili ji správě národních parků, aby mohla chytit medvěda, který v Ledovcovém národním parku terorizuje turisty. Dohodli se, že jde spíš o nějakou boudu, ale vancouverský operační důstojník přesto vyslal hlídkový vůz.

7.15 se rádiem ohlásil policista ve voze. Podle něj leží na ložné ploše nákladáku krabice, která snad dřív obsahovala výbušniny. Operační důstojník vyslal tříčlenné družstvo a uvedl do pohotovosti pyrotechnický oddíl.

7.30 zavolal do Revelstoke a informoval je o změně situace. Operační v Revelstoke konečně zachytil rádiem jeden ze svých vozů a poslal ho po silnici k přehradě. I když auto pojede co nejrychleji, dorazí na místo téměř za dvě hodiny. Policista v Revelstoke se snažil dovolat do kanceláře B. K. Energo v městečku Mika, ale záznam z pásku mu sdělil, že se kancelář otevírá až v 9.00, a dále uvedl časy exkurzí s průvodcem.

8.10 zjistili, že nákladák patří půjčovně v Revelstoke. Identifikační tým se vrátil i s doklady. Hlídkový vůz zůstal na parkovišti.

Když probrali situaci, operační důstojník se rozhodl přidělit čtyři muže na pozorování. Dva budou z bezpečné vzdálenosti sledovat nákladák a dva zaujmou postavení na pláži, maskovaní jako normální návštěvníci. Pyrotechnici zůstanou v

pohotovosti.

Zatímco se policisté rozmisťovali, operační důstojník zamířil do komunikační místnosti. Jméno a adresu na kartě z půjčovny odeslal na oblastní centrálu FBI do Los Angeles v Kalifornii.

Ve chvíli, kdy telex v Los Angeles začal vytřukávat jméno Dennis Penpraze, odrazil od doků na Falešné zátocy malý motorový člun. Zvolna projel kolem námořní hlídkové stanice na Křišťálové pláži a kolem lesa věžových domů naproti ní a vplul do Burrardovy zátoky. Dennis Penpraze spal, nemaje ani tušení, jaký rozruch svou přítomností vyvolává.

»Krucinál!« zařval Kane a třískl sluchátkem. »Kolikáté číslo to je?«

Chuck, která seděla se zkříženýma nohama na posteli a na klíně držela telefonní seznam, rychle počítala. »Deváté. Zbývá poslední,« řekla a pohlédla na Kana, který seděl u stolku na druhém konci pokoje.

»Jednou to nikdo nebere, podruhé voláme nesprávná čísla,« zavrčel. »Kde ta ženská ksakru vězí?« Zvedl sluchátko. »Tak mi přečti to číslo.«

»C. M. Sweet. 357-3362,« řekla Chuck, skloněná nad knihou. Kane začal opět vytáčet.

Byla to jejich poslední naděje. Doposud vyzkoušeli Kongres, sídlo guvernéra a vládní informační kancelář. Nikam se nedovolali. Víkend, k tomu státní svátek a město se vylidnilo. Kane zašel tak daleko, že přivolal policistu v civilu z vozu na protější straně ulice a zeptal se ho, jestli mu nedali číslo, na něž by mohl Sweetové v případě nutnosti zavolat. Nedali. Věděl pouze, že má hlídat, dokud ho kancelář guvernéřky neodvolá.

»No, a máme to,« řekl zasmušile.

»Nikdo nebere?« zeptala se Chuck.

Kane zavrtěl hlavou a začal bubnovat prsty zdravé ruky po stole.

»Mohli bychom ještě vyzkoušet ty, co to předtím nezvedli.

Možná že už se někdo z nich vrátil domů,« navrhla Chuck.

»A k čemu se namáhat?« ušklíbl se Kane. Vstal a přešel k oknu.

»No, přece se jen tak nevzdáme,« namítala Chuck. »Někde ta ženská být musí.«

Odhodila telefonní seznam na postel a zapálila si cigaretu. »Sám jsi přece říkal, že ti lidé co nejdřív něco podniknou. Možná že to bude dneska! Musíme to zkusit dál, Jone, jestli —«

Kane, který vykukoval škvírou mezi závěsy, jí naznačil, aby byla zticha. »Počkej,« řekl tiše. »Myslím, že dostaneme návštěvu.« Vedle policejního vozu zastavil černý cadillac, strážce k němu přiklusal a hovořil s někým, kdo seděl vedle řidiče. Pak se vztyčil, přikývl a nasedl zpátky do svého policejního vozu. Limuzína zajela na parkoviště před motelem.

»Jedou sem,« řekl rychle Kane.

»Kdo?« zeptala se Chuck, vyskočila z postele a přeběhla pokoj k němu. Cadillac zajel přímo pod jejich okna. O chvíli později vystoupila tajemnice guvernéry.

»Sweetová!« žasl Kane.

Chuck se na sebe podívala. »Šmarjá!« zanaříkala. »A já na sobě nic nemám!« Skokem zmizela ve svém pokoji.

Kane už stál u dveří, když Eleanor Sweetová zaklepala. Otevřel a tajemnice v stroze ušitém plátěném kostýmu s aktovkou v ruce vešla.

»Kristepane!« přivítal ji Kane. »Sháním vás celé dvě hodiny. Domysleli jsme totiž přesně, co asi — «

Sweetová zvedla ruku. »Promluvíme si později, pane Kane. Prosím vás, sbalte si věci a pojed'te se mnou.« Chuck, už v džínách a khaki košili, vešla a oblékala si semišové sako. Sweetová na ni letmo pohlédla a otočila se zpátky na Kana. »Slečna Dalyová zůstane zde,« prohlásila stroze.

Chuck strnula. »O čem to ksakru mluvíte?« zeptala se zostra. »Jedu v tom s Jonem od samého začátku.«

»Bohužel,« opakovala Sweetová. »Guvernérka pozvala pana Kana na mimořádnou poradou. Vás ne. Upřímně řečeno, spíš byste překážela. Zůstanete zde. Pod dohledem.«

»Už k tomu došlo, co?« zeptala se Chuck. »Přehrada spadla a vy se mě z toho snažíte vynechat. Největší reportáž mého života a vy mě tu zavřete!« Otočila se na Kana. »Řekni jí to, Jone,« prosila. »Řekni jí, že jdu s vámi.«

»Pan Kane o tom nemá co rozhodovat,« řekla Sweetová a nervózně si přihladila pevný uzel vlasů na šíji. »Je to otázka bezpečnosti. Národní bezpečnosti. Vy zůstanete zde.«

»Poslechni, Chuck,« domlouval jí tiše Kane. »Každopádně tu budeš ve větším bezpečí.« Přistoupil k ní a položil jí ruku na rameno. Setřásla ji a pustila se do něj. Oči jí plály.

»Šovinistický kecý!« ušklíbala se. »Do všeho jsem šla s tebou. Doslova jsem ti zachránila kůži. Málem mě kvůli tobě zabili. A teď mi řekneš, abych si vystoupila?«

»Chuck,« začal Kane.

»Jdi se bodnout!« zaječela. Otočila se na patě, zmizela v druhé místnosti a práskla dveřmi. Kane za ní bezmocně zíral.

»Pane Kane,« pobídla ho překvapivě vlídně Sweetová. »Pane Kane, máme velmi málo času.«

Kane přikývl. Zasunul ruce do kapes a následoval ji k vozu. Za okamžik mířili k paláci guvernérky.

»Našli jste je?« ptal se muž z Langley do telefonu.

»Jo,« odpověděl hlas čtyři a půl tisíce kilometrů daleko. »Motel na předměstí. Ale je tu zádrhel. Naše eso zrovna odvezl vládní auták.«

»A ta holka?«

»Je tam pořád. Strážný taky.«

»Vyzvedněte ji. Mohla by se hodit. S tím druhým si poradíme později.«

»A strážce?« zeptal se hlas na druhém konci drátu.

Muž z Langley si opatrně ohmatával škrábnutí od žiletky na

bradě. »Likvidovat,« řekl. Zavěsil a začal hledat kamencovou tyčinku.

Reproduktor na stropě řídicího střediska reaktoru zachraptěl. Snyder vzhlédl. »Nejvyšší čas, křucifix,« zamumlal. Pohlédl na druhou stranu místnosti. Bateman a Paula St. Georgeová seděli vedle sebe opření zády o jeden z velkých počítačů. Paula spočívala hlavou na Batemanově rameni, oči měla zavřené, tiskla si ruku na ústa a mezi prsty jí prokapávala krev.

Reproduktor opět zachraptěl a pak se ozval nervózní kovový hlas.

»Tady je doktor Hans Kellerman, provozní ředitel Richlandského jaderného ústavu. Pokud si přejete mluvit, jděte prosím k řídicímu pultu a stiskněte vypínač pod mikrofonom.«

Snyder se zašklebil na kameru zavěšenou na bidýlku vysoko v rohu. Přešel k pultu, cvakl vypínačem a natočil si pružnou rukojeť mikrofону tak, aby mohl mluvit tváří do kamery.

»Dobré jitro, pane doktore. Jmenuji se Snyder. Jak se cítíte?« Kellerman neodpovídal. Snyder pokrčil rameny a pokračoval. »Dobrá, žádné parádičky. Jdem rovnou k věci.«

Snyder uvolnil bombu na pultu a zvedl ji ke kameře. »Tomuhle se mezi námi říká adjustovaná nálož,« vykládal, jako by zahajoval přednášku. »Čtvrt kila gelinitu, nejlepšího, jaký se na černém trhu sežene. Taky párek obyčejných rozbušek a jednoduchý VKV přijímač s jedním krystalem. To je ta černá krabička.« Snyder položil bombu zpátky na pult a vytáhl z kapsy saka šedý předmět, velký asi dvanáctkrát dvanáct. »Tohle je vysílačka. Patnáct krystalů, patnáct bomb. Mohu je odpálit každou zvlášť, nebo všechny najednou. Bum! A můžete se se svým reaktůrkem hezky rozloučit. Doufám, že je to jasné.«

Nastalo dlouhé ticho. Pak se z reproduktoru ozval Kellermanův hlas. »Ano. Předpokládám, že hodláte klást požadavky.«

Snyder se usmál do kamery. »Na to můžete dát krk, pane doktore. A ne jeden. Především chci broušené diamanty v hodnotě pět set tisíc dolarů, všechny mezi dvojkou a sedmičkou na stupnici AGS a všechny mezi 0,8 a 1,4 karátu. Pašoval jsem je, když jsem byl u baretů v Rhodesii, takže mě nezkoušejte převézt. Vzal jsem s sebou lupu, kdyby se vás zmocnily sklony k nepoctivosti.« Z druhé kapsy saka vylovil malou hodinářskou lupu a ukázal ji do kamery. »Ty kameny byste měli dostat od Sdružení obchodníků s diamanty v Seattlu.« Zhluboka se nadechl a vypustil vzduch mezi zuby, až to zasyčelo. »Zatímco je budou shánět,« pokračoval, »můžete mi u státní policie objednat jednu helikoptéru. Nějakou větší, třeba Jetrangeru. S pilotem. Ani tady neplánujte nějaký podraz. Ta vysílačka, co nosím v kapse, má dosah sedmdesát kilometrů. Pilot nebo někdo začne dělat hlouposti a bouchnu všech patnáct najednou.« Snyder tvrdě pohlédl na kameru. »Rozumíte mi?«

Po krátké odmlce Kellerman odpověděl. »Ano. Rozumím. Uděláme, oč žádáte.«

»Prima,« kývl Snyder. Vycenil v úšklebku zuby jako vlk a otočil brokovnici na Batemana a Paulu St. Georgeovou. •Jestli se s tou helikoptérou a diamanty nepřihásíte do čtyř hodin, pošlu ty dva rukojmí do věčných lovišť. A pak začnu vysílat.«

»Měli jsme dojem, že ti dva lidé jsou ve vašem ... podniku společníky,« řekl Kellermanův kovový hlas.

»Nó, taky že byli,« zazubil se Snyder. »Ale už nejsou. Tak sebou hoďte, Kellermane. Máte čtyři hodiny.« Vypnul mikrofon.

V operační místnosti se Kellerman hrbil na židli a zíral zachmuřeně na ztichlou obrazovku. Rudnick vedle něho si opět zapálil doutník a zamyšleně pokuřoval. Snyder na obrazovce se znovu vrátil na své stanoviště u nouzového východu. Dva zástupci richlandského šerifa za Rudnickém mlčeli. Poslední muž v místnosti, pyrotechnik od policie státu Washington, se

naklonil Rudnickovi přes rameno, aby si lépe prohlédl balíček na pultu v řídicím středisku reaktoru.

»Je to možné, co říkal o těch bombách?« zeptal se Kellerman.

Vysoký, asi čtyřicetiletý expert na odstraňování náloží poodstoupil a znovu si prohlédl obrazovku. Pak přikývl.

»Řekl bych, že je to víc než jen možné. Podle mě na sto procent. Slyšel jsem o těch věcech. Říkají, že to vymyslel nějaký zažraný radista ve Vietnamu, který chtěl odkrouhnout svého nadřízeného na dálku. Je to primitivní, ale fungovat to může víc než dobře.«

Kellerman se otočil na Rudnicka. »Máte nějaké návrhy?«

»Myslel jsem, že už mi do toho nic není,« řekl šéf bezpečnosti a přehodil doutník do koutka. »Říkal jste, že tu chcete FBI.«

»Přesně tak,« procedil Kellerman. »Do kanceláře FBI ve Spokane jsem se však nedovolal. Zřejmě se něco stalo s telefony.«

»Co Portland?« navrhl Rudnick.

Kellerman přikývl. »Ano. Zavolał jsem jim. Ale je tu problém času. Jejich lidé sem dorazí nejdřív za dvě hodiny.«

»Hmmm.« Rudnick se opět upřeně díval na obrazovku.

»Chápu. Máte obavy, že by ten — jak se jmenuje — Snyder, bojíte se, že mu šibne v makovici a ty bomby spustí, co?«

»Napadlo mě to,« odpověděl Kellerman.

»Mě taky,« přisvědčil Rudnick. »Myslím, že je trhlej až na půdu. Normálně myslící člověk by nečekal, že mu to projde. Jakmile se s helikoptérou dostane mimo dosah vysílačky, může ho přece pilot posadit rovnou na dvůr věznice Walla Walla.*

»Takže co navrhuje?« zeptal se Kellerman. Rudnick otevřel ústa, ale než stačil odpovědět, dveře se rozlétly a objevil se v nich těžce oddychující Haberman s očima navrch hlavy.

»Pane Rudnick! Zrovna se vrátili radiologové!«

»A?« zeptal se Rudnick, který z výrazu svého zástupce předem tušil odpověď.

»Rovnou přes ohrožený území, pane! Ty lidi jsou rozpálenější než kamna!«

Rooseveltovo jezero zasáhla vlna poněkud odlišným způsobem než jezera Arrow. Místo aby se přímo zařizla do jeho vod, klouzala po jeho horním konci téměř jako auto, když dostane smyk na zledovatělé silnici. Když už břemeno přívalu příliš ztěžklo, čelo vlny se propadlo do poklidné modré nádrže a vytlačilo před sebe obrovský vodní hrb.

Vzdutá voda, živená a hnaná původní vlnou, se s hukotem valila k přehradě Grand Coulee. Vpředu převyšovala normální hladinu o šedesát metrů, svažovala se dozadu v černé křivce zvlněné vody. Její záda, vyboulená jako hřbet nějaké pradávné nestvůry, se vějířovitě rozšiřovala na obě strany a vytvářela za sebou víry v délce několika kilometrů. Na pět set metrů od břehu pohltila všechno, aby to nakonec vyvrhla v silné, šedozelené vrstvě nánosů a slizu. Příval navíc hloubil cirkulujícími proudy i koryto a přidával se tak k mase, kterou už vlna vlekla s sebou.

Zátočina u ústí řeky Spokane vedla povodeň k západu, avšak trosky a nánosy, sebrané ode dna, ústí Spokane neprostupně ucpaly. Zakrátko začala stoupat hladina na přítocích a voda zaplavila i samotné město Spokane.

Pak začaly břehy Rooseveltova jezera nabývat na strmosti, řeka se zužovala před hlubokými stržemi, vinoucími se vyprahlou čedičovou náhorní rovinou. Příval pokračoval na své cestě k západu, valil se dolů umělým jezerem a vydlabával břehy, sežvýkával tisíce chat a plachetnicových kotvišť na drť a mezi troskami groteskně vířily nejprve stovky a potom tisíce znetvořených a roztrhaných těl.

Restaurovanému kolesovému parníku Dáma z Oregonu, s palubami ověšenými více než čtyřmi stovkami školáků, se nějakým záhadným způsobem podařilo přehoupnout a prohrabat se vzdutou vodou až na obrovský hřbet, kde už obě

kolesa mlela jen prázdný vzduch. Jak loď sklouzla po temeni vlny, obrovský spodní tlak vtáhl její tupou před tak hluboko, že narazila přímo na nánosem pokryté dno jezera. O několik vteřin později se přes parník převalila druhá vlna. Výkřiky vyděšených dětí zadusila navždy.

Než příval dorazil do poloviny jezera, byl už jeho hřeben přes sto metrů vysoký a hnal se rychlostí sto dvacet kilometrů v hodině; děsivá příšera s černou tváří supěla vstříc souboji s obrovitou přehradou.

Bylo 11.18.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

4. ČERVENCE

11.30 tichomořského letního času

14.30 východního letního času

Prezident Spojených států znepokojeně přecházel sem tam prostornou kanceláří, která bývala oblíbenou pracovním Richarda Nixona. Pohyboval se lehkými, trochu čapími kroky, a tenisky mu vrzaly po naleštěných parketách z třeshňového dřeva. Každou chvíli se zastavil a pohlédl na arch z dálnopisu. Vždycky si Glorie Cullenové vážil pro její vrozenou inteligenci i její politickou prozíravost, ale když mu telefonicky sdělila, k čemu došlo ve státě Washington, na chvíli o její soudnosti zapochyboval. Znovu si přečetl text na průsvitném papíru. Gloria Cullenová se přece jen nezbláznila, protože Úřad pro oceánografii a meteorologii zvěsti potvrdil.

SNIMKY Z DRUZICE POTVRZUJÍ ROZSAHLE ZAPLAVY V CENTRALNÍ BRITSKE KOLUMBII. UDAJE MLUVÍ PRO ZNACNE NARUŠENÍ VODNÍCH TOKU V OBLASTI ROOSEVELTOVA JEZERA A PREHRADY GRAND COULEE. POSTUPUJE SMEREM NA JIH A ZAPAD. URČENO PREZIDENTOVI. TYTO INFORMACE SE NEDOVOLUJE SDELOVAT BEZ SOUHLASU VLÁDY. UPOM HOUSTON.

Když prezident přelétl očima poslední řádek, vytanul mu na tváři kyselý úsměv. Věděl naprosto přesně, že během hodiny bude na dveře Bílého domu bušit smečka reportérů a dožadovat se nějakého prohlášení. Mrkl na hodinky. Skoro půl třetí.

Úsměv zmizel stejně rychle, jako se objevil. Walter má zpoždění a ostatní taky.

Přešel k velkému vyhlídkovému oknu z neprůstřelného skla, které se otevíralo na Západní zahradu, a jeho vrásky se prohloubily, když si připomněl, jak se Gloria Cullenová obávala o osud Richlandu. Do té doby neměl o teroristickém přepadení ani potuchy, ale po zprávě o povodni se richlandská krize vlastně zdesetinásobila.

Prezident si uvědomoval, jaké nebezpečí hrozí při zaplavení skládky nukleárního odpadu i při možné explozi reaktoru, pokud se jim ho do příchodu povodně nepodaří zastavit.

Hleděl na pěstěné trávníky a v duchu se modlil, ať Grand Coulee vydrží.

Charlene Dalyová vyhlédla skulinou v závěsech na parkoviště před motelem a na silnici za ním. Netrpělivě podupávala. V civilním autě, zaparkovaném u protějšího chodníku, pořád ještě seděl strážce. Knížku už dočetl. Ted' chroustal jablko a listoval v časopise,

»Krucinál,« zamumlala, upravila závěsy a dosedla na pohovku. Zapálila si snad už dvacátou cigaretu a napadlo ji, jestli ten Bertík v autě chodí vůbec tam, co císař pán pěšky. Pěnila vzteky. Musí se přece odtud dostat. Události jsou v plném proudu, největší číslo jejího života, a to všechno jí uteče, zatímco kdejaký pisálek se v tuhle chvíli dostal k lizu.

»Krucinál, krucinál, krucinál!« opakovala. Někud se z toho motelu přece dostat musí. Zamáčkla cigaretu a sáhla po další. Balíček byl prázdný.

»Zatracená práce!« zařvala. Vstala a odpochovala do vedlejšího pokoje, vytáhla ze zásuvky kabelku a pátrala v ní po cigaretě. Pak se najednou zarazila a očí se jí rozšířily překvapením.

Že ji to nenapadlo dřív! Zírala na dveře, kterými vešla, a pak se prudce otočila k protější stěně. Byly tam. Další spojovací

dveře. Pokoje byly nejspíš propojeny navzájem, od jednoho konce motelu ke druhému. Spěšně k nim přistoupila a zkusila kliku. Zamčené, pochopitelně. Poodstoupila, zhluboka se nadechla a rozběhla se proti nim. V posledním okamžiku se ještě odrazila a skočila.

Při dopadu se ozval praskot. Proletěla téměř do středu sousedního pokoje a přistála na podlaze, až jí zaprašťelo v kostech. Pokoj byl díkybohu prázdný.

»Idiote!« zavrčela sama na sebe. Pokoušela si vzpomenout, kolik buněk bylo mezi jejím pokojem a rohem motelu. Ještě jedna? Vyhlédla oknem. Strážce se ládoval koblihou. Už takhle má nejmíň pětadvacet kilo nad váhu. Chuck znechuceně zavrťela hlavou. Jednou to s ním při noční hlídce sekne. Mrkla na parkoviště před dalším pokojem. Prázdné. Napadlo ji, co by udělala, kdyby vpadla do obsazeného pokoje. »Nazdar! Zrovínka se mi podařilo vyklouznout z ochranného dohledu, dělejte, jako že tu nejsem.« Je to všechno cvokárna. Soustředila se a skočila ještě jednou. Spojovací dveře opět lehce povolily a Chuck tentokrát dopadla na nohy. Prohlédla si protější zeď a usmála se. Okno, kombinace skla a drátěné mříže. Perfektní!

Proběhla zpátky rozbitými dveřmi do svého pokoje a posbírala kabát a kabelku. Vrátila se do rohového pokoje, zašťourala v kabelce a vytáhla pilník na nehty. Během pěti minut prořízla v drátěné síti dostatečně velkou díru, aby jí mohla prolézt. Za chvíli už stála venku na úzkém pruhu trávy na konci budovy, mimo zorné pole strážce. Přeběhla úzký proužek asfaltu, přeskočila nízký dřevěný plot naproti a rychle proklusala úzkou uličkou za ním. Z uličky vyšla na chodník před obchod s automobilovými součástkami, který zadním traktem přiléhá k motelu. Téměř vzápětí se objevil taxík, Chuck na něj zamávala a nastoupila.

Rudnick se centimetr po centimetru sunul ventilačním potrubím z pozinkovaného ocelového plechu a na plastickém

průzoru ochranného obleku se mu srážel dech. Bolest v žaludku neustávala ani po dvojité dávce prášků, kterou do sebe v kanceláři nasypal. Bolest mu však nevadila. Alespoň že je zas jednou v akci. Krauta nemusel ani příliš přesvědčovat, přestože cesta ventilací byla tím nejteatrálnějším vstupem, jaký si lze vymyslet. Možná že to šéf chce celé skoncovat bez velkého rozruchu, nebo možná věří, že ten vlasatý Snyder opravdu hodlá vyhodit reaktor do luftu. Jemu, Rudnickovi, to je tak či onak fuk. Hlavní je, že už zas něco dělá. Že žije!

Jde to otřesně pomalu. Protáhl se do ventilačního systému z údržbářské místnosti sousedící s tunelem. Podle plánu měl prolézt čtyři dlouhé díly potrubí a tři kolena, než se dopravuje k hlavní stoupačce, která vede k podlaze haly zakládání paliva. Třetí koleno měl už přímo před sebou. Doufal, že ten kluk údržbářská věděl, co povídá, když mu popisoval železný žebřík uvnitř hlavního kolmého tahu. Kdyby se měl nahoru soukat, tak tam někde zhebne, zvlášť v tomhle podělaném obleku. Pod olovenou tkaninou se potil jako kůň. Dvakrát skoro omdlel.

Dolezl k poslednímu kolenu a obezřetně se kolem něho protáhl, aby se v místech spojů netiskl na hrany plechů. Kdyby si ten oblek prořízl a pak vstoupil do řídicího střediska, je už mrtvý zaživa.

Za pět minut se Rudnick doplazil na konec potrubí a ke spodku stoupačky. Svaly ho bolely a trhaně oddychoval. Na chvíli se zastavil a odpočíval. Pod oblekem z něho stékal pot, zaléval mu oči a bránil ve výhledu. Měl pocit, že mu někdo opakovaně buší do hlavy palicí, a ruce i žaludek měl jako v ohni. Kristapána! Přece se tu nerozsype. Zhluboka se nadechl a zdravou rukou zašmátral dopředu. S úlevou si odfoukl, když dlaní v rukavici nahmatl jedno ze stoupacích želez, která běžela potrubím vzhůru. Vytáhl se do komína a začal šplhat. Krátká policejní brokovnice, kusem provazu připevněná k noze, při každém posunu dutě narazila o stěnu.

Kane seděl na dolním konci jednacího stolu v zasedacím sále guvernérského sídla. Sweetové se pro něj záhadným způsobem podařilo sehnat oblek, který mu celkem padl, a Kane se na toaletě převlékl. Cítil se tak daleko líp, než kdyby musel před Cullenovou předstoupit v pomačkaných a zakrvácených šatech, v nichž se vytratil z nemocnice. Přesto se ho u jednoho stolu s tolika význačnými pohlaváry zmocňovaly rozpaky. Navíc ho znepokojovalo nezvratné přesvědčení, že z těchto míst pocházejí snahy sprovodit ho ze světa. Když ho představovali ostatním účastníkům zasedání, neodbytně se mu vtírala myšlenka, že jeden z nich hraje přinejmenším okrajovou roli ve spleťtém spiknutí, jehož úspěch závisí na smrti Kana, Dalyové a Hallerana.

Okamžitě vyloučil Crawforda po levici, břichatého plukovníka od letectva. Podle guvernéřky Cullenové přivolali Crawforda z mertonské letecké základny, aby zajišťoval spojení s průzkumem. Vyloučil i dr. Sloana Wilsona, šedovlasého ředitele Výboru pro pomoc postiženým oblastem. Kane věděl, že Wilson přijal funkci ve VPPO jen proto, že coby profesor ekologie na Státní univerzitě ve Washingtonu odchází do důchodu. V nevyžehleném tmavě šedém flanelovém obleku a brýlemi s kostěnými obroučkami působil jako stoprocentní intelektuál.

Kane pohlédl na Manfreddiho. Co ten? Pravděpodobné to je. Tenhle chlapík s vyzáblou tváří už sedí na postu náměstka bonnevillských energetických závodů tolik let, že musí mít přístup ke všem tajemstvím obklopujícím kanadské přehrady. Nebo Hammond, naproti Wilsonovi a Manfreddimu. Generál Curtis D. Hammond, dobře stavěný, se širokými lícními kostmi, byl oblastním velitelem ženijního vojska. A ti spolu s Úřadem pro meliorace nesli přímou odpovědnost za přípravné práce na téměř každé větší přehradě ve Spojených státech a podíleli se na všech kanadských přehradách na Kolumbii. Pokud měl někdo blízko ke smlouvě s Kanadou a se stavbou

kolumbijské kaskády, byl to Hammond. Ale to je přece šílené. Jestli Hammond pomáhá to fiasko zakaširovat, pak v tom lítají meliorace a bůhví kolik lidí ve federálních úřadech. To je absurdní. Stejně dobře by mohl podezírat i třeba Cullenovou.

Politické pozadí na to rozhodně má. Z úřadu starosty ve Spokane ji zvolili senátorkou ve státě, pak guvernérkou, a to všechno ani ne za deset let. Dokonce se proslýchalo, že ta čtyřiapadesátiletá, stále svobodná dáma se v příštích volbách chystá kandidovat na úřad prezidenta. Takhle rychle se nikdo nedostane dopředu, aby mu v minulosti nezůstalo pár temných koutků stejně jako pár kompromisů a nezůstal pár laskavostí dlužen. Tohle začíná být směšné, napadlo ho. Je třeba myslet na důležitější věci. Například na to, že několik států teď může zmizet z mapy.

Pohlédl přes stůl na Cullenovou. Rozmlouvala šeptem s Eleanor Sweetovou, která seděla na židli za ní a podobala se jí téměř jako sestra. Každý z mužů kolem stolu už vyložil svůj názor na situaci a teď čekali, jak guvernérka rozhodne.

Cullenová přikývla Sweetové na souhlas a obrátila pozornost ke svým spolupracovníkům. V jejím jinak příjemném hlase zaznívaly obavy. Mluvila stísněně a ostře.

»Pánové,« začala a sepnula ruce před sebou. »Slečna Sweetová mě právě informovala, že záplavová vlna je asi sedmdesát pět kilometrů od Grand Coulee. Máme velmi málo prostoru na přípravy a nemáme vůbec čas vyšetřovat příčiny této katastrofy. Pan Manfreddi nás ujišťuje, že Grand Coulee vydrží a že přinejhorším můžeme očekávat rozsáhlé povodně v severní oblasti státu. Pan Kane s ním však nesouhlasí a — upřímně řečeno — jeho argumenty jsou velmi pádné. Aniž bychom chtěli snižovat odborný názor pana Manfreddiho, obávám se, že musíme předpokládat, že se pan Kane nemýlí a že se přehrada Grand Coulee zhroutí.«

Cullenová upřela oči na Sloana Wilsona. »Pane doktore, navrhuji, abyste co nejrychleji zahájil plánovaná opatření k

evakuaci malých měst. Podle časového předpokladu, který uvedl pan Kane, se prozatím nemusíme obávat o Portland, ale na schůzce s guvernérem Blakem postup evakuace proberu. Do telefonu mi guvernér Blake navrhl, abychom přemístili štáb do budovy Výboru pro pomoc postiženým oblastem v Portlandu. Pokud nikdo nemá námitky, je to i můj návrh.« Všichni kolem stolu souhlasně přikývli. Zmíněná budova v Portlandu měla nouzový spojovací systém a pomocný elektrický generátor stejně jako řadu dalších zařízení pro mimořádné situace včetně telefonického spojení přes družici.

Cullenová si ze džbánu před sebou nalila sklenici vody a pokračovala. »Je-li to i váš názor, domnívám se, že vzhledem k možnosti průlomu přehrady Grand Coulee musíme největší pozornost věnovat jaderným zařízením v Richlandu. Asi víte, v jak obtížné situaci se tam momentálně nacházejí. Moje tajemnice je bude informovat o eventualitě záplav. Navrhuji, aby tam pan Kane dohlížel na přípravné práce, protože je odborník a navíc toto místo důvěrné zná. Pokud vím, plukovník Crawford může poskytnout dopravu.«

Crawford přikývl. »Přiletěl jsem jednou z našich F-111,« řekl. »S naším nejlepším pilotem. Pokud ta helikoptéra dosud stojí vzadu na trávníku, pan Kane může být do patnácti minut ve vzduchu. Když pro něho v Richlandu dáte uzavřít kus dálnice, nebude problém tam přistát. Stačí patnáct set metrů asfaltu.«

»Výborně.« Cullenová vstala. »Pokud již nikdo nic nemá, pustíme se do práce, pánové.« Kývla jim a odsunula židli. Společně se Sweetovou odešly a ostatní se rozcházeli také.

Jak Kane mířil za Crawfordem ke dveřím, protáhl se kolem generála Hammonda, který mluvil s Manfreddim. Kane se na okamžik střetl s Hammondovým pohledem a cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz. Jako chlapec kdysi viděl v zoologickém časopise fotografický materiál o ťuhýkovi. Jmenoval se Řezník v ptačí říši. Na jedné z fotografií byla vidět ťuhýkova špižírna — ještě teplá kořist napíchnutá na jehlovité trny keře. Ťuhýk se

ze snímku díval studenýma, neživýma očima zabijáka. Takové měl i Hammond.

Generál ustoupil stranou, Kane prošel a srdce mu bušilo, jak se ho zmocňovala panika. Spěchal za Crawfordem z dosahu Hammondova studeného pohledu a zoufale si vyčítal, že nechal Chuck v motelu samotnou.

Neuplynulo ani deset minut od chvíle, kdy Charlene Dalyová unikla z motelu, když se na konci ulice objevili dva ošuntělé oblečení pánové. Na rohu se oddělili a šli každý po jedné straně ulice. Muž na opačné straně, než parkovalo policejní auto, nápadně kulhal. Jak se blížil k motelu, strážce vzhlédl od časopisu a sledoval ho. Příliš pozdě si všiml druhého. Ten jednou rukou prudce otevřel dvířka, druhou sáhl pod rozepnutou košili a vytáhl plochou pistoli s tlumičem. Když strážný slyšel vrznout dveře, otočil se a muž na něho čtyřikrát vystřelil. Střely zasáhly strážce do krku, do prsou a do hlavy. Muž na protějším chodníku náhle přestal kulhat, přešel k vozu, otevřel dvířka na straně řidiče, odsunul mrtvého doprostřed a nasedl. Druhý zastrčil pistoli pod košili, nasedl vedle mrtvolky a napřímil ji. Vůz se rozjel.

Třicet vteřin po jejich odjezdu se za rohem vynořilo další auto a zamířilo opačným směrem. Před motelem zpomalilo, odbočilo na parkoviště a zastavilo přímo před buňkou, z níž před chvílí unikla Chuck. Z vozu vystoupili tři pánové v téměř totožných tmavých oblecích a šli ke dveřím. Jeden z nich zaklepal a vyčkávali. Pak zkusili stisknout kliku. Dveře se otevřely a trojice vešla do pokoje. Vzápětí se zas vrátili k vozu a odjeli.

Policejní helikoptéra s Kanem a Crawfordem na palubě se svistem přelétla plot letiště v Olympii a dosedla šest metrů od černočerné F-111 »Divokého Billa« Canterry. Stíhačka syntetizovala veškeré Kanovy obavy z létání. Připadala mu odpudivá — seděla na ploše jako okřídlený had ze zlého snu. Od žihadlovitého hrotu kryjícího předek k břitvovitému ostří kormidla na ocase byla třiadvacet metrů dlouhá. Křídla měla plně nastavena do kolmé polohy k trupu, avšak za letu se jejich úhel změní, až se téměř dotýkají širokých, plochých trojúhelníků výškovek po obou stranách obřích motorů Pratt a Whitney, ukrytých v ocase.

Když Kane vystupoval na ztuhlých nohou z helikoptéry, vyhoupl se z otevřené kabiny letounu černovlasý muž v přiléhavé kombinéze a slezl po krátkém žebříku na boku. Kane uskočil, jak rotor opět nabral otáčky a helikoptéra odvážela Crawforda zpátky do guvernéřčina sídla. Muž v černé kombinéze s helmou pod paží přistoupil ke Kanovi a podal mu ruku v rukavici. Kane skoro čekal, že i pilotova tvář bude černá. Překvapila ho však téměř přízračnou zsinlostí a velkýma šedýma očima.

»Pan Kane?« zeptal se tiše měkkým jižanským přízvukem. Kane přikývl a uchopil podávanou ruku. Pod koženou rukavicí ucítil pevný stisk.

»Přesně tak,« přisvědčil Kane.

Pilot se usmál. »Mně říkají Bill Canterra. A kamarádi Divokej Bill.«

»Fakticky?« prohodil chabě Kane a přemýšlel, jestli se ta přezdívká vztahuje k pilotovu soukromému životu, či jeho dovednosti ve vzduchu.

»V éru mám pro vás kombinézu,« řekl Bill Canterra s úsměvem.

»To je prima.« Kane stísnně polkl a následoval Canterru přes rozjezdovou dráhu k letounu.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

12.00 tichomořského letního času

15.00 východního letního času

Krůpěj potu stékala dr. Hansi Kellermanovi po spánku na tvář. Setřel ji, nespouštěje oči z obrazovek v operační místnosti. Vedle si Haberman hrál s transfokátorem, aby přiblížil obraz ventilační mříže. Prozatím nebylo po Rudnickovi ani vidu ani slechu.

»Jak dlouho už tam je?« zachraptěl Kellerman.

Haberman pohlédl na hodiny nad monitory. »Už pětadvacet minut. Každou chvíli by se měl objevit, pane řediteli.« Kellerman přejel očima na obraz řídicího střediska. Snyder stále ještě střežil nouzový východ, druzí dva seděli na zemi u počítače. Kellerman mrkl na druhou obrazovku. Pořád nic. Kde ten Rudnick je?

Telefonát z guvernérské kanceláře ředitelem hluboce otrásl. Už tak toho měl na krku víc než dost, ale i vpád teroristů do reaktoru bledl před vyhlídkou na tak ohromné záplavy, jak je popsal jeden z guvernéřčiných poradců. Rudnick to musí dokázat. Kyselina rozleptala kabely v tunelu do té míry, že je nelze opravit, a nelze tedy ani zastavit reaktor ze záložního řídicího střediska. Kellermanovi vytanula vzpomínka na kouřící trosky Peenemünde. Věděl, že tady by to bylo milionkrát horší. Pokud nezastaví reaktor a nevytáhnou palivové tyče, musí nechat proudit tekutý sodík, aby se reaktor nepřehřál. Představa, že by se mohlo být jen jedno z těch mohutných potrubí protrhnout při nárazu povodně, byla tak

děsivá, že na ni nedokázal ani pomyslet. Sodík je ve styku s vodou, zvlášť ve vysoce přehřátém tekutém stavu, prudce výbušný. A kolem jádra reaktoru ho každou vteřinu proudí několik set tun. Výbuch by doslova utrl víko jádra a protrhl by zirkoniem krytou ochrannou obálku. Při reakci zirkonia se sodíkem a vodou by došlo k druhému, ještě mohutnějšímu výbuchu, protože by se v tu chvíli uvolnilo nesmírné množství čistého vodíku. Nebyl by to sice jaderný výbuch, ale výsledek by byl stejný: smrtonosný hřibovitý radioaktivní oblak.

Poradce guvernérky mu vysvětlil, že pokud přehrada Grand Coulee nevydrží, zbudou jim v nejlepším případě dvě nebo tři hodiny, než záplava zasáhne Richland. I kdyby se Rudnickovi podařilo ovládnout řídicí středisko, sotva by jim zbylo dost času.

»Podívejte!« ukázal Haberman na obrazovku a vyvaloval buldočí oči. Kellerman vzhlédl a na monitoru, zaměřeném na ventilační mříž, postřehl pohyb. Napjatě si poposedl a sledoval, jak se mříž zvedá, překlápí a Rudnick se souká ze stoupačky.

»*Schnell, schnell!*« šeptal Kellerman. Rudnick na obrazovce rozvazoval provaz a zvedal pušku.

Působilo to celé neskutečně. Kellerman si uvědomil, že mu to připomíná scénu v nějakém fantastickém napínavém filmu. Odehrávalo se to však ve skutečnosti, pár desítek metrů od něho.

Rudnick se v ochranném obleku nemotorně sunul k odmořovací vzduchotěsné kabině. Kellerman sraštil čelo. Šéf bezpečnosti se pohyboval pomalu a nejistě, dokonce i v pytlovitém oděvu působil vyčerpaně. Jen s námahou otáčel velkým kolem zámku na dveřích. Konečně se otevřely, Rudnick vstoupil do kabiny a zmizel jim z obrazovky.

Kellerman se otočil k druhému monitoru. Snyder dosud střežil nouzový východ, obrácen zády ke vzduchotěsné kabině. Brokovnici držel na ohbí levé paže. Kellerman rychle mrkl na hodiny.

»Už je v kabině skoro dvě minuty,« zašepтал Haberman.

»Co mu tam může trvat tak dlouho?« prohodil Kellerman, spíš sám k sobě. »Dveře do řídicího střediska přece otevře za pár vteřin.«

V televizním filmu by se následující scéna promítala zpomaleně. Tady se odehrála ve zlomku vteřiny. Snyder se začal otáčet a pohyboval rty, protože něco říkal dvojici svých zajatců. V téže chvíli se rozlétly dveře přechodové kabiny. Kellerman letmo zahlédl Rudnickovu rozložitou bílou postavu s puškou u ramene. Napůl otočený Snyder bleskově zareagoval a zalícil. Oba vystřelili současně. Snyder padl na podlahu, Rudnick se vrhl k tlačítkům a svítícím kontrolkám na ovládacím pultu. Zároveň vystřelil podruhé. Obrazovka monitoru v operační místnosti bíle zasvítla a zhasla.

Haberman spěšně, ale bezvýsledně přepínal tlačítka na ovládacím panelu. Druhá střela z Rudnickovy zbraně hladce vyřídila kameru.

Nastala přestávka, v níž ani Kellerman, ani Haberman téměř nedýchali. Pak reproduktor na stěně zasyčel. Kellerman zavřel oči a modlil se, aby se ozval Rudnick. Nebyl vyslyšen.

»To byla fakticky pitomost,« ozval se jedovatě Snyder. »Blbost jako dělo. Pro vaši informaci, ta maškara koupila hrst broků do ramene. Není mrtvý, ale brzo bude, jestli nepřestanete dělat kravinu. Pamatujte si, Kellermane, teď už mám tři rukojmí, a jeden z nich patří vám. Konec řeči a konec blbostí.« Ozval se ohlušující rachot, jak v řídicím středisku Snyder sestřelil ze stěny mikrofon. Pak nastalo ticho.

»Panebože,« obrátil se Kellerman s popelavou tváří na Habermana. »Co si teď počnu?«

Bob Taggart zvaný Big Bob hleděl panoramatickým oknem kavárničky V zeleném údolí a nevěřícně vrtěl hlavou. Za čtyřicet let na přehradě Grand Coulee nic podobného neviděl. Celé pitomé městečko zeje prázdnotou, včetně kavárny.

»Hejno kuřat,« odfrkl a jeho silný, opivněný hlas se cize rozléhal prázdnou místností. Usrkával vlažnou kávu, kterou se sám obsloužil z kávovaru na pultu, a zíral na obrovitou stavbu, která mu poskytovala obživu téměř celý život. Ze svého místa ji viděl jako na dlani.

Byla tisíc dvě stě metrů dlouhá a sto sedmdesát pět metrů vysoká. Na základně, hluboko pod dosud klidnými vodami Kolumbie, byla přehrada víc než sto padesát metrů silná a zužovala se k deset metrů široké koruně. Postavili ji ze železobetonu, zakotvili hlubokými injektážemi do ostrých útesů vulkanického původu a zapustili do koryta řeky. Přehradou Grand Coulee nepohne nic na světě, pomyslel se. Ani nápad.

»Mě se nikdo nezeptá, jestli spadne,« zapškle přemítal Taggart. Přišel na Grand Coulee na samém začátku, v roce 1933, spolu s další tisícovkou hladových chlapů, dychtivých pracovat na monumentálním projektu Franklina Delano Roosevelta, který měl nezaměstnaným opatřit práci. Bylo mu sedmnáct a nejdřív nosil vodu dělníkům v betonárce. V roce 1942, kdy přehradu dostavěli, znal každý její decimetr a vyšvihl se až na údržbáře. Pak si vzal pár let volno na válku v Tichomoří, a po ní se zas vrátil. Od té doby se postupně vypracoval na mistra v elektrárně. Znal vnitřnosti Grand Coulee stejně dobře jako narudlé žilky ve své ošlehané a vrásčité tváři. Grand Coulee že by se měla zhroutit? To je do nebe volající pitomost! Nějaká záplava někde v Kanadě může tuhle holku tak nanejdvůš poškrábat. Jestli ostatní ve městě chtějí věřit tomu, co jim nějaká úřednická bábovka z Olympie vykládá, ať si plavou. Ale on plavat nebude.

»Já plavat nebudu,« prohlásil nahlas, aby to vychutnal. Usrk kávu, posadil se na židli a čekal, co se bude dít.

O tři kilometry výš se valila povodeň a zvedala se v úzkém čedičovém kaňonu až devadesát metrů nad normální úroveň hladiny. Blížila se k přehradě rychlostí přes sto deset kilometrů

v hodině.

Taggart cítil blížící se příval dřív, než ho spatřil. Pod vahou vodní hmoty se rozvibrovalo celé dno kaňonu. Jak chvění sílilo, nádobí a přístroje v policích za pultem chrastily stále hlasitěji. Pak se začal chvět i pult a kácely se na něm stojánky s ubrousky. Taggart se zamračil. Mátlo ho, že se mu chvěje zem pod nohama. Říkali přece povodeň a ne zemětřesení. Vstal a nevěděl v tu chvíli, co udělat. Pohled znovu ke hrázi a strnul.

Ohavně vzdutá voda se vyvalila z poslední zatáčky a hnala se na přehradu. Účinek vlny se projevoval stejně do hloubky jako do výšky a tlaková vlna jela před čelem povodně jako úder neviditelné pěsti. Zasáhla přehradu první. Veškerých čtyři sta osmdesát metrů přepadu se zhroutilo pod nárazem tlakové vlny na spodek přehrady. Obloukem vyrazil obrovský vodopád, který s sebou nesl i roztržštěné zbytky stavidel a drtil budovy elektrárny dole.

Taggart zíral s ústy dokořán a na rozkroku montérek mu rostla temná skvrna, jak jeho mozek zaznamenal plný rozsah toho, co se před jeho očima odehrává.

Vtom se přivalilo čelo vlny a přehrada, jako obrovský vlnolam, tlačila příval výš a výš, až se vzepjal dvě stě metrů nad vrchol hráze a zcela zakryl oblohu. Taggart s divokým výrazem v očích zíral na vlnu a zdálo se mu, že se v nejvyšším bodě zastavila. Okamžik nad ním zůstala viset jako strašlivá divadelní opona a pak spadla.

Deset miliónů tun vody se zřítilo na městečko Grand Coulee jako lavina. Její řev zcela přehlušil Taggartův osamělý výkřik hrůzy. Střechy motelu a kavárny se zřítily k zemi, jako by do nich plácla dlaň rozzuřeného obra. Pod vahou střechy a vody Taggartovo tělo puklo jako přezrálý meloun.

Kotvení v bocích přehrady se začalo vylamovat. Třicet vteřin po prvním úderu vlny se levý i pravý bok přehrady odtrhly od vulkanických stěn, které přehradu podepíraly víc než čtyřicet let. V pomalé, hrůzné piruetě se obě části, každá přes tři sta

metrů dlouhá, prohnuly a těžce dopadly do vířícího maelstromu povodně. Vlna smetla z povrchu zemského největší překážku na cestě k Tichému oceánu. Přehrada Grand Coulee přestala existovat.

Z téhle výšky to alespoň vypadá neskutečně, opakoval si Kane, jako automapa. Zaobleným plexisklovým krytem F-111 hleděl na zemi osmnáct tisíc metrů pod sebou, kde se pole a pouštní roviny na jihovýchodě státu Washington rozplývaly, rozmazávaly do zelených a žlutých skvrn, tu a tam stříknutých třpytivými modrými kaňkami. Jediným známým orientačním bodem zůstávala vrásčitá šedá kůže Kaskádového pohoří a tenká nit Kolumbie. Přímou před sebou viděl, jak se země na obzoru zaobljuje. Kana udivovalo, jak se cítí skvěle. Téměř se přestal bát. Stiskl mikrofon a oslovil Canterru na sedadle vedle sebe.

»Není to zdaleka tak hrozné, jak jsem čekal,« prohodil Kane.

V Kanových sluchátkách zachrastil pilotův hlas.

»Zažil jste někdy něco lepšího?« zeptal se šťastně. »Taky to může být tím, že pocucáváte skoro čistý kyslík,« dodal. »Pokud na něj člověk není zvyklý, trochu stoupá do hlavy.«

»Aha,« ozval se poněkud zklamaně Kane. Málem si byl jist, že už překonává strach z létání.

»Máte kapku špundus z vejšek, co?« zeptal se Canterra. »To nechápu. Já dostávám závratě, když stojím na zemi. Safra, já bych šel i výš, kdybych mohl. Kdysi jsem dokonce uvažoval, že budu kosmonautem. Ale tam vám nacpou jen automatiku. A to už není psina. Občas se docela rád zhoupnu, víte?« Lehce pohnul řídicí pákou do stran a letoun se při rychlosti jeden a půl tisíce kilometrů zakolébal z boku na bok. Kane zavřel oči. »Promiňte,« uculoval se Canterra.

Po chvíli se Kane rozhlédl. Před sebou uviděl masív pohoří, zřejmě Skalnatých hor. Napadlo ho, jak daleko mohou být od Grand Coulee. Pohlédl dolů, ale nerozeznával žádné

podrobnosti.

»Jak dlouho ještě poletíme?* zeptal se.

Canterra pohlédl před sebe na panel ježící se přístroji. »Mnó,« protáhl. »Za minutku bychom měli být nad Idahem.«

»Nad Idahem?« nechápavě svraštil čelo Kane v kyslíkové masce.

»No jasně,« překvapeně vysvětloval Canterra. »S touhle věcíčkou nemůžete udělat ostrou zatačku. Rozhodně ne v téhle výšce a s přitaženými křídly. Takže jsem si říkal, že jen tak nakouknem do bramborářských končin a pak se snesem nízko nad přehradu. Kdybych nad ní šel v téhle výšce, nic byste neviděl.« Po několika vteřinách Canterra opět přehlédl přístroje a přikývl. »Dobrý. Teď to bude nejlepší. Vezmu to pomalu, abyste mi tu nevyklopil snídani. Pozor, klesáme.«

Kane sevřel hrany anatomického sedadla. Canterra tlačil páku kupředu a zároveň mírně doleva, takže letadlo sklouzlo po křídle do střemhlavého letu. Druhou rukou stáhl obě páky připustí mezi sedadly k sobě, aby letoun zpomalil. Jak klesali, zapojil ovladač geometrie křídel.

Prolétli dlouhou klopenou zatačku nad ledově modrými vodami jezera Coeur D'Arlene a svištěli vpřed, teď už s plně roztaženými křídly, nad městem Spokane ve výšce přes pět tisíc, rychlostí větší než devět set kilometrů.

»Tohle by mělo rozklepat pár oken,« prohodil nad městem Canterra a mířil k západu. Kane, příliš vyděšený, než aby se díval, seděl jako přimražený. V osmnácti tisících si člověk snadno může představovat, že se mu to zdá. Ve třech tisících už je to na sen příliš skutečné.

Nad řekou Spokane klesli ještě níž. Kane skřípal a zatínal zuby a soustředil se na otáčející se ručičku výškoměru v přístrojovém panelu před sebou. Koutkem oka sledoval Canterrovy ruce, které hbitě a s jistotou řídily stále klesající stroj.

»Patnáct set metrů!« houkl Canterra. »Kolumbie!« Nastala

pomlka a pak ve sluchátkách opět zachraptěl Canterrův hlas.

»Matko boží!«

Kane posbíral poslední cáry odvahy a vyhlédl přes černý okraj křídla. Pod sebou uviděl cosi jako dno samotných pekel.

Na vířící hladině, zbarvené nánosem a hlínou do žlutohnědá, klokotala v třpytivé záři slunce masa trosek. Stovky polámaných a rozervaných těl, úlomky rozbitých domů, doků, loděnic a člunů všech velikostí, to všechno zběsile unášela šílenstvím posedlá řeka.

Canterra zpomalil obrovský stíhací bombardér těsně nad pádovou rychlost. Od vysokých čedičových útesů po stranách se odrážel otřesný řev dvojice tryskových motorů. Pilot mírně pohnul pákou a prolétli poslední zatáčku před přehradou, kterou lidé nazývali osmým divem světa.

Přišli však pozdě. Vlna je předstihla.

Nic pod Canterrou a Kaném už nenasvědčovalo tomu, že v prastarém vulkanickém kaňonu někdy stávala hráz. Valil se pod nimi volný proud, vyšší o třiatřicet metrů.

»Chcete to proletět ještě jednou?« zeptal se Canterra, jak se vzdalovali do výšky. Kane němě zavrtěl hlavou; jeho mozek se stále ještě snažil představit si sílu, která dokázala zničit přehradu velkou jako Grand Coulee.

Když nakonec promluvil, Canterra stěží rozeznal ve sluchátkách jeho hlas.

»Ne,« odpověděl. »Nemělo by to smysl. Stačí, když mě co nejrychleji dopravíte do Richlandu.«

Vysoký, konzervativně oblečený černoch s prokvetlými vlasy stál na vyhlídkové terase portlandského mezinárodního letiště a pozoroval blížící se letadlo Western Airlines na pravidelné lince z Olympie. Klesalo nad hladinou Kolumbie a dosedlo na jednu z drah, které křížovaly rozbahněnou planinu letiště.

Za okamžik zahlédl ženu, která odpovídala popisu zaslanému z Olympie: sestupovala po schůdkách a přecházela úzkou

parkovací plochu. Ještě jednou zkontroloval její popis. Nemýlil se. Drobná postava, narezlé vlasy, nahnědlé semišové sako a kabelka přes rameno. Spokojeně zamířil z terasy k jedné z plastikových telefonních budek v hlavní hale.

Zvedl to na první zazvonění. »Ano?«

»Bonner,« řekl černochoch. »Je v Portlandu. Sako, kabelka. Pěkná prdelka. Co dál?«

»Sledujte ji,« řekl muž na druhé straně drátu. »Jakmile se naskytne příležitost, naložit. Hobbs je s vámi?«

»Jo,« odpověděl Bonner. »Lachlan taky. Na parkovišti. Hobbs se na ni přilepí u východu.«

»Neměli byste mít trable, ale nezapomínejte, že tahle kočka odrovnala Flexhauga, Haverse a Reida. Má kuráž.«

»Jo.« Bonner kývl. »Až ji seberem, tak co?«

»Vezměte ji do bejváku na Parkrose. Hlídejte ji. Zavolám vám. Později ji přesunem do Seattlu.«

»Jo,« řekl Bonner. »Ještě něco?«

»Ne,« odpověděl hlas.

Bonner zavěsil, vyšel do haly a téměř okamžitě uviděl Charlene Dalyovou. Jeho parťák Hobbs šel deset metrů za ní.

Když taxík vyjel z parkoviště a zamířil Fremontem k centru, Chuck se sama pro sebe usmála. Začíná to nabírat tempo, a přesně tohle si přála. Pořád v ní ještě hlodalo roztrpčení nad tím, že ji Jon nevzal s sebou, a když teď mohla opět pracovat, nemusela na něj myslet. Probírala v hlavě události posledních dvou hodin a přemítala, jestli nejednala příliš unáhleně. Od motelu jela taxíkem přímo na letiště. Uvažovala, že brnkne šéfovi do novin, ale nestihla to, protože už vyvolávali její letadlo. Snad měla zatelefonovat po přistání v Portlandu. Ale co, říkala si. Je to jen a jen moje reportáž. Stejně by jí v novinách nikdo nevěřil.

Taxi se proplétalo houstnoucím odpoledním provozem po Union Avenue a unášelo Chuck na jih obchodní čtvrtí vysokých kancelářských budov. Chuck věděla, že jestli se

kaskáda začne hroutit, budou se veškeré záchranné a evakuační práce koordinovat v Portlandu, protože je to největší město na Kolumbii. Usoudila, že nejlogičtější bude začít v budově VPPO. S Výborem pro pomoc postiženým oblastem přišla do styku už při katastrofálním suchu v roce 1976 a 1977 a věděla, že výbor má po celých Státech oblastní střediska, která musí zvládnout jakékoli případy živelních událostí. Adresu portlandského střediska našla v telefonním seznamu na letišti.

Taxík zastavil před malou pětioschodovou budovou na Division Street. Chuck zaplatila řidiči, vystoupila a příliš nevnímala modrý pontiac, který přibrzdil u chodníku. Klusala po schodech k hlavnímu vchodu, když zaslechla, jak ji někdo volá jménem.

»Slečna Dalyová?*

Otočila se a pohlédla do usměvavé tváře černého muže ve středních letech, se spánky prokvetlými stříbrem.

»Ano?« odpovíděla, rovněž s úsměvem. Pak jí ztuhl na rtech. Nikdo přece nemůže vědět, kde je. Obrátila se a chtěla utíkat, ale černocho ji spěšně chytil za loket. Zahlédla druhého muže, jak vybíhá po schodech, a snažila se černochovi vytrhnout. Pak ucítla v boku hrot injekční jehly a svět se s ní propadl.

Bonner a Hobbs ji chvatně snesli ze schodů a zasunuli na zadní sedadlo připraveného pontiacu. Lachlan za volantem se na Division Street beze spěchu otočil a zamířil k výpadovce.

Bylo 12.55.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

13.00 tichomořského letního času

16.00 východního letního času

Max Rudnick seděl na podlaze u skříně počítače, s nohama nataženýma před sebou, spoutané ruce měl bolestně zkroucené za zády. Na protější straně místnosti ležel na hromádce jeho ochranný oblek. Bateman a Paula St. Georgeová seděli pár kroků od něho. Snyder hlídkoval na svém místě u nouzového východu, Rudnickova zbraň mu ležela u nohou; v ruce svíral brokovnici s uříznutou hlavní.

Sotva se Rudnick před několika minutami probral z bezvědomí, projela celým jeho tělem nesnesitelná bolest. Bolelo ho rameno, kam ochranným oblekem pronikly broky. Zmrzačená ruka ďábelsky pálila, jak se do ní zařezávaly pevně stažené smyčky jeho vlastního opasku. Pociťoval bolest v boku a nejasně se upamatoval, že ho Snyder kopl. Když zakašlal, ucítil na jazyku pachutí krve a žaludek měl jako v ohni.

Uvědomil si, že je vlastně odepsaný předem. Pohozený ochranný oblek to jasně dokazoval. Od těch tří už určitě dostal smrtelnou dávku. Podlaha, po níž chodili, ale pulsovala neviditelným zářením.

Po pravdě řečeno mu to bylo úplně fuk.

Uvažoval o tom, jak tam tak seděl a vnímal kousky a zlomky svého unaveného těla — bolely ho všesky. Třeba se tak cítí dlouho, možná celou tu dobu, co neslouží u policie. Co když jeho život skončil už ten večer v uličce a tohle je jenom děsivý sen před smrtí.

Jakou dávku záření mohl dostat? Většinu odpadu v poškozené nádrži tvořilo cesium 137 — běžný jaderný odpad, nepříliš toxický, s poločasem rozpadu třicet let. Ale v tanku byl ještě další odpad — radioaktivní izotop jódu 131, izotop s poločasem rozpadu měřeným spíše na tisíciletí než na desítky let. Radioaktivní jód vznikl v nadměrném množství náhodně při jednom z pokusů v laboratoři nového reaktoru. Podle předpisů se nesměly materiály jako radioaktivní jód zahrabávat na jedné skládce ve větším objemu, ale Kellerman neměl jinou možnost. Tak ho vysypali na skládku A.

A teď cirkuluje v Rudnickovi. Užívá ho zaživa zevnitř, prořezává se tkáněmi a orgány, zabíjí jeho i ostatní v místnosti buňku po buňce. Ti tři pocítí účinky dřív: přišli s odpadem do přímého styku. Rudnick může žít ještě den, týden, možná čtrnáct dní, ale zemře.

Pohlédl na Snydera. Na vyzáblé tváři se mu leskl povlak potu. Třeba je to jen vypětím, pomyslel si Rudnick, ale možná že už se začíná smažit.

Rudnick se zašklebil. »Hej!« zaburácel, když sebral všechnu sílu.

Snyder prudce škulbl hlavou, jak zaslechl drsný hlas, a brokovnice mu poskočila v ruce.

»Nezačíná ti být trochu šoufl?« popichoval ho Rudnick.

»Co tím myslíš, doprdele?« zavrčel Snyder.

Rudnick se zachechtal. Smích přešel v křečovitý záchvat kašle a na košili mu vychrstla jasně rudá krev.

»Nenapadlo tě, proč jsem měl na sobě ten mundúr?« zeptal se Rudnick, když se vzpamatoval. Kývl na pohozený ochranný oblek.

»Co s tím?« zeptal se Snyder s nádechem skepticismu v hlase. Koutkem oka Rudnick viděl, že ho ta mladá žena a její přítel s dětskou tváří napjatě pozorují.

»Nosíme to, abychom se chránili před zářením,« vysvětloval Rudnick klidně.

»No a?« prohodil bojovně Snyder.

Rudnick se opět zasmál, ale teď už si dával pozor, aby se nerozkašlal. »Tak proč si myslíš, ty hajzle, že jsem si to oblíknut?

»Třeba sis myslel, že je masopust. Jak to mám vědět?« odsekl blondák. »Proč nejdeš k věci?«

»Věc je v tom, že jste všichni malí pochodující reaktoři. Máme tady únik radiace a vy jste jím prošli rovnýma nohama. Schválně jsem si vás změřil na přístrojích. Nosíte v sobě přinejmenším tisíc pět set až dva tisíce radů. Vidím to odsud. To, co máš na ksichtě, není žádný opálení.«

»Kecáš, mrzáku mrzácká!« vřískl Snyder.

Rudnick pokrčil rameny a snažil se nebrat na vědomí bolest, která mu škubala rukou. »Je mi fuk, čemu věříš, Snyder. Ale tohle je náhodou pravda. Na tvém místě bych nečekal, až se Kellerman objeví s diamanty, a radši bych se modlil.« Odmlčel se a se zařatými zuby přečkal křeč v žaludku. Kruci, ten Snyder ho asi pořádně kopl. Bolest na chvílku pominula a Rudnick pokračoval. »Odsud se dostaneš jedině v olověný rakvi.«

Snyder zvedl brokovnici a posunul závěrem dozadu a dopředu.

»Drž hubu!« zařval.

Rudnick se usmál. »Dělá ti to hlavu?« zeptal se starostlivě.

Snyder přimhouřil oči, popošel k Rudnickovi a zvedl zbraň pažbou vpřed jako obušek. »Drž tu zasranou hubu!« zaječel. »Zaklapni a sed', než ti vylágruju mozek!«

»Dobrý, dobrý,« spěšně kývl Rudnick. Teď ještě ne. Potřeboval toho parchanta vydráždit, ale zase ne tolik. Ještě ne.

»Nezkoušej si koledovat,« prohodil Snyder a zastavil se. Přehodil brokovnici do normální polohy a vracel se k nouzovému východu. Rudnick chvílku vyčkával a pak se pustil do práce na opasku, který mu svazoval ruce. Klidně umře na nemoc z ozáření, ale nejdřív si dopřeje poslední radost a vyřídí Snyder.

Charlene Dalyová otevřela oči a zjistila, že zírá na žlutý strop se zlatými flitry. Její zorné pole křížila puklina zakončená na každé straně vlhkou skvrnou.

Jak ji droga pomalu pouštěla ze zajetí, začala si vybavovat sled událostí. Letadlo do Portlandu, cestu taxíkem, schodiště a pak ten černý, usmívající se obličej. Se vzpomínkami se dostavil strach. Podobní lidé se ji pokusili zabít na dálnici, nemá tedy důvod se domnívat, že tihle budou o něco méně krutí než jejich kolegové. Už to ji děsilo, proč ji nezabili rovnou? Na co čekají?

Pomalinku se posadila a spustila nohy z postele. V pokoji chyběl nábytek. Kromě kovové postele, na níž seděla, tu stál jen nenalakovaný malý prádelník a modře natřená kuchyňská židle. Ze stěn oprýskávala stejná bledá žlut' jako ze stropu a podlahu krylo ošoupané zelené lino. Malé okno naproti posteli zatemňoval nerovně oříznutý kus překližky. Svítla tu pouze lampička s nabíraným stínidlem na prádelníku. Poškrábané dveře naproti byly zavřené.

Narkotikum po sobě zanechalo úpornou bolest hlavy. Sotva vstala, přemohla ji závrať, Chuck zasténala a opět se prudce posadila.

Pohlédla na zápěstí. Hodinky zmizely. Neměla nejmenší tušení, jak dlouho tu leží.

Znovu vstala a snažila se bušení v hlavě nevnímat. Tentokrát došla až ke dveřím. Zkusila kliku. Zamčeno.

Přiložila ucho ke dveřím a naslouchala. Někde dole hrálo rádio hudbu Burta Bacharacha a slyšela dva — ne — tři hlasy. Vrátila se k posteli a znovu se posadila.

Tak dobrá, řekla si, prodeme si to. Unesli mě, ale nezabili. Proč? Když někoho unesou, obvykle proto, aby něco získali. A co chtějí? Mlčení, pochopitelně. Chtějí si pojistit, aby Jon držel jazyk za zuby. Jon je v bezpečí mezi lidmi od vlády, takže by jim dalo hodně námahy ho teď či později zabít. Bylo by to

příliš křiklavé. Drží mě tu jako rukojmí a pokoušejí se ho přinutit, aby mlčel. Cekneš a my slečince podřízneme krček.

Vybavila si oči toho černocha. Mrtvé. Studené. Nedělá to pro legraci. Je to jeho zaměstnání. Zabil by ji tak snadno, jako jiný otevírá dopis. Z ničeho nic dostala hrozitánský strach.

Vzchopila se, setřásla ze sebe paniku a zhluboka se nadechla. Prostě, zas bude muset utéct. Dvakrát za jeden den. Zahihňala se, ale hned se ovládla. Pozor na hysterii.

Klekla si a přiložila ucho k podlaze. Teď slyšela rádio ještě jasněji. Hudbu vystřídal klapot dálkopisu. Znělka zpravodajského vysílání.

»Dobré odpoledne, je třináct třicet, hlásí se vám Kevin Bell s nejnovějšími zprávami stanice K-VAN.« No, alespoň je dosud v Portlandu. »Pověsti o zhroucení přehrady v kanadské části Skalnatých hor nyní potvrdil náš vancouverský zpravodaj. Přibližně v devět hodin dnes ráno došlo na přehradě Mika, nejvyšší přehradě kanadské kolumbijské kaskády, k čemusi, co zřejmě vypadá na mohutný sesuv půdy.

Voda z přehradní nádrže způsobila rozsáhlé záplavy v kanadských městech Revelstoke a Trail ve státě Britská Kolumbie a docházejí také zprávy o škodách vyvolaných záplavami na Rooseveltově jezeře ve státě Washington.

Pokusy ověřit zprávy o škodách na americké straně hranice zůstávají prozatím neúspěšné. Existuje zřejmě spojitost mezi záplavami v Kanadě a náhlým výpadkem elektrického proudu v některých oblastech států Washington a Idaho. Naši reportéři v Salemu nezastihli guvernéra Blaka a Výbor pro pomoc postiženým oblastem v Portlandu se zatím odmítá vyjádřit k rozsahu katastrofy, která se podle některých zdrojů vyrovná zhroucení Tetonské přehrady v roce 1976. Tady je Kevin Bell, zprávy K-VAN.«

Chuck se zvedla a trhla sebou, když pod linem zavržala prkna. Posadila se na postel. Opět se jí začala zmocňovat panika, ale potlačila ji. Už to prasklo. Musí utéct — a rychle.

Ve třináct třicet Canterrova stíhačka s kvílením zabrzdila na úseku dálnice deset kilometrů od Richlandu. Za patnáct minut už Kane přecházel v kanceláři dr. Hanse Kellermana. Ředitel sehnal správce skládky Vernona Hiltse, a když se stručně představili, šli rovnou k věci. Hilts, menší, vyzábělý chlap kolem pětapadesátky, se v kraji narodil a vyrostl; pracoval většinou na těžkých stavebních strojích. Kane se spíš zajímal o Hiltsův odhad situace než o Kellermanovy rady.

»Podle předpisů stačí překrýt odpad sto dvaceti centimetry hlíny,« řekl Kane. »Držíte se toho, nebo navážíte vyšší vrstvu?«

Hilts se zamračil a koutkem oka pohlédl na Kellermana usazeného za stolem. »Držíme se hezky těsně těch sto dvaceti. Máme příliš mnoho práce, než abychom mohli jít výš. Je to provozní záležitost,« vysvětloval.

Kellerman si odkašlal. »Musíme tu zvládnout velké množství odpadu, pane Kane. Pracujeme podle časově náročného harmonogramu.«

»Aha.« Kane se snažil ovládnout vztek. Nikdy se s Kellermanem nesešel osobně, ale podle richlandských hlášení, která z titulu své profese dostával, usuzoval, že pro Kellermana jsou předpisy vším. »Jak daleko sahá skládka?«

Hilts pokrčil rameny. »Asi přes kilometr, kilometr a půl od reaktorů. Pěkných pár hektarů. Neustále se zvětšujeme.«

»Jaký odpad máte na okrajích?« zeptal se Kane. »Těžký, nebo lehký?«

»Většinou lehký,« odpověděl Hilts. »Zamořené oděvy, různé přístroje a díly, které už byly příliš dlouho vystavené záření, a tak podobně. Všecko ve dvousetlitrových sudech.«

»A ten těžký materiál je blíž k budovám?«

Hilts přikývl. »Velké nádrže máme většinou v áčku, béčku, céčku a déčku. Tuhý odpad také. Uvnitř ohrady jsou nádrže pro skladování palivových článků, ale ty jsou teď skoro úplně

prázdné.«

»Takže se musíme soustředit na nádrže nejbliž k plotu,« prohlásil Kane. »Potřebuju co nejvíc těžkých strojů, kolik jich jen stačíte sehnat, pane Hiltsi. Buldozery, nakladače, traktory se lžící, co jen mi můžete poskytnout. A řidiče. Jak rychle to dokážete sehnat dohromady?«

Hilts se zazubil. »O krok jsem vás předběhl, pane Kane. Už jsem svolal osádky. Právě nahazují stroje.«

»Promiňte,« přerušil je Kellerman, »jako provozní ředitel musím trvat na tom, že budete především chránit nový reaktor. Jsme tu ve velmi obtížné situaci, to asi víte. Pokud přijde povodeň, reaktor je nejzranitelnější, zvláště když ho nebudeme moci včas zastavit.«

Kane se zamračil. »Podívejte, pane doktore,« začal. »Vím, že jste tu provozním ředitelem a že jste za celý Richland zodpovědný. Ale v tomhle případě určuji pořadí já. Kolem hlavní skládky budeme muset nahrnout co největší násep. Reaktor není podle mého názoru nejzranitelnější část areálu. Jádru chrání ocelobetonový plášť, který má vydržet náraz o síle tisíc tun trinitrotoluenu. Odpad je pohřbený pod sto dvaceti centimetry písčitého jílu. Nejdřív si budem dělat starosti s odpadem, potom s reaktorem.«

»Pane Kane!« Kellerman zvýšil hlas a nedokázal už potlačit silný německý přízvuk. »Richlandský reprodukční reaktor je federální zařízení Spojených států, které stálo víc než jeden a půl miliardy dolarů! Trvám na tom, že ho zabezpečíte především!«

Kane se naklonil přes stůl ke Kellermanovi, opíraje se rukama o kožený povrch do zlatova vyhlazený. »Pane doktore,« řekl tiše, »vaše poslední hlášení, které bylo, mimochodem, zcela k ničemu vzhledem k vašim „bezpečnostním opatřením“, jak to nazýváte, zahrnovalo statistickou tabulku. Podle ní máte v Richlandu šestnáct miliónů litrů odpadu. Náhodou vím, že je tu taky pár set tun cyklonu B, sarinu, tabunu a jiných nervových

plynů, které sem před několika lety vysypalo chemické vojsko. Takže v tuhle chvíli mi může být ten váš drahocenný reaktor za jeden a půl miliardy dolarů úplně šumafuk. Daleko víc se bojím, co se stane, až se tyhle jedovaté sračky dostanou do vody, která oběhne celé severozápadní pobřeží a skončí v Tichém oceánu. Tahle povodeň už zabila spousty lidí, vážený pane. Nepřipustím, aby jich zabila ještě mnohokrát víc« Kane se napřímil. »Zmlátili mě, popálili a pokoušeli se mě zabít na dálnici ve stodvacetakilometrové rychlosti, pane doktore. A to všechno kvůli lidem, jako jste vy. Lidem, kteří si raději kryjí vlastní zadek, než aby zachránili zemi, které mají sloužit. Já vám na ten váš reaktor — víte co? Nejdřív odpad, říkám, a basta!«

Kellerman vstal. Celý se třásl vzteky. »Pane Kane, jste neomalenec, který si nevidí na špičku nosu. Tohle je můj podnik, ne váš, a vy uděláte, co řeknu já. O tom, co jste říkal, nic nevím. Vím jen tolik, že jsem zodpovědný za bezpečí richlandských zařízení a zvláště za reaktor. Pokud to nevíte, je v provozu už téměř osmnáct měsíců. Je v něm založeno přibližně šedesát sedm tisíc kilogramů paliva, z čehož deset procent tvoří plutonium 239. Deset procent, pane Kane! To je víc než šest tun plutonia. Dovedete si vůbec představit, co by to provedlo, kdyby se dostalo do vzduchu nebo do vody, pane Kane? *Lieber Gott!*« Kellerman se posadil a div si neutíral slzy.

Kaném to otřásl. Operační hlášení, která dostával každý měsíc, mu sdělovala, že reaktor pracuje podle plánu, ale o obrovském množství použitého plutonia se už nezmiňovala. Plutonium — Pu 239 — bylo zdaleka tím nejsmrtonosnějším jedem známým člověku, vysílajícím konstantní proud záření alfa, s poločasem rozpadu téměř čtyřiaadvacet tisíc let. Sto gramů by dokázalo vyhladit celý New York. Osm tun vypuštěných do atmosféry by stihlo zahubit veškerý život na území Spojených států.

Tváří v tvář takovému dilematu Kane zaváhal. Grand Coulee

padla. Povodeň se blíží. Jestli je ten odpad jenom metr dvacet pod zemí, voda ho rozhodně obnaží. Na druhé straně, nepodnikne-li něco, aby ochránil reaktor, může se nádoba reaktoru protrhnout a plutonium se rozlétne na všechny světové strany, ke všem čertům a do modrého moře. V duchu zasténal. Tady nemůže riskovat.

»Dobrá, pane Kellermane. Nejdřív reaktor.« Otočil se k Hiltsovi. »Jdem, máme spoustu práce.« Spěšně vyšli se šéfem skládky z kanceláře a nechali Kellermana postávat za stolem.

Jižně od Grand Coulee se povodeň valila stále širším údolím. Přehrady mezi Grand Coulee a Richlandem byly všechny relativně malé a zbrzdily ji jen krátce. Většinou byly kotveny ve skalnatých či zemitých březích nebo dnu a voda si jednoduše prorazila cestu na té či oné straně a zbytek už spláchla jakoby samo sebou. Pod nárazy dunícího proudu se zhroutila nejprve přehrada Chief, potom Joseph, Wells a nakonec Rocky Reach.

Dr. Wilson a jeho zaměstnanci na VPPO se snažili co nejrychleji vytvořit komunikační síť, ale ve většině případů zůstali odkázáni na telefon. Tisíce linek a desítky ústředěn už smetla povodeň a v rozvodech panoval chaos. VPPO musel spoléhat na provizorně upředenou pavučinu rádiových sdělení. Neměla valný úspěch. Amatérští radisté, kteří mohli pomoci tím, že by zvěst o blížící se povodni šířili, spojení ještě komplikovali. Jakmile zachytili policejní hlášení, blokovali všechny kmitočty zoufalým voláním o pomoc, žádostmi o informace, stovkami a později tisíci zpráv, které si navzájem odporovaly. Jenom větší centra, jako třeba okresní město Wenatchee, měla z varování prospěch. Spěšně organizovali evakuaci a alespoň část obyvatel přesunuli do vyšších poloh, než městečko zasáhla vlna a dočista je srovnala se zemí. Byla už pouze pětadvacet metrů vysoká a postupovala rychlostí sto kilometrů v hodině.

Ve 13.45 povodeň prolomila přehradu Rock Island, vzdálenou necelých sto pět kilometrů od Richlandu.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

13.55 tichomořského letního času

16.55 východního letního času

Charlene Dalyové se podařilo ze čtverce překližky vytáhnout dva sedmicentimetrové hřebíky, ale ulomila si přitom šest nehtů. Po více než hodině jí bylo jasné, že se hmoždí zbytečně, a sedřené prsty jí krvácely. Trvalo by rok, než by tu překližku dostala z okna. Ale to má ksakru jen tak sedět s rukama v klíně?

Právě se pustila do třetího hřebíku, když zaslechla na schodech kroky. Po špičkách odběhla od okna, posadila se na postel, nohy pod sebe a paže si obemkla kolem těla, aby nebylo vidět zničené prsty. Dveře se otevřely.

Stál v nich černoch. Okamžitě vycítil, že něco není v pořádku. Krátká tlustá hlaveň revolveru mu vyrostla z dlaně jako smrtící šestý prst. Pozorně se rozhlédl po místnosti. Když spatřil ohlodaný roh překližky, pohlédl na Chuck a usmál se. U kohokoli jiného by to působilo jako vlídný úšklebek. Na tváři tohoto muže to byl hrozivý výraz.

»To jsme se namakali, co?«

»Jdi do hajzlu,« odsekla dopáleně Chuck. Vytáhla dlaně z podpaží a začala si cucat prst, aby utišila bolest.

Zasmál se. »Jsi pěkně drzá, děvenko.«

»Jdi do hajzlu a zahrab se v něm,« Chuck vytáhla prsty z pusy a ušklíbla se pohrdavě.

Úsměv se vytratil. »Pozor,« prohodil.

»A na co? Na jazyk?« prskla na něho jako kočka. »Naplácáš

mi, nebo co?«

»Možná bysme přišli i na něco lepšího,« odpověděl a významně jí přejel pohledem po těle.

Chuck se nenechala zastrašit, protože cítila, že se mu dostala pod kůži. »My, to jako CIA, anebo my jako černý?« zeptala se. »Mimochodem, je to pravda, co se o negrech vykládá?«

Rty mu ztwardly v čárku a sevřel pevně prsty kolem pažby revolveru.

»Já jsem si myslela, že u CIA musí mít každý Harvard,« pokračovala. »Nebo přinejmenším Yale. Jak ses do té party dostal ty? Úplateček?«

»Kdo tu něco říkal o CIA?« Už se zase ovládal a mluvil věcně, téměř uhlazeně.

»Ale na mě to hrát nemusíš!« odfrkla pohrdavě. »Za co mě máš — za úplnýho debila? CIA, NSA, DIA —jaký je v tom ksakru rozdíl? Unesli jste mě, protože chcete, aby Jon Kane držel jazyk za zuby, ne? Ty a tvoji kamarádíčkové jste se nějak zapletli do toho průšvihů s přehradami, a teď se pokoušíte využít mě, abyste se z toho dostali. Tak to nepůjde, hošánku. Celá tahle záležitost krásně bouchne, a vsadím milión ku jedné, že to nakonec odskáčete vy.«

»Nevím, o čem blábolíš,« prohlásil. »Takže zaklapni a připrav se. Brzo se budem stěhovat.« Vycouval ze dveří a pečlivě je za sebou zamkl.

Chuck se pohrdavě rozhlédla po holé místnosti. »Jistě, brouku, zabalím si kufr!« Pak se rozbředla.

Jonathan Kane a šéf úložiště jaderného odpadu postávali na kopečku hlíny a dohlíželi, jak postupují práce na vršených hrázích. Hilts své lidi dirigoval s naprostou znalostí věcí, byť jim velel značně profánním jazykem. Kolem reaktoru vybudovali hliněný val vysoký až tři metry, který ho úplně obklopoval. Druhou, ještě vyšší stěnu navázeli teď v soustředném kruhu kolem první a mezi nimi ponechávali suchý

příkop široký asi patnáct metrů. Kane doufal, že nárazem do vnějšího valu ztratí voda většinu síly. Pokud by se přes něj dostala, vnitřní val jí zabránil proniknout do budovy reaktoru. Kane se snažil nepřemýšlet o tom, že v reaktoru zaživa pohřbívá teroristu a jeho tři rukojmí. Podle Hiltse jsou ti čtyři už tak jako tak mrtví.

Na opačné straně areálu se desítky buldozerů a nakladačů systematicky snažily zakrýt prostory skládky. Veškerá obsluha vyfasovala antiradiační ochranné obleky, což se osvědčilo jako velmi prozíravá prevence. Vyhráblí nedopatřením už víc než deset rezatých ocelových sudů, na kterých popraskaly svary, a obsah se vysypal na zem. Nikdo neměl ani nejmenší zdání, co sudy kdysi obsahovaly a jak silně radioaktivní mohou být. Kane se modlil, aby nepatřily k těm, co tu vyklopilo chemické vojsko.

»Pokračuje to docela slušně,« prohodil Hiltse vedle něho. V přenosné vysílače mu nepravidelně chrastily pokyny předáků osádkám na strojích.

»Doufejme, že to postačí.« Kane pohlédl přes prostory objektu k severnímu obzoru, jestli nezahledne nějaký náznak blížící se povodně.

»Bude to muset stačit,« prohlásil Hiltse. »Jestli počítáte správně, na nic jiného už nám nezbyvá čas. Stěny kolem velkých nádrží jsou tři a půl metru vysoké a s těmi stroji, co máme k dispozici, vyšší neuděláme.« Zamžoural na bezmračnou oblohu. »A taky je vedro. Na buldozerech už mi pár lidí omdlelo. O moc dýl nevydrží.«

»Ani nebudou muset,« podotkl zachmuřeně Kane. »Zbývá necelá hodina. Řekněte svým lidem, ať to za deset minut zabalí. Chci je všechny mít odtud včas.«

»Pravda,« přisvědčil Hiltse a v hlase mu zazněla úleva.

Cestou k administrativní budově Kana dohonil policista.

»Vy jste pan Kane?« Policista byl mladý. Za temně modrými brýlemi mu nebylo vidět do očí.

Kane přikývl. »Tak tak.«

»Hledají vás rádiem, mají pro vás zprávu,« vysvětloval policista. »Můžete si ji převzít u mě ve voze, jestli chcete.«

Kane za ním šlapal k policejnímu autu, zaparkovanému v chumlu dalších oficiálních vozidel kolem budovy, a zasunul se na sedadlo spolujezdce. Košile se mu nepříjemně lepila na plastický potah. Zjistil, že se mu docela stýská po chladné kabině Canterrovy stíhačky. Policista stiskl vypínač na rádiu a svižně a věcně mluvil do mikrofону.

»Štáb, tady státní dva pět devět. Mám ve voze pana Kana. Předajte zprávu z Portlandu.« Policista přepnul spínač a čekal. Za několik vteřin se ozval praskot a vnitřek vozu zaplnil monotónní hlas dispečera.

»Děkuji, dva pět devět. Zpráva pro pana Jonathana Kana od dr. Wilsona z VPPO Portland. Cituji: Hlášení meteorologického ústavu. Podle snímků z družice postoupily změny vodního toku za přehradu Rock Island. Analýza vypracovaná počítačem počítá se záplavami ve vaší oblasti během sedmdesáti pěti minut. Vlna je na čele široká pravděpodobně tisíc metrů a střední průměrná výška na propočtený kilometr je 25,2 metru. Doporučuji okamžitý odsun z vašeho prostoru a evakuaci veškerého personálu. Prosím, vraťte se okamžitě na VPPO Portland. Konec zprávy. Dva pět devět, konec.«

»Dva pět devět, děkuju.« Policista zasadil mikrofon do držáku a otočil se ke Kanovi. »Mohli bychom pro vás něco udělat?«

Kane zavrtěl hlavou. »Ne. Promluvte si ještě s Kellermanem, ale mám pocit, že byste odsud všichni měli co nejrychleji vypadnout.«

»Tady bude maglajz, co?«

»Vypadá to na to,« odpověděl Kane.

Mladý muž přikývl. »Mám ženu a tříletého chlapce. Bydlíme v malém domku v Kennewicku. Myslíte, že jsou tam v bezpečí,

pane?«

Kane na něho pohlédł a napadlo ho, kolik manželek a dětí už dneska zahynulo. Zavrtěl hlavou. »Ne, bohužel. Odvezte je. Pokud možno na východ. Možná do Walla Wally. Hlavně co nejdál od řeky.« Policista se zamračil, pak se pokusil usmát. »Děkuju za radu, pane Kane.«

Kane mu stiskl ruku, vylezl z vozu a narazil přímo do Habermana. Náměstek šéfa ostrahy se silně potil a vyvaloval oči ještě víc než normálně.

»Pan Kane?« zeptal se stísněně. »Nastaly komplikace.«

»Nedělejte si legraci.« Kane podrážděně pohlédł na Habermana. Strážce zřejmě nevěděl, co na to říct, a přemítal s pootevřenými ústy. »Co potřebujete?«

»Jde o doktora Kellermana, pane Kane, totiž ... «

»No tak, co je s ním?« zajechel Kane, který se už nedokázal ovládnout.

»On se ... on se zastřelil, pane Kane. Šel jsem k němu do kanceláře, abych si vyžádal pokyny k evakuaci, a našel jsem ho za stolem. Hlavu, totiž, hlavu vůbec nemá, hlavu, pane Kane. Viděl jsem tu zbraň. Vypadá to jako luger z druhý světový. Nevěděl jsem, co mám udělat, pane Kane. Teď, když je doktor Kellerman mrtvý, tak tu velíte vy, pane?« Prosebně upřel na Kana vypoulené oči.

»Ach bože!« zasténal Kane. Chvíli přemýšlel. »Ano. Dobře. S Kellermanem nehýbejte. Tomu už stejně nepomůžem. Rozhlase, že je nejvyšší čas vypadnout. Do půl hodiny tady nebude ani noha. A teď mě laskavě omluvte.« Otočil se a klusal k Hiltsovi a k reaktoru.

Ronald Bateman se choulil na podlaze řídicího střediska. Navenek působil zcela netečně, ale hrál mu každý sval v těle. I se zavřenýma očima cítil přítomnost ostatních v místnosti. Poslouchal, jak mu buší srdce a šumí vzduch do plic a ven. Ke každému nadechnutí se musel vůlí nutit. Přemítal, jestli je to

první příznak nemoci z ozáření, nebo jen děs, který v něm narůstá. Připadalo mu, že má konečky všech nervů v jednom ohni a že ho popichují, ponoukají, aby něco, cokoli udělal, jen aby ten tlak uvolnil.

Neuvažoval v žádném logickém řetězu myšlenek. Vteřiny míjely, jedna nezávisle na druhé. Každou chvíli mu pod víčky vytanula představa, jak drží Snydera či Paulu pod krkem, a měl chuť stisknout. V jednom okamžiku je jasně viděl při kopulaci, těla se jim leskla potem. Bateman jen tak tak že nahlas nezařval vzteky.

Otevřel oči. Zamžoural v ostrém světle zářivek. Rozhlédl se. Nic se nezměnilo. Snyder pořád ještě postával u nouzového východu a remingtonka mu visela z ruky, Rudnickovu policejní brokovnici s krátkou hlavní si položil k nohám. Bateman mírně pootočil hlavu. Připadalo mu, že Paula po jeho boku skoro spí se sklopenou hlavou. Pár kroků od ní seděl ten tlustý strážce, šedý obličej měl posetý rudými skvrnami. Zdálo se, že i on spí; oči měl zavřené a těžce, sípavě dýchal. Bateman se na dálku snažil přimět toho mohutného chlapa, aby si ho všiml. Rudnick konečně zareagoval. Pootočil nakrátko ostříhanou hlavou. V očích měl temno, ústa zkroucená bolestí. Batemana napadlo, jestli by ten člověk vůbec dokázal Snydera napadnout. Teprve v tu chvíli si uvědomil, o čem vlastně uvažuje.

Oba muži se na sebe upřeně dívali; Bateman se pokusil Rudnickovi sdělit svůj záměr. Sklouzl očima ke Snyderovi a zpátky. Rudnick se chvíli tvářil zmateně. Pak nadzdvihl huňaté obočí a téměř neznatelně přikývl. Bateman znamení opětoval a pak se významně podíval dolů na Rudnickovy ruce, skryté za zády. Rudnick se lehce usmál a nadzdvihl paže. Podařilo se mu řemen značně povolit. Strážce přešel očima přes ovládací pult k velkým hodinám IBM. Bateman sledoval jeho pohled. Ukazovaly dvě dvacet dva. Rudnick neslyšně vyslovil »pět«. Bateman přikývl a pohlédl na Snydera. Blondřákovi zřejmě jejich pantomima unikla. Upřeně hleděl do chodby za

nouzovým východem. Bateman znovu zavřel oči a začal v duchu počítat. Přitom ho napadlo, jestli neodpočítává poslední vteřiny svého života.

Když došel k dvěma stům padesáti, přestal a otevřel oči. Mrkl na hodiny. Byl jen o několik vteřin pomalejší. Zbývá necelých třicet vteřin. Zvolna pokrčil levou nohu, připravený vyrazit. Čekal na Rudnickův první krok. Rudnick měl oči zavřené a Batemana opět napadlo, jestli je vůbec s to se k něčemu vzchopit. Vlastně na tom nezáleží. Když nebude zbytí, půjde po Snyderovi třeba i sám.

Jak tenká červená ručička minula číslici pět, Rudnick tiše zasténal a padl na bok. Narazil přímo do Pauly St. Georgeové. Ta sebou trhla, když ucítila váhu Rudnickova těla, a prudce zamžikala. Když ho uviděla, vyjekla, odtáhla se a nechala strážce klesnout na zem. Ruce měl stále za zády. Jak Snyder uslyšel jek, otočil se a namířil brokovnici.

»Co se zas děje, ksakru?« zachraptěl.

Bateman pohlédl na Rudnicka a protáhl obličej. »Myslím, že je mrtvý. Vypadá dost mizerně.«

»Jo?« Snyder zasunul pušku do podpaží. »No tak se na něj mrknem.« Nahlédl do chodby a pak přešel místnost. Zastavil se nad Rudnickem, ležícím bezvládně na zemi, zhoupł pravou nohu dozadu a sveřepě kopl. Než bota dopadla, Rudnickova obrovská postava sebou na podlaze překvapivě rychle mrskla. Kopl Snydera do levé paty. Blondák padl na záda a z kapes se mu vysypala sprška nábojů. Bateman skočil na Snydera a dral se do kapsy větrovky k rozbušce. Snyder nadzvedl brokovnici a udeřil ho, ale to už na něho dopadl Rudnick a pokoušel se mu zbraň vyrvat. V pozadí ječela Paula s rukama přitisknutýma na rozbitých ústech.

Batemanovi škubala ramenem prudká bolest po Snyderově zásahu, ale připlazil se k zápasícím mužům a pokoušel se mezi ně vsunout ruku. Zajel Snyderovi do bundy a šmátral prsty po rozbušce. Nedokázal ji vyprostit.

»Nemůžu ji dostat!« vyjekl. »Nedá se vytáhnout!«

Snyder se vzepjal a odkutálel se s Rudnickem k řadě počítačových skříní. Jak se blížili k Paule St. Georgeové, vyskočila a snažila se jim uhnout z cesty. Oba už stáli, stále ještě se však svírali v medvědím objetí. Bateman uviděl další příležitost, přiskočil, obemkl zezadu Snydera loktem kolem krku a vší silou ho škrtil. Snyder uvolnil stisk na brokovnici a zabořil loket Batemanovi do žeber. Profesor odletěl a lapal po dechu. Téměř současně je všechny ohlušil výstřel.

Paula St. Georgeová dostala z necelého metru plný zásah do prsou a do hrudi.

Náraz rozhodil Snydera a Rudnicka, brokovnice sklouzla mezi ně na podlahu. Snyder těžce padl zpátky na Batemana. Než znovu získal rovnováhu, postřehl, že se Rudnick sklání pro remingtonku. Otočil se a vyrazil k nouzovému východu. V běhu sebral policejní pušku a uháněl k přetlakové komoře. Než Rudnick stihl nabít náboji rozházenými po podlaze, Snyder zmizel.

Bateman se vztyčil a teprve teď uviděl Paulu. Vypískl jako kuře a rozběhl se k ní.

Rudnick se mu postavil do cesty.

»Ted' ne,« oddychoval těžce. »Ted' není čas. Jděte do haly, řekněte jim to!«

Bateman příkaz ignoroval a prošel kolem něho. Pohlédl na Paulu. Ležela tváří k zemi, takže nebylo vidět plný rozsah rány. Bateman stáhl větrovku, sedl si k ní na bobek a přikryl jí hlavu a rostoucí kaluž šarlatu kolem. Vstal a posmutněle se usmál. Pak se otočil, odstrčil zátaras u nouzového východu a vyšel. Rudnick nabíjel brokovnici.

Za chvilinku se Batemanův soví kukuč objevil v rámu nouzového východu. Otřásal se tichým smíchem.

»Co je?« zeptal se Rudnick a sevřel brokovnici, protože jím od žaludku projela další vlna bolesti. »Kde ... ?«

»Zazdili nás!« hihňal se Bateman. »Jak vystřižený z Edgara Allana Poea!«

»Co to blábolíte, ksakru?« Rudnick k němu výhruzně vykročil.

Bateman zvedl ruce, ale nepřestával se smát. •Podívejte se sám. Jsme nadobro zalígovaný!«

Rudnick kolem něho spěšně prošel. Nohy mu podklesávaly. V zápase se Snyderem spotřeboval většinu zbývajících sil. Tušil, že ho zakrátko bolesti přepadnou natrvalo. Vyšel do chodby a v mžiku uviděl, čemu se Bateman smál.

Dvojité skleněné dveře hlavního vchodu do budovy se prohýbaly pod tlakem navršené hlíny až k nim. Ani stopa po denním světle.

Rudnick zmateně svraštil čelo. Co má ten Kellerman prokristapána za lubem? Šoural se utrmáceně přes halu. Rameno mu při rvačce se Snyderem opět začalo krváčet a rukáv měl nasáklý až k lokti. Zastavil se několik kroků od dveří a zíral.

»Krucifix!« zamumlal. Prudce se otočil na patě a šel přes halu do místnosti stráží. Posadil se před monitory a hleděl krhavýma očima na kontrolní panel s venkovními kamerami. Bylo jich šest, měly širokoúhlé objektivy a byly namontovány vysoko na klíčových bodech reaktoru. Za normálních okolností by Rudnickovi poskytly jasný obraz bezprostředního okolí budovy. Rychle zapíнал jednu po druhé. Obrazovky zůstávaly temné.

»Co se děje?« zeptal se za ním Bateman. Hysterie se mu už vytratila z hlasu.

»Nevím,« odpověděl stísněně Rudnick. Znovu zkusil kamery. Monitory zůstávaly slepé. »Vypadá to, že Kellerman nechal celej reaktor zasypat hlínou. Jenom pámbů ví proč.«

»Možná že je to pouze u hlavního vchodu. Třeba ty kamery nechal vypnout nebo tak,« nadhodil Bateman.

»Proč by to dělal?« zeptal se Rudnick.

Bateman se zakřenil. »Třeba aby vyděsil Snydera?«

»O tom pochybuju,« řekl Rudnick. Přesto zkontroloval indikátor napětí. Do kamer šel proud a vracely signál. Zavrtěl hlavou. »Mně to nedochází,« zamumlal. »Ale to nevadí. Nejdřív musíme dostat Snydera.«

»Proč?« zeptal se Bateman. »Podle vás už všichni tak jako tak umíráme na nemoc z ozáření. Tak proč se za ním honit?«

Rudnick se chraptivě zasmál. »Protože Snyder má ještě pořád detonátor. Pořád ještě může tohle místo vymazat z mapy. Třeba jsem předem mrtvej, ale to by mě čert vzal, abych mu dovolil zaneřádit půl státu radioaktivním spadem.« Otočil se na Batemana a očích mu zablýskaly ohníčky. »Nemluvě o tom, s jakým zadostiučiněním tomu parchantovi bláznivému rozšmelcuju mozek!«

Dennis Penpraze se s leknutím probudil. Úzkou střílnou v dělové věži procházel paprsek světla a pálil ho přímo do obličeje. Posadil se a protáhl tělo. Pak vstal a překročil rezatou kolejnici, po níž kdysi jezdilo otočné zařízení námořního děla. Opatrně vyhlédl štěrbinou, aby sám zůstal ve stínu.

Byl nádherný den. Vody zátoky čeřil lehký vánek od moře a hladina se hemžila plachetnicemi a čluny. Daleko za vodou na severu proti modré obloze ostře vystupovaly hřbety pobřežních hor.

Penpraze naslouchal. Nad řevem příboje a sykotem vln slyšel hlasy a štěkot psa. Ztuhl a hrud' mu sevřela panika. Pak se uklidnil. Pod ním je pláž, lidi se koupou. Zamkl se důkladně, takže si s ničím nemusí dělat starosti.

Otočil se od střílny a porozhlédl se po vnitřku věže. Měla v průměru asi devět metrů. Vedle zbytků dělové lafety se otevíralo točité schodiště, které vedlo dolů do muničního skladu. Sedátko střelce zůstalo neporušené stejně jako odpalovací skříňka před ním. Přešel do středu věže a posadil se na kovové sedátko. Netrvalo dlouho a Dennis Penpraze se ocitl

v roce 1943 a žlutí mužíčkové ze země Nippon se hemžili těsně pod obzorem. Měl za úkol nepustit je dál a se svým spolehlivým stopadesátimilimetrovým dělem je taky dál nepustí.

Zatímco Penpraze posílal náboj za nábojem do přízračných vetřelců, dva příslušníci kanadské jízdní policie, kteří hlídali věž od moře, zakoušeli stále větší muka. Pláž trosečníků byla totiž shodou okolností jediná nudistická pláž ve Vancouveru, a aby nepřitahovali pozornost, byli nuceni se svléknout do naha. Šaty, pistole a vysílačky zabalili do uniforem a položili mezi sebe. Seděli už na písku skoro sedm hodin a oba se stihli opálit do barvy vařených humrů.

Kilometr a půl na východ se na mírných vlnách lehce pohupoval motorový člun. Vysoký pihovatý muž u řízení spustil dalekohled od očí a podíval se na hodinky. Dvě třicet pět. Už je skoro čas. Sklonil se a sestoupil úzkým průlezem do malé kabiny. Uvolnil připínáčky, kterými byl na přepážku připevněn kalendář s nahatou slečnou, otevřel dvířka v panelu a vytáhl vysílačku. Pracovala na stejné frekvenci jako přijímač v odpalovací skřínce v dělové věži.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

14.45 tichomořského letního času

17.45 východního letního času

Hlavní bránou Richlandského výzkumného ústavu proudilo jedno vozidlo za druhým. Plnila spěšně rozkaz k evakuaci, který vydal Jonathan Kane. V autech seděli policisté, národní garda a několik zbylých Kellermanových zaměstnanců. Kromě osobních aut se do kolony začlenil i značný počet velkých nákladňáků. Odvážely radioaktivní izotopy a jiné přenosné zdroje radiace. Dostaly příkaz jet do federálního jaderného ústavu u Idaho Falls, několik set kilometrů na východ.

Ve 14.45 zůstali v liduprázdném richlandském jaderném středisku pouze Kane a pilot policejní helikoptéry, který nervózně přecházel sem tam kolem stroje.

Kane stál na vnějším valu a naposledy se rozhlížel. Od severu táhl lehký proud vzduchu, tahal jim za cípy oděvu a zvedal ze země víry prachu. Slunce se už klonilo k západu a opevněný reaktor vrhal kaluž hlubokého stínu. Z valu vyčnívala kupole ochranného pláště, bílá obrovská kovová polokoule. Její dokonalý tvar hyzdila jen spirála údržbářského můstku. Pandořina skříňka, pomyslel si Kane. Vítr mu vhodil prach do tváře, poryvy sílily. Doufejme, že se mi podařilo pevně zarazit víko. Otočil se k reaktoru zády a uháněl po břehu k připravené helikoptěře.

Pilot předem vyslal zprávu a ve chvíli, kdy dosedli vedle F-111, Canterra už vybičoval pobrukuující motory do zběsilého jeku. Kane se spěšně nasoukal do tlakové kombinézy, vylezl do

kabiny a připoutal se. O několik vteřin později letoun zavyl po provizorní rozjezdové dráze a vznesl se.

Když dosáhli letové výšky a mířili přes hory k Portlandu, Canterra zapojil automatické řízení a naznačil Kanovi, aby si zapnul sluchátka.

»Chtěl jsem počkat, až budeme ve vzduchu, pane Kane,« ozval se pilot. »Těsně před tím, než vás přivezla helikoptéra, jsem dostal takovou, no podivnou zprávičku; předávalo mi ji VPPO z Portlandu.« Canterra se odmlčel.

»Jak divnou?« zeptal se Kane.

Canterra se pod kyslíkovou maskou zamračil. »Dostali anonymní telefonát. Nějaký chlápek vám prý vzkazuje, že slečna Dalyová se nachází v dobrých rukou. Dává vám to nějaký smysl, pane Kane?«

»Krucinál!« sykl Rudnick. Seděl před monitory v operační místnosti, zdravou rukou přejížděl po přepínačích volby a snažil se zachytit Snydera jednou z více než dvaceti kamer roztroušených po prostorách reaktoru.

»Někde ta kurva přece být musí!« mumlal pro sebe.

Bateman se na židli vedle něho probral ze šoku vyvolaného Paulinou smrtí a zjistil, že jím cloumá vztek silnější než všechny emoce, které kdy v životě pocítil.

»Najděte ho,« řekl. »Dělejte, najděte ho.«

»Ale, najděte si ho sám,« odpověděl Rudnick a zakašlal. »Může být kdekoli. Máme jen jedinou výhodu.« »Jakou?« zeptal se Bateman.

»Neví, že nás tu zazdili,« vysvětloval Rudnick, který se stále probíral tlačítky a nespouštěl oči z monitorů. »Nejspíš si myslí, že se mu každou minutou na hlavu sesype rota policajtů. Kadí si do kalhot a hledá, kam by se zavrtil.« Rudnick opět zakašlal, tentokrát bolestněji, a naklonil se dopředu. Unavenýma očima si zblízka prohlížel záběr haly zavážení paliva.

»Už ho mám, parchanta jednoho!« zařval a hlas mu zanikl v

chraptivém kašli. Vzpamatoval se a otřel si ze rtů krev. »Podívejte — tamhle na ochozu, za tou trubkou!« Rudnick píchl silným ukazovákem do obrazovky na malý čtvereček tmavé tkaniny; vyčníval zpoza obrovského chladicího potrubí, které vedlo podél ochozu v hale.

Bateman pohlédl na obrazovku. »Takže jste ho našel,« konstatoval a prohlížel si spíš Rudnickův rozzářený výraz než obrazovku. »A co uděláme teď?«

»Teď ho půjdem sundat!« Rudnick se zvedl ze židle.

Mike Stalling vlekl těžkou pokladnu dolů po schodech kancelářského mezaninu na jižním konci rozlehlé slévárny hliníku Americké hliníkářské společnosti. Zafuněl, škul blýskou z posledního schodu a chvíli si odpočinul. Pak ji odtáhl k vysokozdviznému vozíku, který přivezl z druhé strany závodu. Než skříňku vyhoupl na vidlice přikryté deskou, námahou se mu nalily bicepsy; pak vyskočil na sedátko řidiče.

»A už jsme skoro doma!« zašeptal. Nastartoval vozík a zamířil podél řady nádrží, kde se chladily hliníkové ingoty, k nákladnímu vjezdu na vzdáleném konci nesmírně rozlehlé haly. Projížděl rychle kolem metr vysokých kouřících nádob a v duchu uvažoval, kolik v té kase asi najde. Ve svátek si šichta vybírala přesčas v hotovosti, takže by mohl shrábnout čtyřicet nebo padesát tisíc. Postačí, aby dal tomuhle koutu země navěky sbohem. Za tohle stálo riskovat. Když policista přivezl příkaz k evakuaci, Stalling reagoval, jako by už týdný plánoval loupež. Schoval se v umývárce a počkal, až se závod vyprázdní. Když si byl jist, že je sám, vylezl a šel do kanceláří a začal hledat pokladnu. Nakonec ji našel v náměstkově kanclíku.

Miku Stallingovi bylo osmadvacet, byl svobodný a měl univerzitní diplom v oboru ekonomie. S diplomem se dostal jen k promoci. Vůbec měl štěstí, že sehnal práci jako dělník na lince v tomhle závodě v městečku Alcoa, čtyřicet kilometrů od Wenatchee na Kolumbii. Ale Mike Stalling si příliš šťastný

nepřipadal. Nenáviděl Wenatchee i Alcou a posledních jedenáct měsíců měl jedinou touhu — dát těmhle dvěma dírákům při první příležitosti sbohem. Příkaz k evakuaci všechno ideálně vyřešil. Jestli je ta povodeň tak zlá, jak říkal ten polda, pak hezky dlouho potrvá, než dají závod zpátky do provozu. Na pokladnu si vzpomenou, až bude pozdě, pokud ji vůbec budou postrádat.

Když projížděl pod jednou ze čtyřiceti litinových »konví«, plných tekutého hliníku, vzhlédl. Tyto obrovské nádoby se plnily u některé ze šesti tavících pecí, rozestavených podél jedné strany haly, a pak je výkonné lokomotivy táhly po visutých kolejích k příslušné lince chladicích nádob. Konev pak jela podél linky, řízená dělníky, a plnila nádobu za nádobou.

Stalling dojížděl ke konci linky a šklebil se. I kdyby povodeň nezpůsobila velké škody, finanční ztráty narostou zatraceně vysoko. Čím déle konve stály a jejich náklad se ochlazoval, tím hůř. Po hodině už nepůjdou vyprázdnit. Kdyby se konve nechaly vychladnout úplně, musely by se demontovat, náklad tuhého kovu rozbít a znovu roztavit. Ve srovnání s takovými výdaji mělo těch padesát tisíc v pokladně hodnotu sáčku buráků.

Vlna, vysoká jednadvacet metrů a pohybující se rychlostí pětasedmdesát kilometrů v hodině, udeřila do závodu z boku a nadzvedla celou severní stěnu i se základy. Sedmadvacetimetrové střešní vzpěry se prohnuly a strop se začal propadat. Koleje s konvemi se kroutily s ohavným skřípotem, který pronikal i divokým bušením vody. Konve se jedna po druhé řítily na podlahu.

Jedna dopadla necelých šest metrů od Stallinga. Při nárazu se rozlétla na tucet kusů a doběla rozžhavený hliník se rozstříkl všemi směry. Několik tisíc litrů umělé lávy zalilo vozík, pokladnu i Stallinga. Povodeň se s řevem prohnala roztržitěnou budovou, uhasila stovku požárů, než získaly čas se rozšířit, a

prudce chladila i obří hroudy rozlitého hliníku včetně chuchvalce obsahujícího Stallingovo tělo. Neúspěšný zloděj se proměnil v popel při první spršce kovu, ale prudký pokles teploty zanechal dokonalou dutinu v místě, kde bylo jeho tělo, a stínový obraz jeho zděšené tváře zůstal navždy zachován v jeho obludné hliníkové hrobce.

Vlna postupovala korytem dál a přelila se přes město Vantage. O sedm minut později prolomila boky betonové a sypané přehrady Wanapum a rozdrtila její střed.

Po krkolomném běhu poklidným rekreačním jezerem u Kněžských přejí strhla hráz na jeho dolním konci.

I když se vlna na široké rovině pod poslední přehradou roztáhla téměř na jeden a půl kilometru do šířky, řada faktorů přispěla k tomu, že obluda pokračovala v cestě dál.

Pozorovateli, stojícímu na břehu Kolumbie, by okolní planina táhnoucí se několik kilometrů až k úpatí Kaskádových hor na západě připadala téměř dokonale rovná; na východním břehu se zvedala prudčeji. V geofyzikálním profilu však pláň vypadala jako zploštělé V s řekou v nejnižším bodě.

Protože voda má tendenci vyhledávat si cestu nejmenšího odporu, spíše než by bojovala proti přitažlivosti zemské, sledovala původní tok řeky. Koryto také nabízelo nejmenší tření, které je v matematice hydrologie největším protivníkem rychlosti. Vlna teď nabývala tvar tupého šípů a její čelo, běžící po prastarém řečišti, se zúžilo do oblého hrotu, zatímco boční okraje se táhly daleko vzadu. Hmota vody nyní vážila více než pět set miliard tun. Povrchové napětí drželo okraje v prudce zakulaceném sklonu na obou stranách, takže celá povodeň vypadala jako obrovský bludný prst vulkanické lávy, putující vyprahlou zemí rychlostí téměř sedmdesát pět kilometrů za hodinu.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

15.15 tichomořského letního času

18.15 východního letního času

»Vy jste ji přece měli chránit, prokristapána!« křičel Kane a bušil pěstí do stolu. »Tak co ksakru děláte?!« Běsnil a zíral na Eleanoru Sweetovou, sedící za psacím stolem v malé kanceláři před zasedačkou VPPO. Zvenku se ozýval nepřetržitý šum hlasů, jak se scházeli účastníci porady.

»Prosím vás, sedněte si, pane Kane,« řekla Sweetová a ukázala na koženou pohovku u stěny. »Vypadáte vyčerpaně.«

»Nechci si sednout! Chci slyšet kloudnou odpověď!« odsekl Kane. »Chci vědět, jak je možné, že při všem, co má guvernéřská kancelář k dispozici, není schopná za bílého dne ochránit jednoho jediného člověka před únosem!«

»Pane Kane, prosím vás.« Sweetová ukázala na pohovku. Kane zůstal tvrdošíjně stát a se sverpým výrazem na ni zíral.

»Sweetová pokrčila rameny. »Oprávněně se domníváme, že slečnu Dalyovou neunesli z pokoje motelu,« začala pevně a klidně. »Máme důkazy, že odešla dobrovolně.«

»Říkala jste, pokud vím, že strážného zavraždili,« poznamenal Kane.

Sweetová přikývla. »Přesně tak. Jenže se zdá, že v té době už slečna Dalyová odešla. Podle hlášení, které jsem dostala, někdo vyrazil všechny spojovací dveře mezi vašim a rohovým pokojem a v okně v poslední buňce propiloval síť. Všechny dveře byly prolomeny zevnitř, pane Kane.« Sweetová si odkašlala. »Po dalším vyšetřování se zjistilo, že krátce nato

slečna Dalyová zakoupila letenku na vlastní úvěrovou kartu American Express. Letenku do Portlandu, pane Kane.«

»Sem?« zeptal se pobaveně Kane.

Sweetová opět přikývla. »Zřejmě ano. Únoscí, pokud ji skutečně mají, museli zasáhnout až po přistání v Portlandu.«

»Že ji zajali, o tom nepochybuje,« ubezpečil ji Kane. »K jinému závěru nelze po předcházejících událostech dospět.« Nahmatal si prstem lehký otok nad spánkem. »Takže co podnikneme dál?«

»Nic,« odpověděla Sweetová. »Nemůžeme dělat nic.« Nevěřicně na ni zíral. »Tak tohle jsem jako neslyšel.« Sweetová přitiskla dlaně na stůl a napřímila se. »Pane Kane, pokuste se pochopit naši situaci,« řekla. »Družice i počítač VPPO předpovídají, že záplavy zasáhnou Portland mezi 19.00 a 19.45. Zbývají nám necelé čtyři hodiny, abychom evakuovali město, nebo příval zastavili. Ani ne před hodinou byl vydán příkaz k evakuaci a zajisté je vám známo, že v Portlandu panuje chaos. Žádné americké město nebylo od občanské války úplně evakuováno. Nikdo není připraven. Naděje, že bychom uprostřed půl miliónu uprchlíků našli slečnu Dalyovou, je mizivá, nemluvě o tom, že na to nemůžeme uvolnit síly.«

Kane usedl na pohovku. Sweetová měla pravdu. Na portlandském mezinárodním letišti si připadal, jako by přistál v blázinci. Po celé budově i drahách se hemžily tisíce lidí a zoufale se pokoušely dostat do posledních letadel opouštějících město.

Jeho i Canterru spěšně odvedli k přepravní policejní helikoptěře, kterou zabavili rozhlasové stanici K-VAN. Kanovi už bylo nevolno a byl dezorientován z výškového letu ve stíhačce, ale z toho, co viděl cestou přes město, se mu teprve udělalo mdlo.

Portland se rojil jako rozvrtané mraveniště. Po ulicích pobíhalo víc než 350 000 lidí; většina z nich pěšky mířila na západ, do relativního bezpečí na levém břehu řeky Williamette.

Stáda poděšených obyvatel se snažila prodrat křižovatkami, které ucpala opuštěná auta. V beznadějných případech se dav nakonec hnal stejnou cestou zpět. Kdo se nestihl obrátit nebo ustoupit, toho ušlapali.

Chocholy stoupajícího kouře signalizovaly stovky požárů, které vypukly všude po městě, jak lidé ve spěchu zapomínali na hořící cigarety či zapnuté sporáky a v panickém útěku opouštěli slavnostní táboráky na zahrádce. Požáry se většinou šířily zcela bez zábran. Požárníci nemohli přeplněnými ulicemi projet.

Někde mezi tím vším je Chuck. Mnul si dlaní čelo. Cítil se jako rozlámaný, v hlavě, v ruce a v boku ho píchalo. Překonal to, snažil se přinutit mozek, aby myslel, logicky uvažoval. Vzlédl ke Sweetové.

»Hammond na tuhle poradu přijde?« zeptal se.

Sweetová sraštila čelo. »Ne,« odpověděla posléze. »Pokud si vzpomínám, zůstal v Olympii. Říkal, že se musí spojit s nadřízenými ve Washingtonu, aby mohl učinit příslušná rozhodnutí.«

Kane zabručel a ohrnul ret. »To zapadá,« prohodil.

Když Sweetová postřehla zlobu v jeho hlase, zkoumavě se na něho zahleděla. »Co má generál Hammond společného se slečnou Dalyovou?« zeptala se nakonec.

»Spoustu věcí,« prohlásil ledově Kane. »Vězí v celé záležitosti až po svůj býcí krk. Nejsem si přesně jist, jakou roli hraje, ale zapletený do toho je. Věděl o všem!« Kane se těžce zvedl z pohovky. U dveří se zastavil a s rukou na klice se otočil ke Sweetové.

»Beru vás za svědka. Jestli se slečna Dalyová nedostane na svobodu, jestli ji zabijí nebo nějak jinak jí ublíží, osobně se postarám, aby generála Hammonda vykuchali a rozčtvrtili.«

Trásl dveřmi. Sweetová za ním chvíli nechápavě zírala; pak se opět sklonila nad papíry na stole.

»Před náma poldové,« řekl Lachlan a zpomalil.

Bonner vedle něho sáhl do podpaží, vytáhl revolver Smith and Wesson a přikryl ho vedle sebe širokou černou dlaní. Charlene Dalyová se naklonila na zadním sedadle dopředu a snažila se policejní zátaras zahlédnout. Hobbs, třetí člen party únosců, jí stiskl paži, až se jí jeho pěstěné nehty bolestivě zaryly do kůže, a strhl ji zpátky. I on svíral v ruce pistoli. Cítila v boku, hned pod nadrem, tupé ústí hlavně.

»Pípněte a ustřelím vám kozy,« roztáhl silné vlhké rty v úšklebku.

Chuck se na něho otočila, přestože se jí chtělo zvracet z té růžové tvářičky a závanu máty v jeho dechu. Tenhle byl jiný než Bonner. Dělal mu dobře, když se před ním někdo kroutil bolestí.

Opětovala jeho úsměv. »Ty seš ten typ, co má rád pistoly, protože si myslíš, že máš krátký péro, vid'? A nejspíš máš pravdu.«

Hobbs zrudl. »Ty zkurvená —«

»Hubu držet!« štěkl Bonner. »Zpomal,« otočil se na Lachlana. Zastavili šest metrů od tří policejních aut, zaparkovaných přes křižovatku bulváru Halsey a 122. ulice na okraji luxusní čtvrti západně od golfového klubu Glendover. Chodníky podél rozlehlých vilových domů byly přecpané lidmi.

Jeden ze šesti policistů u zátarasu k nim přikráčel s rukou na pouzdře pistole. Působil chladně a energicky v nažehlené uniformě a rukavicích; oči mu před odpoledním sluncem chránily barevné brýle. Lachlan stáhl okýnko, policista došel k vozu, položil jednu ruku na střechu a sklonil se, aby viděl dovnitř. Chuck cítila, jak se jí Hobbsova pistole zarývá do těla, a zachovávala nehybnou tvář.

»Jedete na východ,« konstatoval policista.

»Přesně tak.« Bonner se snažil zapůsobit vhodnou směsí zdvořilosti a netrpělivosti. »Na letišti Troutdale na nás čeká

letadlo.« Nelhal. Dostal instrukce, aby malý letoun použil a převezl Chuck do Seattlu.

»Na východ nikdo nejede,« prohlásil policista. »Jedině na západ a pěšky. Vystupte prosím z vozu. Můžete ho nechat na místě. Zamkněte ho a klíčky si vezměte s sebou.«

Bonner se usmál. »To bohužel nebude možné,« prohlásil a sevřel revolver na sedadle. »Opravdu se musíme dopravit do Troutdale. Nebojte, nic se nám nestane.«

»Vy mi nejspíš nerozumíte,« řekl policista. »Já vám příkazuji odejít pěšky na západ. Vystupte prosím. A to ihned!« Poodstoupil od vozu a jednou rukou sahal po klice, druhou po uzávěru na pouzdru pistole. Bonner zvedl pistoli, naklonil se přes Lachlana a třikrát vystřelil; dvakrát do brýlí a potřetí do otevřených úst.

»Jed'!« štěkl.

Lachlan zařadil zpátečku a dupl na plyn. Prudce vyrazili od zátarasu. Lachlan točil volantem a vůz ostře rozhoupal do smyku. Sešlápl naplno brzdu, trhl řadící pákou vpřed a s řevem se řítíl stejnou cestou zpět, až pneumatiky pištěly, jak se proplétal opuštěnými vozy. Už tak vyděšené lidé před ním prchali do bezpečí jako slepice. Vzlykající Chuck si rukama zakrývala tvář a pokoušela se uklidnit žaludek, který se jí zvedl, když se policistova hlava rozletěla na kusy. Vzadu nejasně slyšela kvílení sirény.

Prošli obezřetně otevřenými dveřmi přetlakové kabiny do haly zavážení paliva. Rudnick přejel očima galérii vysoko na opačné straně rozlehlé místnosti. Za mohutným chladicím potrubím zahlédl cíp oděvu.

Ve třetině vzdálenosti ke schodům u protější stěny stál velký vůz s gumovými koly, používaný při převozu paliva. Rudnick s Batemanem se pár metrů sunuli podél zdi a pak přeběhli po lesklé podlaze k vozíku, kde chvíli odpočívali.

Rudnick si ze skříně v operační místnosti vzal krátkou

policejní brokovnici, podobnou té, kterou mu sebral Snyder. Nabízel jednu i Batemanovi, profesor však zvolil Snyderovu pušku. Máli Snydera zabít, potom použije zbraň, kterou Snyder zavraždil Paulu. Držel brokovnici nejisté, připadala mu cizí a nepohodlná do ruky. Ronald Bateman za celý svůj život ani jednou nevystřelil.

Jak lapal po dechu, pocítil lehké překvapení nad tím, že mu Rudnick vůbec brokovnici svěřil. Koneckonců, ještě před hodinou byli nepřátelé. Na tom teď nezáleží, opakoval si. Momentálně jsou spojenci a jejich vzájemná důvěra pramení z nenávisti ke společnému nepříteli. Zachvěl se. Svět se scvrkl na tuto velikou halu a všechno mimo ni pro ně přestalo existovat.

Rudnick nakoukl za roh vozíku. Měli před sebou plochu asi třiceti metrů, zakončenou na protější straně mohutnou oblou zdí reaktorového jádra, s kruhem vyčnívajících palivových článků, završenou bludištěm můstků a kočičích lávek. Za léta v tomhle podniku Rudnick věděl dost o tom, jak reaktory fungují. Podle množství vytažených tyčí usuzoval, že jádro je už naplň zastavené. Vzhlédl a viděl nad sebou drapáky zavázacího stroje, upevněného na kolejnici u stropu. Jeřáb visel téměř nad středem haly, přestože by normálně měl být odstavený ke stěně.

Těch třicet metrů mezi vozíkem a schody na můstek nebude žádná psina. Nejprve bude muset přeběhnout halu a pak po těch schůdkách na můstek. Na chvíli se zlomil v pase, pokoušel se uchlácholit bolest v žaludku a tiše zavrčel. Možná umírá, ale nebude se pokoušet o sebevraždu na otevřené ploše haly. Vystrčil hlavu ještě víc. Patnáct metrů vpravo, téměř uprostřed místnosti, stál další vozík. Nebyl ke schůdkům o nic blíž, ale může se hodit. Stáhl se za vozík, škubl sebou a pokoušel se zadusit v hrdle bolestivý výkřik, když se zmrzačenou rukou udeřil o Batemanovo koleno. Copak ho tělo zradí ve chvíli, kdy je nejvíc potřebuje?

»Chcete něco risknout?« podařilo se mu zašeptat, i když měl tvář zkroucenou bolestí.

»Proč ne?« prohodil Bateman. Na obličejí se mu začínalo maso uvolňovat od kostí, a když se zazubil, Rudnick pod kůží uviděl lebku.

»Dobře,« kývl Rudnick. »Asi dvanáct patnáct metrů vpravo je další vozík na palivo. Potřeboval bych, abyste k němu doběhl a hodně přitom dupal. Snažte se pozornost toho parchanta připoutat na sebe. Já vyrazím ke schodům. Berete?«

Bateman přikývl. »Jistě.«

»Dobrá,« řekl Rudnick. »Počítejte do tří.«

Při posledním čísle se Bateman vymrštil a přihrbený kličkoval k druhému vozíku. Gumovými podrážkami přitom hlasitě dupal. Rudnick se šinul ke stěně reaktoru, přemáhaje zuřivou bolest v žaludku. Vysoko za potrubím se mihla Snyderova bledá tvář a pak zaduněl výstřel, který ozvěna po obrovské místnosti několikrát opakovala. Rudnick sklonil hlavu a vyrazil kupředu jako útočící býk, přitom každým skokem s napětím očekával, jak se do něho zaryje příští Snyderova střela. Shora zazněl druhý výstřel a bezprostředně po něm třetí a čtvrtý. Od podlahy jim odpověděla salva. Bateman.

Rudnick dorazil ke schodům, zajel pod ně a zhluboka oddychoval. Věděl, že Bateman střílí zbytečně, na tu vzdálenost nemůže brokovnice Snyderovi ublížit. Ale odvedl dobrou práci.

Rudnick zamžoural vzhůru mřížovým schodištěm. Bylo na stěně reaktoru upevněné řadou nosníků ve tvaru L.

Pokud poleze těsně při zdi, Snyder ho nemůže vidět. Vyklouzl zpod schůdků a začal opatrně šplhat. Cítil, jak mu schody pod nohama lehce vibrují. Zarazil se a napadlo ho, že třeba ten reaktor není tak úplně zpomalený, jak si zpočátku představoval. Ničeho podobného si tu předtím nevšiml. Pak na to přestal myslet a soustředil se na výstup.

Když přival konečně dorazil k okraji richlandského úložiště odpadu, jeho výška klesla na patnáct metrů a rychlost na osmdesát pět kilometrů v hodině. Co však ztratil na výšce a na rychlosti, to nabyl na tlaku pouhé hmoty.

Jak vlna podobná rozlité rtuti klouzala po pláni, její základna jako truhlářský hoblík odrývala silné spirály písku a naplaveniny, prořezávala se až k podkladovým horninám, zatímco její tlak rozvíral dlouho dřímající pukliny a zlomy. Do tkaniva země projížděly údery podobné silnému zemětřesení a celá krajina se pod nimi vlnila jako prapor zmítaný silným větrem.

Proud vyrval z mělkých hrobů tisíce plechových sudů plných odpadu, shrábl je do husté kaše trosek, jež vlna na tisíc dvě stě kilometrů dlouhé cestě od přehrady Mika posbírala. Většina sudů nevydržela, protože neměla zvláštní ochranný obal. Vlnu neviditelně prostoupily jedy. Několik stovek těch popraskaných nádob patřilo chemickému vojsku, takže spolu s mírně radioaktivním odpadem nesla voda nějakých dvacet tun nervově paralytického plynu.

Když dorazila k okraji vlastního areálu, stálo před ní složité bludiště velkých nádrží, které Kane nechal opevnit hlinou. Valy vydržely deset vteřin, pak je vlna spláchla. Mnoho nádrží stavěli v době úsporných opatření v padesátých a na začátku šedesátých let a tvořila je jednoduchá kovová stěna.

Některé dokonce postavili bez dna, protože se projektanti spoléhali, že silný skalní podklad zabrání pronikání do okolí.

Zuřivý nápor vody nádrže podemlel a vyrval ze země. Stěny popraskaly, potrubí a chladicí spirály se přetrhaly a pukly. Povodeň se obohatila o dva milióny litrů chemického a radioaktivního odpadu.

Nakonec voda prolomila plot areálu reaktorů v místech, kudy ráno prošli Snyder, Bateman a Paula St. Georgeová, s hukotem vytrhávala kolejnice a bušila do opuštěných budov. Přední

okraj vlny jediným úderem zkosil šachové figurky vysokých chladicích věží, které kdysi sloužily starým reaktorům, rval je ze základů a vlekl v mase vody za sebou. Vlna zaťala zuby do správné budovy, vyplivla pouhou suť a hnala se k novému reaktoru.

Venkovní plášť richlandského množivého reaktoru měl odolat nárazu o síle pět set tun TNT. Zásluhou konstruktéra snesl tlak čtyřikrát větší.

Beranidlo spleené z vody a trosek reaktorů se vyhouplo přes vnější val a udeřilo do stěny budovy, až se celá reaktorová hala s praskotem otřásla a záchvěvy vibrace projely hluboko do samotného jádra.

Rudnick v té chvíli dolezl do poloviny schodů. Upadl na kolena a pochroumaná ruka mu zajela mezi železné příčky. Zaječel, jak mu paží projel proud nesnesitelné bolesti, groteskně odhalil mezi staženými rty zaťaté zuby a pod víčky mu zasvítilo bělmo. Z druhé ruky mu vypadla zbraň a kutálela se dolů s lomozem, který zanikal v disonantním skřípotu celého reaktoru.

Uprostřed místnosti, vysoko na katedrálním stropě, se z úponů vytrhla kolej nesoucí zavázací stroj a uvedla drapák do rotace. Celý patnáctitunový jeřáb se ulomil a sletěl dlouhým obloukem dolů, dopadl na vozík před Batemanem a rozdrtil ho. Jedna z čelistí drapáku se v poslední smrtelné křeči stočila, zasáhla Batemana do prsou a probodla mu plíce a srdce.

Rudnick dosud ležel na schodech se znetvořenou rukou vklíněnou mezi schody. Po Snyderovi nebylo ani vidu ani slechu, ale ze svaru v potrubí, za nímž se předtím skrýval, unikal teď syčivý pískot.

Povodeň přešla Richland a valila se dál.

Muž v motorovém člunu sledoval ruch na pláži, vzdálené jeden a půl kilometru. Mohutný triedr mu ostře přibližoval každý detail opalujících se naháčů, včetně dvou příslušníků

kanadské jízdni policie. Rozeznal je téměř okamžitě podle barvy kůže a nápadných rozpaků. Také si všiml, že jeden z nich kradmo hovoří do malé přenosné vysílačky.

Položil dalekohled a pohlédl na hodinky. Za deset minut čtyři. Od předpokládaného setkání uplynula už téměř hodina. Zapálil si cigaretu a opět zvedl dalekohled, aby obhlédl pláž. Jeden z policistů se zvedl a zamířil ke věži, přitom cudně odvracel oči od desítek žen, které se mu rozvalovaly v cestě. Došel k věži a zmizel za ní. Po chvílce se opět vynořil a kráčel zpátky ke kolegovi. Zkoušel dveře, pomyslel si muž ve člunu. Ted' už to nepotrvá dlouho.

Uvnitř ve věži Dennis Penpraze dosud seděl na sedátku dělostřelce. Pořád se ještě psal rok 1943 a za obzorem se vynořilo japonské loďstvo. Mezi bezbranným obyvatelstvem města a šikmookými samuraji tvořil Dennis jedinou zeď.

»Kchchch! Kchchch!« šeptal Penpraze a loď za lodí s výbuchem klesala ke dnu.

Štáb tvořila místnost dvanáct krát dvanáct. Zabírala spolu se spojovacím střediskem nejvyšší patro budovy VPPO. Ve spojovacím středisku se na pozadí neustálého klapotu dálkopisu prolínaly hlasy asi pětatřiceti pracovníků, kteří obsluhovali telefony, vysílačky a terminály. V dokonale odhlučněném štábu panovalo ticho; spoře osvětlená místnost působila téměř dojmem hrobky.

Skoro celou zadní stěnu zabírala obrovská plastická mapa severozápadního pobřeží se státy Washington, Oregon a Idaho, severozápadní Montanou a severními částmi Nevady a Kalifornie. Ze stropu se přes mapu dalo spustit množství průsvitných fólií, na které se daly zobrazit podrobnosti. Nyní ji překrývala fólie znázorňující Kolumbii a její přehrady. Byla plná poznámek a čísel. Temně zelená čára vyznačovala dráhu povodně. Shora mapu osvětlovala řada bodových reflektorů.

Na nízkém stupínku před mapou seděli u stolu s mikrofony

dr. Sloane Wilson, oblastní ředitel VPPO, po jeho boku Cullenová, guvernérka státu Washington, a Blake, guvernér státu Oregon.

Tři metry před nimi byl mnohem větší stůl, který se na koncích podkovovitě stácel od mapy. Každé místo tu mělo vlastní silnou lampu. Uprostřed seděl Jonathan Kane, přímo před hlavním stolem a rozměrnou mapou.

Po levici měl Roberta Simma, náčelníka portlandské policie, kapitána Davida Caldecotta z washingtonské státní policie, kapitána Andrewa Hancocka od oregonské státní policie a plukovníka Marka Lhotského z oregonské národní gardy.

Po Kanově pravici seděl portlandský starosta Julius Delahay, Owen Melfort, starosta Vancouveru ve státě Washington, dr. Duncan McFadden, ředitel portlandské všeobecné nemocnice, a dr. Allan Brewster z portlandského Červeného kříže.

V neosvětleném prostoru za velkým stolem přihlíželi Canterra, technici, kteří nahrávali záznam zasedání, a ochranka obou guvernérů.

Už skoro hodinu se snažili vyřešit stovky drobností, které si vyžadovaly okamžitou pozornost. Čas od času mlčky vešel pracovník z vedlejšího spojovacího střediska a zamířil k mapě. Doplnil nejnovější informace z družice, prodloužil o kus čáru povodně a k nové poloze připsal čas. V tuto chvíli se doplázila až těsně k Richlandu.

Kane naslouchal podrobným zprávám a doporučením ostatních činitelů a jeho neklid se stupňoval. Prozatím se soustředili na akce Červeného kříže, McFaddenovy starosti s přesunem pacientů z jednotky intenzivní péče, evakuaci portlandské psychiatrické kliniky a vyslechli oba starosty. Pak předseda požádal o hlášení náčelníka Simma.

»Začíná se nám to vymykat z rukou,« řekl Simm. »Moji lidé hlásí incidenty ze všech stran. Množí se výtržnosti. Lidi blbnou.«

»Přece jste dostali pravomoc použít veškeré prostředky, které

považujete za nutné, ne?» zeptal se dr. Wilson.

Simm si odfrkl. »S tím se mužem jít klouzat!« zavrčel. »Někteří blázni odmítají vystoupit z vozů. Jednoho z mých důstojníků zastřelili šílenci, kteří se pokoušeli projet na východ. Na východ!*

»Máte pravdu, doba není normální,« vmísila se do rozhovoru Gloria Cullenová. »S podobnými případy však musíte počítat. Ocitli jsme se ve stressové situaci. Lidé budou nevyhnutelně jednat pudově. Jde však o to, že mimo tyto jednotlivé incidenty probíhá podle hlášení všechno až výjimečně dobře. Budeme se muset vyrovnat s tím, že sice ztratíme pár lidí, ale daleko víc lidí se díky nim zachrání.«

»Mockrát děkuju,« zamumlal Simm.

Zavalitý portlandský starosta vedle Kana si přisadil. »Jo, zvlášť, když polovina města hoří.«

Wilson ho zaslechl. »Pane starosto, už jsme vás přece informovali o opatřeních, která jsme proti požárům podnikli. Správa lesů přislíbila do hodiny poslat letadla k likvidaci požárů. Mohou čerpat přímo z řeky. Dokud nepřiletí, nemůžeme nic dělat.« Wilson se obrátil na Kana.

»Vyslechli jsme názory všech, pane Kane. Teď je řada na vás. To nejlepší — nebo možná to nejhorší — na konec. Myslím, že jsme všichni zvědaví na vaše hodnocení situace.« U předsednického stolu i kolem Kana přikývli.

»Asi se vám můj návrh nebude líbit,« začal váhavě Kane.

»V současné chvíli je nepodstatné, zda se nám něco líbí, nebo ne,« podotkl guvernér Blake a posunul si brýle s tenkými obroučkami na baňatém nose. »Na největší město v mém státě se valí stěna vody, podle všeho radioaktivní. Myslím, že bych radši věděl to nejhorší dřív než později. Pár životů by to mohlo zachránit.«

Kane se naklonil kupředu a snažil se srovnat myšlenky. Začal pomalu, redukoval řadu odborných podrobností do podoby, které by ostatní rozuměli, a opatrně si chystal půdu pro své

řešení. »Paní guvernérko a vážení pánové, situace vypadá zle. Povodeň by touto dobou měla dorazit k richlandským zařízením a já nemám sebemenších pochyb, že alespoň část odpadu, ne-li všechen, spláchla voda.

Jak vidíte z mapy, plocha záplav se kolem Richlandu značně rozšiřuje. Kdyby šlo pouze o zhroucení přehrady Grand Coulee, neviděl bych to tak zle. Voda za Coulee by způsobila spoustu škod, to přiznávám, ale poměrně rychle by ztratila svou průraznost. Nám však nehrozí jen důsledky jedné prolomené přehrady a jedné vodní nádrže. Spadlo jich už osm a každá připojila k povodni vlastní objem. Osm přehrad, osm jezer. Voda v těch nádržích představuje dešťové i sněhové srážky a normální říční tok posbíraný ze sedmi různých horských hřebenů ve dvou různých zemích, tedy z oblasti větší než Francie. Číselně vyjádřeno asi 375 000 čtverečných kilometrů. A to je hrozná spousta vody.

V kaskádě už zbývají pouze čtyři přehrady. McNary, to je nízká přehrada, necelých šedesát metrů; John Day, stejná situace; Dalles a Bonneville, obě v Kaskádovém pohoří. Se žádnou z těch přehrad nebude mít záplava ty nejmenší potíže.«

»Jste si naprosto jist, že se zhroutí?« zeptal se dr. Wilson.

Kane rozhodil rukama. »Byli bychom blázni, pane doktore, kdybychom čekali něco jiného,« odpověděl. »I kdyby neselhaly úplně, povodeň je překoná všechny, což je totéž. Podívejte se na mapu. Vidíte místo, kde se řeka stáčí k západu, ke Kaskádovému pohoří? To je Wallulská úžlabina. Tady se řeka začíná opět zužovat a čím dál na západ je užší. Před Kolumbijskou soutěskou je už pouze sto padesát metrů široká. V některých místech i méně. Čím užší bude plocha povodně, tím bude její rychlost vyšší a tím vyšší bude i vlna. Přehrady se zhroutí. Na to můžete vsadit úspory. Jinými slovy — v Portlandu i za ním můžeme čekat radioaktivní povodeň.«

»,„Za ním“ — tím myslíte Tichý oceán?« zeptala se Gloria Cullenová.

Kane přikývl. »Ano. Nejsem oceánograf, ale vím, že při ústí Kolumbie se tichomořské proudy pohybují oběma směry — na sever i na východ. To znamená radioaktivní zamoření pobřeží Britské Kolumbie a Aljašky a těžké škody na západním pobřeží Kalifornie. San Francisco, Los Angeles, San Diego, možná i dál. I bez toho máme už potíží dost.« Kane se naklonil ještě víc dopředu, gestikuloval živě rukama v kruhu světla z lampy na stole, oči se mu leskly napětím. V místnosti panovalo naprosté ticho.

»Podívejte se,« pokračoval, hrdlo sevřené nervozitou. »Došlo ke zničení téměř celého kolumbijského energetického systému. To je třetina veškeré elektrické energie vyrobené z vody ve Spojených státech. Většina sléváren hliníku je, či bych měl říci, byla na Kolumbii. Už teď je to nejhorší katastrofa, jakou tahle země zažila. Tu povodeň musíme zastavit. Nadobro. A hned.«

»Máte nějaké řešení?« zeptala se suše Gloria Cullenová.

Kane se na ni zachmuřeně podíval. »Ano. Mám. A jak už jsem řekl, nebude se vám líbit, paní guvernéro.«

»Proč nenecháte na nás, abychom to posoudili?« podotkla Cullenová tiše.

Kane na sobě cítil upřené oči všech ve štábu. Zhluboka se nadechl a pomalu vysvětloval: »Hluboko v Kolumbijské soutěsce, těsně před Bonneville, je místo, kterému se říká Hradní skála. Je to velký čedičový útes, oddělený od hory po jeho boku. Ta skála je asi tři sta metrů vysoká a víc než čtyři sta metrů dlouhá. Celá ta oblast je geologicky značně narušená, spousta břidlice a volné suti.« Kane se odmlčel a sbíral odvahu, aby odpověděl.

»Co má Hradní skála společného s naším problémem?« pobídla ho opět Gloria Cullenová.

»Chci Hradní skálou vlnu zastavit. Postavit jí do cesty doslova novou přehradu. Přehradu tak velkou, že ani povodeň těchto rozměrů se přes ni nedostane. Toho dosáhnou, když strhnu Hradní skálu.«

»A jak to chcete provést, pane Kane?« zamžoural na něho skepticky guvernér Blake.

»Jadernou náloží o malé radiaci, mezi deseti a dvaceti kilotunami, umístěnou mezi útes a horu. Atomovou bombou.«

ČÁST TŘETÍ

Hradní skála

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

16.00 tichomořského letního času

19.00 východního letního času

Jemný, ale vytrvalý zvuk dopadajících kapek vody pronikal vrstvami bezvědomí, do něhož se Rudnick propadl. Zamžikal víčky a uvědomil si, že slyší sám sebe sípavě a těžce dýchat. Otevřel oči a zjistil, že leží obličejem na kovovém mřížoví schodů. Zaostřil zrak na podlahu dole. Leskla se vodou. Svrástil čelo. To není možné. Setřásl ze sebe poslední cáry otupělosti, posadil se a opřel se zády o stěnu reaktoru.

Opatrně, centimetr po centimetru vytáhl ruku z kovových plátů schodu pod sebou. Tkáň kolem svraštělých jizev staré rány byla odřená a krvácela. Mělo by ho to strašně bolet, ale ruka mu připadala téměř bez citu. Po několika vteřinách si uvědomil, že i bolest žaludku skoro zmizela. Ohmatal si zdravou rukou čelo. Měl je studené, téměř lepkavé.

Šok. Jsem v šoku, napadlo ho. V uších slyšel zřetelně bzučení připomínající cvrkot cikády za horkého letního dne. Zatřepal hlavou, ale pískot neustával. Když se zkusil podívat dál do prostoru, před očima se mu všechno houpalo a dostal závrať. Zavřel oči a zkusil to znovu. Podruhé už to bylo lepší, i když

stále ještě viděl rozmazaně a dvojité, jakmile příliš rychle pohnul očima.

Nezdálo se mu to. Podlahu skutečně pokrývala vrstva vody. Viděl, jak otevřenými dveřmi přetlakové komory protékají pramínky. Hladina byla osm až deset centimetrů vysoko. Otočil hlavu. Bateman, ležící mezi troskami vozíku a jeřábu, byl napůl pod vodou; jedna paže mu volně plavala, mávala sem tam, jak jí škubal neviditelný proud. Jako kdyby ho chtěl přivolat.

Ten má štěstí, pomyslel si Rudnick. Pohlédl dolů do vody a znovu na Batemana, který vypadal tak poklidně a spokojeně. Rudnick zatoužil po tom klidu, jeho duše i tělo podklesávaly pod nesmírným břemenem smutku a únavy. Bylo by krásné mít všechno za sebou, ale třeba by ho to mrzelo. Brzo, připomněl si, brzo.

Vzhlédl k můstku nad sebou. Ještě neskončil. Ještě jednu věc musí dotáhnout. Sebral poslední zlomky sil a ploužil se schod za schodem ke střеше reaktoru.

Prezident stál sám v Oválné pracovně a jeho nohy spočívaly na hlavě orla vetkaného do koberce. Ruce měl zabořené hluboko do kapes kalhot a zíral na červený telefon na stole.

Přímá linka do pekla, pomyslel si.

Argumenty, které mu předložili guvernéri Blake a Cullenová, byly přesvědčivé — alespoň pro prezidenta, když ne pro jeho poradce. Podle toho Kana je to jediné východisko.

Jeho rozhovor s guvernéřkou Cullenovou byl krátký a k věci.

»Pane prezidente, buď dáme Kanovi volnou ruku, nebo ta povodeň zamoří Portland a pak Tichý oceán. Nechci ani pomyslet na to, co by dělali Číňané nebo Sověti, až by se probudili a našli na tichomořském pobřeží spoustu mrtvých ryb. Obsah radioaktivního odpadu v té záplavě by stačil na příštích deset miliónů let proměnit Pacifik v jedovatou kád'.«

»Tohle nám byl čert dlužen!« zabručel prezident. Přešel

pracovnu a zvedl šarlatové telefonní sluchátko. Za okamžik už mluvil s generálem Hartingtonem na mertonské letecké základně.

Auto zastavilo. Silnici před nimi zcela blokovali lidé, kteří se snažili dostat do bezpečného kopcovitého terénu za mosty přes řeku Willamette, vzdálenými asi tři kilometry.

Bonnerovi a ostatním se nějakým záhadným způsobem podařilo vyhnout se dalším střetnutím s portlandskou policií, protože kličkovali po městě vlevo vpravo, až se ocitli asi osmnáct kilometrů od výchozího místa. Teď už se nedalo jet dál.

Řadu čtvrtí, kterými projížděli, zachvátil požár a plameny se šířily v severní a jižní části města. Posledních několik bloků nezahledli na ulicích človíčka, jen opuštěná auta. Pokud tu někdo zůstal, neunikne rychle se šířícímu požáru. Nebylo vidět ani stopy po rabování; všichni měli příliš naspěch.

»Co dál?« zeptal se Lachlan, zařadil neutrál a otočil se na Bonnera.

Černoch pozoroval předním sklem hemžící se masu lidstva na vzdálené straně křižovatký. Sunuli se po Broadwayi doslova po centimetrech, natlačení na sebe jako sardinky.

»Nejspíš půjdem pěšky,« řekl po chvíli.

»A tamta?« ukázal Lachlan palcem dozadu na Chuck.

»Likvidovat,« prohodil zezadu Hobbs.

Chuck sebou škulba. Zalomcoval s ní strach, až se jí sevřela hrud'. Všechno se kolem ní zatočilo a byla si jista, že omdlí.

«Souhlasím,« řekl břitce Bonner. Otočil se na sedadle a vyhlédl bočním okénkem. »Odved' ji tamhle,« ukázal na uličku mezi obchodem s obuví a zchátralým kinem. Chuck odolala nutkání se podívat a ztuhla, když ucítila, jak ji ústí Hobbsovy pistole dlobblo do boku.

»Vystup, děvko,« poručil jí nervózně muž s dětsky kulatou tváří.. Bonner se natáhl a odjistil dveře zámku. Trhl klikou a

otevřel je.

»Ven!« obořil se na Chuck. Bylo vidět, že to chce mít co nejrychleji odbyto. »Hni zadkem!«

Chuck na něho zírala a pokoušela se ve vyschlých ústech posbírat sliny. Plivla a podařilo se jí zasáhnout Bonnera chabou sprškou. Nebral ji na vědomí a kývl na Hobbse, který ji tvrdě postrčil pistolí.

»Dělej!« Chuck uposlechla a posunula se na sedadle. Hobbs za ní, s pistolí ve zdvižené ruce.

Rozhodla se k akci ve chvíli, kdy byl Hobbs napůl z auta. Oběma rukama popadla okraj dveří a vši silou je zapráskla. Přirazila mu zápěstí mezi dveře a rám. Začal ječet a z bezvládných prstů mu vypadla zbraň. Chuck se dala do běhu a v uších ji pronásledoval Hobbsův pištivý jek. Běžela přikrčená zpátky, cestou, kudy přijeli, a kryla se za řadou aut podél chodníku.

Než Bonner a Lachlan vyskočili z vozu, byla už téměř u křižovatky. Po několika vteřinách zabočila na sever.

Z malé údržbářské buňky na konci dráhy č. 9 na portlandském mezinárodním letišti přihlížel Kane, jak dva pumoví zbrojíři z bremertonské námořní základny manévrují s dlouhým, vřetenovitě zúženým válcem pod otevřené břicho F-111. Za ním u stolku se Divoký Bili Canterra nakláněl nad archy leteckých map Kaskádového pohoří a studoval letovou dráhu.

Prezident se nejprve spojil s Canterrovou domovskou základnou v Mertonu, ale většina letadel byla pro Kanovy účely vybavena zbraněmi o příliš velké ráži. Nejbližší skladiště malých jaderných bomb bylo na bremertonské námořní základně nedaleko Seattlu. Prezident zavolal do Bremertonu a za dvacet minut už jedna dvacetikilotunová atomová bomba, aktivizovaná a nastavená na výbuch při dopadu, putovala do Portlandu.

»Jak nízko se k tomu chcete dostat?« zeptal se od stolu Canterra.

Kane se otočil od okna a přešel místnůstku. Pohlédl dolů na nepochopitelné čáry a škrábance na mapách. »Co nejniž můžete. Sto padesát metrů?«

»Krucinál!« zamumlal Canterra. »Takový zázraky chcete často, pane Kane?«

»Dokážete to?«

»Jo. Jo, dokážu to,« dotčeně se hájil Canterra. »Vezmem to nahoru přes kopečky a potom zpátky roklí. Nejdřív do ní vletíme z východu.«

»Proč oklikou?« zeptal se Kane. »Nebylo by snazší zamířit dovnitř rovnou od západu?«

Canterra přikývl. »Jistě. Pokud se vám zčistajasna zachtělo spáchat sebevraždu. Abych řek pravdu, pane Kane, nelítám každé den vysokou rychlostí horskýma soutěškama. To éro je fajn, ale P-38 to není. Ať do toho poletíme z kterýkoli strany, musíme ze začátku nízko a s malou rychlostí. Nehodlám se z čistýho nebe spustit na plnej plyn do průsmyku, kterej jsem v životě neviděl. Časovej rozdíl bude stejně minimální. Pět, nanejvýš deset minut.«

»Dobře,« přikývl Kane. »Jdeme na to.«

V době, kdy se od dráhy na portlandském letišti se svistem odlepil černý tryskáč, povodeň se převalila přes přehrady McNary a John Day a hnala se Dallesovým jezerem k západu a ke Kaskádovému pohoří na vzdáleném obzoru. Za ní se táhl víc než dvě stě kilometrů dlouhý mrtvý pás zkázy.

Jak generátory postupně vypadávaly ze Severozápadní energetické sítě, účinky katastrofy se začínaly šířit. Hrací automaty v Las Vegas se k velkému rozhořčení hráčů zastavily. Artisté na trapézu nad hernou v Cirkus-Circus se náhle ocitli v antracitové tmě.

V Los Angeles způsobil pokles napětí v síti zkrat a na všech

dopravních světlech naskočila zelená. Než chybu opravili, došlo za dvacet minut k půldruhému tisíci nehod a všichni jejich účastníci byli přesvědčeni, že měli přednost v jízdě. Přibližně ve stejné době zhasly obrazovky radarů na losangeleském mezinárodním letišti. V devadesáti vteřinách, než naskočily pohotovostní generátory, se při dvou srážkách ve vzduchu střetlo celkem sedm různých dopravních letadel. Masakr na jízdních drahách přiměl ředitelství letiště uzavřít.

V Seattlu, San Franciscu, Sacramentu a San Diegu došlo k omezení dodávky proudu a stovky průmyslových podniků, závislých na elektřině, byly nuceny zastavit výrobu. Dodávka zemního plynu postupně klesla na nulu, protože se na Grand Coulee protrhlo hlavní potrubí.

Přerušila se i spojení, neboť přenosové věže strhla povodeň a všechny pozemní linky do států Idaho, Washington, Oregon a severní Kalifornie blokovali lidé, kteří se pokoušeli zjistit, co se stalo s jejich příbuznými v oblasti katastrofy. V šestnáct třicet už panoval zmatek na celém západním pobřeží Spojených států. Do té doby zahynulo čtvrt miliónu lidí.

Na východě Států televize přerušila hlavní večerní programy a vysílala jen zprávy reportérů předávané televizními družicemi.

V 16.45 tichomořského letního času byla povodeň třicet kilometrů od přehrady Dalles, úpatím Kaskádových hor nabírala výšku i rychlost. Valila se do jediného možného průchodu — Kolumbijské soutěsky, připomínající klíčovou díрку.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

4.ČERVENCE

16.45 tichomořského letního času

19.45 východního letního času

Muž v motorovém člunu sledoval dalekohledem, jak dva nazi policisté spěšně procházejí davem nudistů a ukazují svůj průkaz. Přejel dalekohledem po okolí a zaostřil na přístupovou cestu k pláži pod sráznou cestičkou. V mihotavých stínech pod cedry, které pěšinku lemovaly, vyčkávalo nejméně dvacet silně ozbrojených policistů. Někteří snad měli i neprůstřelné oděvy.

»Pyrotechnici,« poznamenal jen tak do vzduchu muž v člunu. Nespouštěl oči z dalekohledu. Během pěti minut návštěvníci vyklidili pláž a stáli v těsném hloučku na druhém konci, asi sto metrů od dělové věže. Četa pyrotechniků postupovala po písku kradmo k věži; drželi se při útesu, mimo zorné pole střílny. Zaujali postavení kolem zadní části věže, poblíž mohutných železných dveří, a čekali. Dva muži, vyzbrojení vrhači bomb se slzným plynem a chránění přilbami a plastikovými štíty, se přesunuli před věž. Se zvednutými zbraněmi ustupovali k čáře příboje. Ve chvíli, kdy měli jasný výhled na cíl, se zastavili a současně vystřelili.

Muž v člunu viděl, jak z vrhačů bafly dva bílé obláčky, a o zlomek vteřiny později k němu dolehlo lehké bouchnutí, jako když vyletí zátko z láhve. Ze střílny vyrazily výpary benzylbromidu, muž v člunu se sklonil a stiskl aktivací tlačítko na vysílače vedle sebe.

Dennis Penpraze, dosud usazený na dělostřeleckém sedátku, byl v rychlém sledu implodován, rozčtvrcen a karbonizován. Desetinu vteřiny po výbuchu z něho zbyl jen roztavený svazek klíčů od nákladáku.

Ze střelny vyšlehl pětadvacet metrů dlouhý plamen, který sežehl dvojici s vrhači. Za věží zemřeli současně tři policisté, jak výbuch vyrazil dveře, které v rotaci proletěly skupinou. Dělová věž se zahoupala v základech a opět dosedla.

Když hřmot detonace dorazil až k muži ve člunu, hodil dalekohled i vysílačku přes palubu, nastartoval motory a zamířil zvolna zpátky k Falešnému potoku. Cestou pohlédl na hodinky.

Bylo 16.51

Rudnick stál na nejvyšším schůdku a těžce oddychoval. Sít' vzájemně propojených plošin a můstků nad halou zavážení paliva zela prázdnotou. Otupěle zíral kolem sebe a pátral po Snyderovi. Nic.

Zvedl nohu, přesunul ji na plošinu, pak ztuhl a poslouchal. Žádný zvuk, který by mohl vydat člověk. Jen voda a ten neustálý sykot. Přicházel od velkého chladicího potrubí, kde se předtím skrýval Snyder. Rudnick se po úzkém můstku přišoural k obrovské, azbestem pokryté rouři a znovu naslouchal. Sykot nevycházel z mohutného sodíkového potrubí, ale z tenčího parního vedení, které běželo podél. Prohlédl si úzkou trubku a zamženýma očima nakonec rozeznal maličkou prasklinu ve svaru a proud přehřáté páry, který tudy unikal. Není divu, že se Snyder přesunul, pomyslel si Rudnick. I na metrovou vzdálenost pára nepříjemně páčila. Ale kam se poděl? Rudnick se znovu rozhlédl, nakoukl do pruhovaných stínů na můstku, který se vlevo ztrácel ve spleťtém systému trubek a kabelů, vedoucích k jádru, a napravo přes zející propast místnosti. Neviděl nic. Zavrčel. Jestli se tu ten parchant někde blízko schovává, už by mě byl dávno sundal, pomyslel si.

Mohl se tedy ukrýt na jednom jediném místě. Rudnick šel zvolna po můstku k místu, kde se zakřivená zeď zvedala ke střeše a mizela. Věděl, že zvenčí zeď pokračuje vzhůru a tvoří

tu povědomou seseknutou kupoli, která byla znakem reaktoru. Tady někde musí být přístupový poklop ke střeše, který vede ke kupoli a k ochozu, který se kolem ní vine až k vrcholku. Dosáhl konce můstku mezi zdi a masou chladicího zařízení a vzhlédl. Poklop měl přímo nad hlavou. Po zdi k němu vedla řada stoupacích želez. Položil zdravou ruku na spodní příčku a napadlo ho, jestli to druhá ruka vydrží, či jestli má vůbec sílu šplhat. To brzo zjistí. Vzchopil se. Ve chvíli, kdy natáhl druhou ruku, ozval se někde za jeho zády povědomý zvuk. Jako když kov přejede sem tam. A dost. Závěr pušky.

»Hej! Tlustoprde!« Snyderův hlas zaduněl obří místností a vracel se v ozvěnách. Rudnick spustil ruku ze žebříku a otočil se.

»Tady, ty svině!« ozvalo se výsměšně.

Rudnick pohlédl přes můstek. Zdálo se mu, že hlas přichází z druhé strany místnosti. Oči se mu však zamžily a neviděl nic. Popošel pár kroků vpřed se sraštělým čelem. Proč ta bestie nestřílí?

Zastavil se v polovině cesty, k protější stěně mu chybělo nějakých šedesát metrů. Znovu se rozhlédl, zatřepal hlavou, aby zahnal letargii, která mu hladkými, naléhavými prsty šmátrala po mozku. Přitom mu zacvakala strništěm zarostlá čelist. Téměř pocítil ulehčení, když konečně Snydera spatřil. Mladík vystoupil zpoza velkého vzduchového filtru při zdi a rozkročil se na můstku s puškou u boku, namířenou na Rudnicka.

»Ty sis myslel, že jsem ti utek, svině?« zavolal. »Myslíš, že bych tě tak lehko pustil? Kdepak, ty kurvo! To se zatraceně mejlíš!«

Rudnick rozeznal ve Snyderově hlasu strach. Přímo hrůzu. Začal se smát. Chechtot stoupal z rozežraného břicha, probublával krví v hrdle a valil se do prostoru.

Zdálo se, že ten smích dohání Snydera k nepříčetnosti. »Co ti tu připadá tak srandovní?« Snyderovi lehce skřípal hlas.

»Ty, ty hovnivále!« vyrazil ze sebe Rudnick. Rozkašlal se a cítil, jak mu z úst kape krev. Bylo mu to jedno. »Ty blbej buzerantíku! Jsme oba mrtví! Oba jsme mrtví, a už hezky dlouho!«

»Co to pořád blábolíš?« zaječel Snyder a na hlase bylo cítit, jak se ho zmocňuje panika.

Rudnick se ušklíbl. S bolestí se vydal kupředu, oběma rukama se přidržoval zábradlí. »Buzíku!« zařval, až se ta nadávka odrazila od stěn. Šel dál, pod nohama mu dunělo mřížoví. »Buzerante,« vykřikl se smíchem znovu.

Snyder o krok ustoupil a výhruzně zvedl zbraň. »Nepřibližuj se!« zaječel.

»Teplajzníku!« zakřičel Rudnick a šel dál. To slovo ho očišťovalo, bylo to něco jako výkřik vzdoru vůči stínům, které se kolem něho sbíraly.

»Drž hubu!« zakvílel Snyder. »Drž hubu!« Teď už se zády opíral o filtr, na tváři mu svítil pot a popálená místa.

Rudnick se k němu vytrvale blížil a můstek nad propastí se otrásal pod každým jeho krokem.

»Teplouši!« zařval znovu.

Snyder zalíčil a zamrkal, aby setřásl kapku potu z řas. Přitom věděl, že jestli tohohle člověka, který se na něho valí, zabije, zůstane tu nesnesitelně sám. To vědomí téměř stačilo, aby mu prst na spoušti zdřevěněl.

»Buzerante!« zařičel Rudnick, necelých šest metrů od něj.

Mířidly Snyder jasně viděl každý detail Rudnickova tlustého těla: pletence šlach na býčím krku, zarudlé, kožené tváře, ústa beze rtů, lapající po dechu, zarudlou pěnu na strništi na bradě, krví postříkanou košili. I tu hrůzu na zdvižené levé ruce, tři zmrzačené prsty zahnuté do pařátu, jako by přivolávaly nějakou prastarou kletbu.

Rudnick se zastavil tři metry od něho. Usmál se lehce a z nevysvětlitelných důvodů cítil něco hřejivého, jako spřízněnost.

»Jsi posera,« řekl mírně, se smutkem v hlase.

Snyderovi cukala ústa u pažby, rty se mu stáhly do ohavného úšklebku a kůže pod očima mu neovladatelně škubala.

Rudnick sebral síly, napřímil se a narovnal záda. »BUZERANTE!«

Byl to jeho epitaf. Snyder zaječel něco nesrozumitelného a vystřelil. Střela zasáhla Rudnická do hrudi, roztrhla mu srdce a mrštila jím přes zábradlí. Na podlahu však už nedopadl.

Snyder ve zlomku vteřiny vystřelil znovu. Nezasáhl však Rudnickovo klesající tělo, ale azbestový povrch na sodíkovém chladicím potrubí. Mohutná olověná střela se snadno prořízla vláknem a zasáhla samotnou trubku. Ta už byla ve svaru nalomená a nyní podél něho praskla. Tekutina o vysoké teplotě vyrazila z obalu, zasáhla tryskající pramínek páry a vzájemná reakce vyvolala prudkou explozi.

Sodík okamžitě přestal kolovat. Přesně jednu pětadvacetinu vteřiny poté se nedostatečně chlazené jádro reaktoru přehřálo a začalo se tavit. O čtvrt vteřiny později teplota uvnitř stoupla téměř o 10 000° C a jádro vybuchlo.

Detonace takové hory zvedla celou budovu šedesát centimetrů do vzduchu a vytrhla ji ze základů. Víko ochranného obalu se roztrhlo a vychrlilo sloup páry a plamenů do třísetmetrové výšky. Atomy, které kdysi bývaly Maximilianem Rudnickem a Vincentem Laidlawem Snyderem, se smísily v posledním krátkém objetí v okamžiku, kdy sedm a půl tuny plutonia vyrazilo v plynném, hříbovitém oblaku, který se dokonale, i když v malém, podobal atomovému výbuchu.

Bylo 16.55.

Běžela slepě dál a dál, proplétala se opuštěnými vozy a uhýbala před deštěm hořících trosek, dopadajících z domů a budov na chodník. Bála se ohlédnout.

Už dvakrát musela změnit směr, aby se vyhnula větším požárům, které jí plápolaly v cestě. Žár sílil. Věděla, že utíká

do nebezpečného území, ale všechno bylo lepší než ti chlapi, co ji pronásledují. I kdyby se měla usmažit na škvarek.

Už ji píchalo na plicích, krátce a trhaně oddychovala. Cítila, že má nohy jako z gumy a že už ji sotva unesou, natož aby běžely dál. Věděla, že o mnoho déle nevydrží, ale každým krokem si říkala, že se něco stane, jenom ještě chvílku vytrvat.

Připadalo jí to, že se ocitá v děsivém snu. Všude kolem ní hořely domy, střechy plápolaly jako pochodně. Zapálily je létající jiskry a rozžhavený popel. Hydranty, poškozené prchajícími auty, vystříkovaly do vzduchu osvěžující fontány, voda však bez účinku padala zpátky na ulici. Do toho všeho neustále pracovaly semaforey a uprostřed chaosu přeskakovala červená, oranžová a zelená. Několikrát zahlédla na vozovce a na chodníku schoulená těla nešťastníků, které ušlapal prchající dav.

Uháněla po Sedmnácté k Shuyler Avenue a dál na východ k Hancocku. Na křižovatce jí tucet plápolajících aut zahradil cestu, musela opět změnit směr, na sever na Jednadvacátou a pak na východ na Tillamook. Snažila se za sebou zaslechnout dusot pronásledovatelů, ale ozýval se jen sílící hukot plamenů. Na rohu Jednadvacáté se zastavila, protože už nemohla dál. Se sevřenou hrudí se otočila a čekala, že uvidí, jak ji dobíhají, připravení střílet. Ale místo Bonnera a Lachlana se za ní valila jen slitá stěna plamenů; hořely celé bloky. Obrovské jazyky plamenů šlehalý do vzduchu. Ulici pokrývaly žluté a oranžové kaluže hořícího asfaltu. Jak zírala s vyvalenýma očima a ústy dokořán, začalo se kouřit i z domu kousek od ní. Pak se ozval mnohonásobný třesk, vyletěla okna a kolem ní pršely ostré skleněné střepy. Chuck se mimoděk přikrčila. Zatímco popadala dech, z prázdných oken už probleskovaly plameny.

Oheň, který poháněl neutuchající podvečerní větřík od Tichého oceánu vzdáleného sedmdesát kilometrů, se blížil k ní. Otočila se a opět se dala do běhu. Strach jí šlapal na paty spolu s vědomím, co by se stalo, kdyby zpomalila.

Jak probíhala křížovátka Třicáté první a Tillamooku, uvědomila si, že ji plameny po obou stranách předhánějí jako zahnuté paže, chystající se ji obejmout s vášnivostí rozžhavené pece. V několika minutách může být obklíčena úplně.

O blok dál Tillamook prudce končil. Chuck se ocitla na okraji otevřeného pole; na jeho protějším konci stála nízká budova. Zarazila se. Chvíli si myslela, že se jí to zdá. Vedle budovy parkoval křiklavě žlutý školní autobus. Nakrátko ostříhaná žena v džínách s bohorovným klidem pomáhala několika desítkám dětí dovnitř. Chuck se rozběhla k autobusu.

Žena se otočila, když ji slyšela přibíhat, a postavila se před své svěřence, aby je ochránila. Chuck zastavila před ní, s rukama na stehnech se snažila popadnout dech. Několikrát se zhluboka nadechla, pak se napřímila, ale před očima jí tančily svítivé body. Snažila se promluvit, ale učitelka jí položila ruku na rameno.

»Šetřte se,« řekla chláholivě. »Jmenuju se Doverová. Molly Doverová. Tuším, že chcete odvézt z tohoto pekla.*

Bylo 16.57.

Svištěli přes strmý, sněhem pokrytý hřbet Rainieru. Pak ostře zamířili na jih. Kanovi se myšlenky neodbytně vracely k bombě, usazené v ocelovém lůně pod kabinou.

Piloti strategických sil vozí takovýhle náklad každý den a téměř jim to nepřijde. Sledují v obrovitých bombardérech B52 známé letové dráhy, doletí k nejzazšímu bodu možného návratu a zase domů. Pravděpodobnost ostrého nasazení těchto bomb považují za naprosto mizivou.

Pro ně to je pouhé zaměstnání. Tady jde do tuhého. Odpovědnost spočívá na Kanovi. Fakticky možná ne – politickou odpovědnost na sebe vzali prezident, Blake a Cullenová — ale ve vlastním svědomí břemeno ponese Kane. Zoufale si přál, aby se potvrdila správnost jeho rozhodnutí. Předložil oběma guvernérům pádné důvody a oni zas pomocí

jeho argumentů přesvědčili prezidenta. I přesto Kana sužovaly pochybnosti.

Už přes dvacet let se jaderné zkoušky konají jen pod zemí. Předtím se testovaly relativně jednoduché bomby, které se odpalovaly na geologicky odolných plošinách, jako třeba Alamogordo. Nyní se jedná o bombu velice důmyslnou a místo určení má ke geologické stabilitě značně daleko.

Kaskádové pohoří je poseté zlomovými liniemi. Některé z nich už jsou mrtvé milióny let, ale mnohé jsou dosud činné. Kdyby se některá z těch aktivních seizmických oblastí ocitla blízko epicentra výbuchu, mohlo by to vyvolat katastrofální důsledky. Existuje možnost — i když velmi malá —, že výbuch vyvolá řetězovou reakci a všemi státy ležícími podél Tichomořského hlubinného zlomu proběhnou vlny zemětřesení. I když se atomové bomby navrhují jako prostředek, jak zemětřesení předejít, mají i schopnost je vyvolat. Obzvlášť Kalifornie je na nějaký otřes přímo zralá.

Je to dvojsečná zbraň. Když pumu neshodí, nebo nezasáhnou správné místo, v Portlandu dojde k radioaktivnímu zamoření a milióny lidí zemřou. Pokud ji shodí, nelze vyloučit možnost, že tím už tak hrůznou situaci ještě zhorší.

Když přeletěli vysoko nad vrcholky Kaskád a začali klesat k východu na předhůří kolem Umatilly a Wallulské průrvy, Kane násilím odpoutal myšlenky od dohadů. Čas pro pečlivé vážení soudů už minul. Musí se řídit instinktem a instinkt mu napovídá, že shodit bombu a rokli navždy zapečetit je jediný způsob, jak odvrátit katastrofu.

Na vánočním stromečku přístrojové desky před Canterrou začalo blikat červené světlo. Pilot stiskl jedno z tlačítek a zapnul sluchátka v kukle. O chvílku později stiskl tlačítko podruhé a červené světlo zhaslo.

Kane zapnul mikrofon. »Co to bylo?«

»Portland. Zrovna se jim zbláznily seizmografy. Dostali zprávu z Idaho.«

»Idaho Falls?«

»To je zařízení ÚVZE. Stanice pro nukleární zkoušky,« odpověděl Kane.

»No tak tam zjistili otřesy taky a navíc spoustu vzdušné radiace. Portland se domnívá, že Richland bouchnul.«

»Jaderný výbuch?«

»Ne,« odpověděl Canterra. »Nic tak velkého.«

»Aha, VCHK,« řekl s mírným ulehčením Kane.

»VCHK?« zeptal se Canterra. Pohlédl od čelního skla přes okraj kabiny dolů a nejspíš tam něco uviděl.

»Výpadek chladicí kapaliny,« začal Kane. »To se stane, když —«

Canterra ho přerušil. »Povíte mi to později, pane Kane.« Nahlédl přes okraj kabiny. »Myslím, že jsem zahlídl, co hledáme. Snížím výšku, abychom líp viděli.« Mírně zatáhl za páku řízení a zároveň lehce sešlápl pedál směrovky. V mírné klopené zatáčce klesali k řece.

Za okamžik Canterra v šesti stech metrech vyrovnal. Jakmile se Kanovy oči i žaludek přizpůsobily spirálovitě se otáčejícímu horizontu, uviděl to poprvé.

»Proboha!«

Muselo to být živé. Žádná neživá věc by nemohla vypadat tak zavile a zle. Temný, nabobtnalý hřbet se táhl přinejmenším ještě osm kilometrů za valící se tlamou, která sama by člověka dokázala vyděsit k smrti: nekonečný vír svítící, žlučovitě zeleni, připomínající zpěněné zuby, které uhryzávaly zem před vlnou, a celá ta obrovitá masa se nadouvala výš a výš, jak se s neukojitelným hladem blížila k holému sopečnému předhůří.

Byla neuvěřitelně velká — tři kilometry široká a téměř třicet metrů vysoká. I z výšky letadla její rozměry působily děsivě. Jak pronikala do úzkého údolí, její hrb se zvedal stále výš. Každou vteřinou byla vytlačována do větší výšky; nejprve připomínala hladkou, křišťálovou horu, pak svažující se stěnu završenou čepicí pěny. Před sebou valila chuchvalec nánosem

promísené tříště. Nakonec zužující se břehy a prudký spád říčního koryta proměnily vlnu z nafouklé obludy rovin v rovnocenného soupeře horských štítů na obzoru.

Když udeřila do přehrady Dalles, podobala se už strmému útesu, dva tisíce sedm set metrů širokému a sto dvacet metrů vysokému. Prorazila přehradu vysokou sto osmnáct metrů v okamžiku, kdy nad ní Canterra s Kaném přelétávali. Nápor byl tak silný, že tlakové vlny zasáhly i stíhačku a otřásly oběma muži v sedadlech. V posledním okamžiku Kane viděl, jak se téměř celá přehrada zdvihla, prolomila stěnu vlny a zmizela. Pak už uháněli k západu přes ostré hřbety, které mezi sebou svíraly říční údolí. Canterra stáhl plyn a stiskl ovladač, aby nastavil křídla do uzamčené polohy. Klesali nad klidné vody jezera, tvořeného přehradou Bonneville, ukrytou hluboko v horách před nimi.

Kane s děsem přihlížel, jak se s jekem řítí proti zdánlivě jednotilé stěně hor. Zvedl ruce, aby si chránil tvář, a hrůzou mu zdřevěněly všechny svaly v těle, když viděl, jak se žene vstříc jisté smrti. Canterra nebral obavy pasažéra na vědomí a vklouzl s vyjící stíhačkou do úzké soutěsky necelých šedesát metrů nad vodní hladinu. Hory zmizely, jako kdyby za letounem práskly dveře. Bylo 17.01.

Než se všechny zbývající děti mlčky vyškrábaly do autobusu, tvořila už škola a okolní pozemek jen ostrov v moři plamenů. Když požár přeskočil na stromy v Grantově parku, uzavřel jim poslední únikovou cestu po Třiatřicáté ulici.

Chuck vystoupila po schůdkách do autobusu a vzápětí za ní i Molly Doverová. Sportovně ostříhaná učitelka se posadila k volantů a Chuck přisedla na sklápěcí sedátko vedle. Doverová k sobě přitáhla páku dveří. Obě desky se buchnutím zaklesly do sebe, řidička otočila klíčkem v zapalování a dupla na startér. Motor škytl a naskočil, jeho rachot však zanikal v hukotu blížícího se požáru.

Zatímco Molly zápasila s dlouhou řadicí pákou, Chuck se rozhlédla po autobusu. V dlouhém, úzkém prostoru už bylo dusno k zalknutí, ale zdálo se, že děti to přijímají až překvapivě klidně. S vyvalenýma očima hleděly okny ven a žádné ani nemuklo. Chuck se zarazila. Pohled na šlehající plameny a hustá černá oblaka kouře, která nyní zakrývala oblohu, v ní samotné vyvolávaly nutkání ječet v panickém děsu.

»Co je s těmi dětmi?« otočila se k Molly.

Ta se stále ještě pokoušela zařadit rychlost. »Jsou hluchoněmé,« podotkla stručně. »Přes den jsou tady v útulku. Učitelé se vytratili už dávno a nechali mě s nimi. Chudáčkové. Přišli nějací policajti a říkali mi, že budou muset jít pěšky. Řekla jsem jim, že to mě ani nenapadne. Čekala jsem, až ti hoši v modrém zmizí, a pak jsem je začala přesunovat do autobusu. Nejspíš jsem asi čekala moc dlouho.« Vší silou se opřela do řadicí páky. Ozval se skřípot ozubených kol a autobus sebou škubl. »Konečně!« vykřikla Molly.

»A teď co?« zeptala se Chuck. »Kudy pojedeme?*

Molly pohlédla ke Třiatřicáté. »Zkusíme to nejprve tudy. Možná že k jihu plameny řídnou.« Uvolnila spojku a sešlápla plyn. Autobus se sunul dozadu, Molly tvrdě otáčela volantem, až namířila žlutý čenich autobusu do ulice před školou. Zařadila dvojku.

»Děcka dostala mokré hadříky, aby si přikryla obličej, až se octneme příliš blízko ohně. Jezdím s nimi už asi měsíc a posunkový jazyk jsem jakžtakž zvládla. Myslím, že vědí, co mají dělat. Vysvětlila jsem jim, že když budou opravdu hodné, budou za chvíli u rodičů. Hlavně se hodně usmívejte, jasný?«

»Budu se snažit,« přikývla Chuck.

»Dobrý,« nadechla se Molly. »Tak s tím cirkusem vyrazíme.« Uvolnila opět spojku a pomalu se rozjížděla. Na vozovce zatočila k jihu, mimo dosah plamenů požírajících Grantův park. Necelých sto metrů vlevo plápolala východní strana ulice, až na bocích autobusu naskakovaly puchýře laku. Vařili se

zaživa.

Po necelých padesáti metrech museli zastavit, protože ulici blokovaly hořící trosky domu.

»Co teď?« křičela Chuck, aby ji bylo slyšet přes praskot ohně.

»Na západ!« houkla Molly. »Přes pole!« Dupla na plyn a zároveň prudce otočila volantem. Autobus se s řevem vyhoupl na chodník, prorazil vysoký drátěný plot, který ohrazoval baseballové hřiště. Kus plotu se utrhl a zachytil se jím na nárazníku.

Předrkotali hřiště, Molly se snažila zařadit vyšší rychlost. Byli v polovině pole, když se za nízkým křovím vynořili dva muži. Bonner a Lachlan. Chuck zaječela.

Těm dvěma se záhadným způsobem podařilo proběhnout mezi plameny a pronásledovali ji až ke škole. Stáli teď rozkročení asi sto padesát metrů před nimi s pistolemi namířenými na blížící se autobus.

»Vaši kamarádi?« pootočila se k ní Molly. Chuck prudce zavrtěla hlavou.

»To je dobře!« odpověděla Molly. »Hrozně nerada bych zastavovala.« Sešlápla plyn na doraz.

Chuck neslyšela výstřely, ale přední okno náhle popraskalo, prolomilo se dovnitř a zasypalo obě ženy osmibokými úlomky bezpečnostního skla.

Molly ani nemrkla. Pouze natáhla ruku a vyrazila zbytky skla. Pak prudce trhla volantem doleva, autobus sebou divoce smýkl, a znovu vyrovнала. Lachlan a Bonner vypálili z bezprostřední blízkosti. Přední pneumatiky explodovaly a autobus se málem překotil, jak dopadl na holé ráfky. Molly zápasila oběma rukama, aby udržela volant. Když pistolníci viděli, že autobus nehodlá zastavit ani bez předních pneumatik, uskočili z cesty. Příliš pozdě. Molly lehce pohnula volantem a uslyšely tupý náraz. Lachlan odletěl stranou se zlomenou páteří. Bonner spadl na kus drátěného plotu, ruce se mu zapletly do sítě a autobus ho táhl ještě nějakých třicet metrů. Vůz se téměř ani

nenadzdvihl, když ho zadní pneumatiky rozdrtily.

Chuck se otočila k dětem. Žádnému z nich se zřejmě nic nestalo, ale většina už plakala. Vstala a zachytila se tyče vedle Mollyina sedadla. Autobus dál nadskakoval po nerovném povrchu louky. Mířil k severovýchodnímu konci, přímo do ohně.

»Tamtudy neprojedeme!« vyjekla Chuck. Plameny šlehaly několik desítek metrů do vzduchu a nad nimi se vznášel příkrov antracitového kouře.

»Tak navrhní něco jiného!« houkla Molly. »Ať si děti dají hadry přes obličej.«

»Jak jim to mám říct, prokristapána?«

Molly sáhla do náprsní kapsy propocené košile a vytáhla kus hadru. Podala jí ho.

»Zakrej si tím obličej!« nařídila jí. »Ukaž jim jak!«

Chuck se přidržela tyče. Otočila se a přitiskla si hadr na obličej. S ulehčením viděla, že ji děti pochopily. Začaly si vytahovat vlastní hadříky.

Přehnali se přes poslední metry louky a najeli na vozovku. Otlučené ráfky se zařezávaly hluboko do tajícího asfaltu.

»Nadechnout a lehnout!« zařvala Molly. Chuck sklouzla na podlahu a nadechla se, kolik přehřátého vzduchu se do ní jen vešlo.

Vjeli do zuřícího požáru rychlostí přes devadesát kilometrů v hodině. Chuck přímo cítila, jak hučící plameny vysávají vzduch z nitra autobusu, a zoufale odolávala nutkání znovu se nadechnout. Obnažená kůže rukou a obličje jí začínala rudnout a uslyšela ohavný praskot, jak se jí škvařily vlasy. Cítila, jak jí v ústech natéká jazyk a zvedá se jí žaludek. Srdce jí bušilo do uší jako obrovský buben.

Nedokáže se ubránit, nadechne se. Umře, jestli se nenadechne. Nadechne se, na ...

Vědomí se vytratilo a s hřmotem ji pohltila tma. Bylo 17.04.

Vysoké, stromy pokryté svahy rokle se otvíraly po obou stranách F-111, jako by je teprve rozřezávala od sebe žihadlovitým nosem. Kane upřeně hleděl sklem na ubíhající hroty a břitvovitá ostří skal. I když věděl, že Canterra je nejlepší z nejlepších, okamžitá smrt číhala za každou zrádnou zatáčkou. Při rychlosti šest set kilometrů za hodinu byla každá chyba poslední. Během několika málo minut v soutěsce už nejméně desetkrát málem škrtl o skálu, srázné stěny kaňonu se na ně řítily tak zlověstně, až měl Kane v jednom okamžiku nezvratný pocit jistoty, že je zachytí chňapající prsty cedrových korun. Život jim zachraňovala pouze Canterrova neuvěřitelná schopnost splynout s letadlem tělem i duší.

Rukama ve speciálních rukavicích svíral řídicí páku, jako by byla z toho nejkřehčího křišťálu, vnímal každou vibraci letounu a řídil jej téměř samovolně, jako dýchal, nohama se zlehka dotýkal pedálů, očima přejížděl z rokle před sklem na přístroje a zpět, odhadoval, vyhodnocoval a jednal téměř současně, každá část jeho osoby v naprosté souhře s mohutným strojem.

»U Hradní skály budete mít čest to zmáčknout,« řekl Canterra s pohledem upřeným před sebe. »Potřebuju obě ruce na volantu. Po straně máte uvolňovač pum, ten červený knoflík na ovládacím panelu vpravo. Hned vedle je modré tlačítko k ovládání dveří pumovnice. Až vám řeknu, stisknete modrý, a až budeme nad cílem, červený. Pak už to necháte na mně. Je vám to jasné?«

»Jasně,« odpověděl Kane. Na patře měl vyprahlo a srdce mu bouchalo jako kladivo.

Téměř v patách ječících výstupních trysek obou motorů se valila vlna zkázy, vysoká už sto osmdesát metrů nad normální hladinou řeky, živená teď veškerou vodou Kolumbie. Připomínala obří pěst a rychlost sto třicet kilometrů v hodině dodávala čelní stěně vlny průraznost kalené oceli. Zahlazovala vše, co jí stálo v cestě. Zeminu, skály — celé lesní porosty mizely v její mordě, spolu s vozovkou kolumbijské dálnice na

jednom břehu a tratí Union Pacific na druhém.

»Radši abychom to místo našli co nejdřív,« ozval se naléhavě Canterra. »Z těch hor jsme co nevidět venku!«

Kane přikývl. Pilot měl pravdu. Byli už skoro nad Bonnevilem a za touto poslední přehradou se rokle rychle rozšířila a klesala předhůřím k Portlandu.

Canterra mírně naklonil řídicí páku a prohnal letoun další zákrutou kaňonu. Kane se v bezpečnostních popruzích napřímil a napjatě zíral do úzkého údolí.

»Tamhle!« vyjekl.

Něco přes dva kilometry vpředu na konci poměrně rovného úseku rokle se osaměle tyčil mohutný čedičový útes, dvě stě sedmdesát metrů vysoký. Jeho jižní patu téměř omývala řeka, od hory na severní straně jako by ho odřízli nožem, dělila je průrva široká pár desítek metrů. V tom místě nebyla rokle širší než tři sta metrů. »To je ono!« vykřikl Kane.

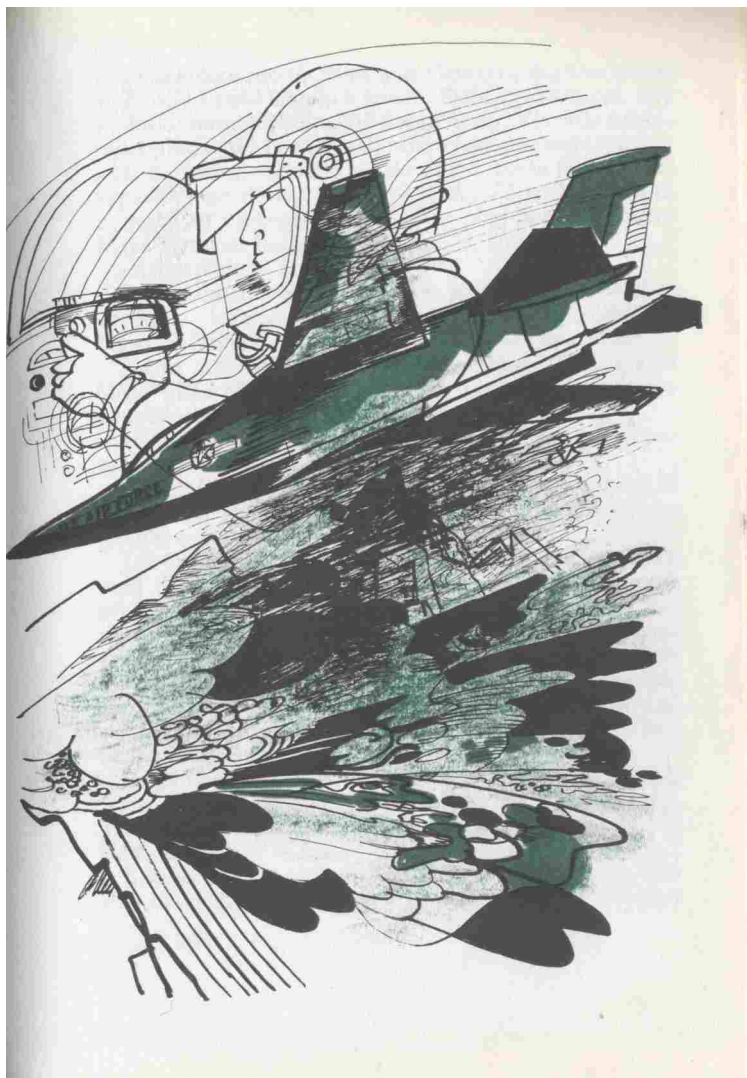
Canterra přitáhl řídicí páku k sobě a s rachotem se přehnali nad útesem. Kane nakrátko zahlédl vrcholek řídce porostlý stromy. Otočil se na anatomickém sedadle, ale útes už zmizel z dohledu.

»Ještě vás nepřešla chuť?« zeptal se Canterra, zatímco stíhačka dál sledovala tok řeky.

»Ne,« odpověděl Kane a zaťal zuby, aby mu necvakaly.

Canterra otočil letoun v dlouhé, klopené zatáčce, která je vynesla asi kilometr a půl východně od Hradní skály. Pak tlačil řídicí páku vytrvale vpřed, ubíral plyn a klouzal do rokle.

»Modrý!« zavolal, jak se na ně řítila čedičová věž. Kane stiskl spínač a zaslechl kvílení vibrace, jak se břicho bombardéru otevřelo. Canterra posunul páky plynu vpřed, aby kompenzoval odpor vzduchu. Naklonil letadlo doprava, okrajem křídla se téměř dotýkal zalesněného svahu hory vedle nich. A letoun postavil téměř ostře na křídlo.

Vletěli do štěrbin mezi útesem a horou rychlostí čtyři sta šedesát kilometrů za hodinu necelých sto padesát metrů nad dnem pokrytým balvany. Na konci průrvy se prostor mezi útesem a horou zužoval na pouhých šedesát metrů. Canterra vyrovnal letoun trochu vpravo a s rukou na plynu čekal napjatě, až Kane shodí bombu. Ten však valil oči ztuhlý děsem, prst nad tlačítkem.

»Zmáčkni!« zařval Canterra. Ale to už proletěli průrvou. Příliš pozdě.

Canterra strhl páku až do klína, F-111 vyrazila téměř kolmo vzhůru a proletěla kolem vrcholu útesu ve vzdálenosti několika metrů. Nad ním Canterra dupl na pedál směrovky a strhl letadlo k severu. Stále ještě stoupal, aby se dostal mimo nebezpečný dosah útesu. Vytrvale narůstající přetížení z prudce nabírané výšky mu ostře napjalo kůži na tváři a zatlačilo oči do důlků, takže jeho obličej vypadal jako děsivý mrtvolný škleb. Zápasil s řízením a snažil se přehoupnout stíhačku přes horský hřeben. Když vyrovnal horizont, uvědomil si, co se děje. »Kristapána!«

Budou muset pokus absolvovat ještě jednou. Otočil se na Kana. Inženýr si tiskl dlaně k očím a zuřivě vrtěl hlavou. Canterra se natáhl a stiskl Kanův mikrofon.

»Moje oči!« sténal Kane. »Moje čočky!« Zřejmě v tu chvíli příšerně trpěl. Přetížení při strmém výstupu mu zatlačilo měkké oční čočky pod spodní víčka.

»Koukejte!« chlácholil ho Canterra. »Já vám teď nepomůžu. Budeme muset nalétnout ještě jednou.«

Kane přikývl, ale nespustil ruce z obličejů; vypravil ze sebe chabě: »Dobrý! Už je to lepší,« zamumlal. »Obráťte letadlo.«

Jak Canterra zhoupł letoun vzhůru přes úbočí a zpátky dolů do rokle, spatřil vlnu už necelých osm kilometrů před sebou. Její čelo připomínalo zpěněnou černou tlamu. Nestihne už nalétnout od východu. Ještě jednou prudce obrátil bombardér,

až se horizont kolem nich bláznivě zatočil, a hnal jej do strže tři čtvrtě kilometru západně od vysokého temného útesu. Zatajil dech, vklouzl s letadlem do úzké průrvy. Vrcholek útesu měl třicet metrů nad sebou a stěnu devět metrů od křídla.

Když usoudil, že je zhruba nad místem, kam chtěl Kane posadit bombu, stiskl tlačítko na svém panelu. Tentokrát se zadostiučiněním ucítil škubnutí, jak se náklad oddělil.

S rachotem se prohnal úzkou průrvou a vysoké čelo vlny už viděl necelý kilometr před sebou. Táhl stíhačku do výšky; ve chvíli, kdy vzlétl nad rokli, posunul páky na plný plyn, se svistem minul pěnou pokrytý hřbet vlny o nějakých šest metrů, i když do poslední chvíle neviděl přes sklo nic jiného než její apokalyptickou tvář. Rychlostí šest set padesát kilometrů za hodinu se stíhačka přehoupala přes severní stěnu strže a zmizela za ní tři desetiny vteřiny před tím, než bomba dopadla mezi balvany na úpatí čedičového útesu a explodovala.

Když došlo k výbuchu, letěli Kane s Canterrou zády k němu, oslnivý záblesk je přesto bolestivě oslnil. Oslepující plamen ozářil hory, až se jako vyřezané rýsovaly na černém pozadí oblohy. První tlaková vlna vyrazila vzhůru z rokle a udeřila do prchajícího letadla. Těžký bombardér se ve vzduchu několikrát zakymácel a motory vysadily. Zdálo se, že se celý svět otrásá hromovým, nesnesitelným rachotem výbuchu. Canterra, dosud oslepený zábleskem, instinktivně natáhl ruku a stiskl tlačítko vystřelovacího mechanismu. Odpalovací zařízení pod záchranným modulem vystřelilo kabinu z nyní už neovladatelného šípovitého trupu a aktivizovalo automatický otevírač padáku. Při nárazu druhé tlakové vlny ztratil Canterra vědomí.

S jekotem silnějším než tisíc hurikánů se z úzké průrvy u úpatí Hradní skály zvedla ohnivá koule; prořezávala, tavila a trhala základy hory i strmého pilíře vedle ní. Čedičová věž se otrásla, zakymácela a vylomila se ze dna kaňonu. Nato se s nepředstavitelným třeskem skácela bokem do rokle.

I hora se zachvěla a začala prskat, jak spirálovitá masa plamenů a par stoupala výš a výš. V zemi pod ní se rozevíraly křivolaké pukliny, kterými projížděly otřesy až hluboko do spodních vrstev. Štít se začal bortit a tavit. Osm set miliónů tun prastarých skal se řítilo do vřícího kráteru vzniklého výbuchem a zesílilo tak pevnou hráz, která na místě Hradní skály vznikla.

Jak se ohnivá koule hnala k obloze, nad roklinou se její základna groteskně roztáhla. Prudký žár a tlak zasáhl hřmící čelo vlny. V jediném mžiku proměnily vodu v páru a prořízly se do ní na kilometr hluboko. Tornádo jedovatých par se přehnalo krajinou, spalovalo hory na kost a zanechávalo za sebou jen mrtvou skálu. Kouřící záplava, zvířená divokými šlehy tlakových vln, dorazila k nově vytvořené přehradě. Pokusila se vyšplhat na tři sta metrů vysoký val doběla rozžhaveného kamení. Sklouzla však vysíleně zpět.

Lidský důmysl přece jen vyhrál poslední, rozhodující bitvu a šílenou cestu povodně k oceánu ukončil.

Bylo 17.10 tichomořského letního času.

DOZVUKY: ŘÍJEN

VÝŇATEK ZE ZÁZNAMŮ ZVLÁŠTNÍHO VÝBORU
KONGRESU PŘI VYŠETŘOVÁNÍ PŘÍČIN ŘETĚZOVÉHO
PRŮLOMU KOLUMBIJSKÉ KASKÁDY ZNÁMÉHO POD
NÁZVEM:

KOLUMBIJSKÁ KATASTROFA

Washington D. C. 18.—25. října
Hamilton J. McNeil, předseda komise
spis č. A—26—10—81
Stupeň utajení: PŘÍSNĚ TAJNÉ

ČÁST VÝPOVĚDI C. BURSTEJNA, NÁMĚSTKA ŘEDITELE ÚŘADU PRO MELIORACE SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH

- McN: Budete zde zřejmě zastupovat Úřad pro meliorace.
Bur: Správně.
McN: Také mě informovali, že dosud nebyl jmenován nový ředitel vašeho úřadu poté, co pan Hodge odešel, a že momentálně tuto funkci zastáváte vy.
Bur: Ano, pane předsedo.
McN: Pan Hodge odešel do důchodu poměrně nedávno, že?
Bur: Ano.
McN: Pane Bursteine, v posledních třech dnech jsme zde slyšeli celou řadu výpovědí týkajících se stavby přehrad na řece Kolumbii. Mnohé z těchto informací však pro vás nebyly nové. Mám tím na mysli především vyšetřování havárie Tetonské přehrady v roce 1976.

- Bur: To je docela dobře možné. O tom nemohu nic vědět. V té době jsem pracoval jinde.
- McN: Pane Bursteine, při těchto výsledcích padla několikrát zmínka o možnosti, že by se zhroutila celá říční kaskáda. Nepoukazovalo se tehdy přímo na kolumbijskou kaskádu, ale zajisté se jí to dotýkalo. Osoba, jež v té době zastupovala váš úřad, zde prohlásila, že se tato eventualita právě zkoumá. Byl bych rád, kdybyste výbor seznámil s výsledky tohoto šetření.
- Bur: Osobně nemám o něčem podobném ani potuchy.
- McN: Chcete snad říci, že se váš úřad touto otázkou vůbec nezabýval?
- Bur: Nikoli. Řekl jsem pouze, že o něm nevím.
- McN: Zeptám se vás tedy jinak, pane Bursteine. Měl jste někdy před zhroucením kolumbijských přehrad tušení, že by k něčemu podobnému mohlo dojít?
- Bur: Neměl. Katastrofa začala zhroucením přehrady Mika v kanadské Britské Kolumbii. Úřad pro meliorace nemá nad přehradami v jiných zemích žádnou pravomoc.
- McN: Toho jsem si vědom, pane Bursteine, ale váš úřad se zajisté zajímá o přehrady, které se sféry jeho pravomoci bezprostředně dotýkají. Chcete snad tvrdit, že pokud šlo o přehrady, neexistoval mezi Spojenými státy a Kanadou žádný styk?
- Bur: To ne, provozní styk zde pochopitelně byl.
- McN: Hlášení průtoku, objemu nádrží a podobně?
- Bur: Ano.
- McN: Avšak žádná přímá spolupráce ohledně stavu či ohrožení hrází.
- Bur: Ne.
- McN: Takže Kanadčané si klidně mohli bez vašeho vědomí postavit přehradu, která by způsobila rozsáhlé škody

ve Spojených státech.

Bur: I tak se to dá říci, ano.

McN: Rád bych vám položil několik otázek ohledně nehody na přehradě Mika, která to celé neštěstí vyvolala.

Bur: Prosím.

McN: Co bylo podle vašeho názoru významnější: sabotáž na přehradní hrázi, či sesuv, který po ní následoval?

Bur: Domnívám se, že mezi těmito dvěma událostmi nelze činit rozdíl.

McN: Proč ne? Co by se bylo například stalo, kdyby nebylo k žádnému sesuvu došlo?

Bur: To je těžko říci. Protože žádná z těchto událostí nevznikla přirozenou cestou, je to v každém případě nepodstatné.

McN: Vy tedy věříte, že ten člověk, ten Penpraze, který zahynul ve Vancouveru při akci Kanadské jízdní policie a který byl mimochodem americký občan, je za katastrofu v plné míře zodpovědný?

Bur: Ano.

McN: Důkazy, které máme, svědčí o tom, že ten člověk nebyl duševně zdrav.

Bur: Domnívám se, že o tom nelze pochybovat.

McN: A přesto dokázal zničit přehradu Mika bez cizí pomoci?

Bur: Nerad bych někoho očerňoval, ale zdá se, že bezpečnostní opatření na přehradě nebyla zcela uspokojivá.

McN: Copak by Penpraze mohl takový zásah provést bez rozsáhlých znalostí přehrad?

Bur: Mohl. Pokud vím, měl mnoho zkušeností s výbušninami.

McN: Vy jste se však ve své předchozí výpovědi zmiňoval, že podle vašeho soudu byla nálož instalována i v

místě sesuvu.

Buř: Považuji to za proveditelné.

McN: Takže ten člověk musel vědět, že zde existují podmínky pro rozsáhlý sesuv.

Bur: To nevylučuji.

McN: Pane Bursteine, věděl jste, že by tam mohlo dojít k sesuvu?

Bur: Nikoli. Pochopte, šlo o kanadskou přehradu.

McN: To si plně uvědomuji. Neměl jste ani tušení, že v daném prostoru existuje sesuvová oblast?

Bur: Ne.

McN: Zatímco tento domnělý šílenec ano. Jak si to vysvětlujete, pane Bursteine?

Bur: Nemám vysvětlení.

McN: Myslíte si, že Kanad'ané o narušené zóně věděli?

Bur: Nejsem oprávněn se k tomu vyjádřit.

McN: Ale domníváte se, že k tomu sesuvu nemohlo dojít přirozenou cestou a že Penpraze vyvolal sesuv a zároveň zničil přehradu?

Bur: Soudím, že ano.

McN: Máte v tomto směru nějaké důkazy?

Bur: Tam nahoře zůstalo pramálo jakýchkoli důkazů.

McN: Předpokládám, že tím narážíte na sesuv v oblasti Downie.

Bur: Ano.

McN: Byl byste tak laskav a vysvětlil nám, oč se jedná?

Bur: Zajisté. K sesuvu v prostoru Downie došlo těsně nad přehradou High Revelstoke. Byla to jedna z největších sesuvových oblastí na světě. Během stavby přehrady High Revelstoke kanadští inženýři s maximální pečlivostí odvodnili celou tuto oblast, aby zabránili zřícení do nádrže High Revelstoke. Když však došlo k záplavám, svah se několik týdnů po katastrofě uvolnil a zcela uzavřel kaňon Kolumbie.

Překážka je asi dvanáct kilometrů dlouhá a téměř čtyři sta metrů vysoká. Kaňon je neprostupný. McN: Jaké jsou důsledky?

Bur: Vody Kolumbie stoupají a za závalem se vytváří jezero. Úplně už zakrylo zbytky přehrady Mika a místo původního sesuvu, takže nemůžeme žádným způsobem odhadnout, co se vlastně stalo. Podle všeho se Kolumbie zvedne na původní úroveň jezera Mika a pak začne zaplavovat Thompsonovu řeku.

McN: Takže je nepravděpodobné, že bychom se kdy dozvěděli, co se vlastně stalo.

Bur: Velmi nepravděpodobné.

(Zde je výpověď vymazána.)

McN: Pane Bursteine, byl jsem informován, že oblastní ředitel ÚKBP nebude po tomto vyšetřování vypovídat.

Bur: O této záležitosti nic nevím.

McN: Ano, potkalo ho neštěstí. Spolu se svou snoubenkou utonul na dovolené. Není to ironie osudu?

Bur: Prosím?

McN: Měl jsem na mysli způsob, jakým zahynul.

Bur: Aha. Ano, jistě.

McN: Pokud vím, za pravidelnou inspekci přehrad na Kolumbii byl odpovědný právě pan Kane, pochopitelně ve spolupráci s vaším úřadem.

Bur: Ano.

McN: A pan Kane vám v žádném směru nenaznačil obavy z možného zhroutení přehrady Mika?

Bur: Ovšem že ne. Vymykalo by se to jeho kompetenci, stejně jako se to vymykalo kompetenci naší.

McN: Byl by se však obrátil na vás?

Bur: Přímo ne. Prostřednictvím svých nadřízených ve

Washingtonu.

McN: Ale kdyby se byl pokoušel s vámi spojit, byl byste to věděl?

Bur: Zajisté.

McN: K žádnému styku mezi ÚKBP a vaší institucí tedy nedošlo?

Bur: Pokud vím, ne.

McN: Existují důkazy, že pan Kane navštívil okolí přehrady Mika krátce před katastrofou.

Bur: V tom případě jednal mimo svou kompetenci.

McN: Byl jste o jeho návštěvě v Kanadě informován?

Bur: Ne.

(Zde je výpověď vymazána.)

McN: Souhrnem, pane Bursteine, lze tedy oprávněně konstatovat, že Úřad pro meliorace neobdržel žádné informace, které by vedly jeho zaměstnance k domněnce, že v nejbližší době hrozí zhroucení přehrady Mika či kterékoli jiné přehrady na Kolumbii?

Bur: Ano.

McN: A dále, že Úřad pro meliorace nepovažoval nikdy za nutné zřídit na Kolumbii, či na jiné řece, kde spravuje přehrady, nějaký systém včasného varování v případě povodně?

Bur: Ne.

McN: I přesto, že ve Spojených státech došlo od roku 1935 ke zhroucení nějakých sedmdesáti přehrad včetně tetonské v roce 1976 a přehrady v Georgii v roce 1977?

Bur: Ano.

McN: Poslední otázka, pane Bursteine. Když rekapituluujete události nedávných dnů, domníváte se, vy osobně, že

vaše instituce mohla něco podniknout, aby katastrofě na Kolumbii zabránila či zmírnila její důsledky?

Bur: Ne. Nic.

**ČÁST VÝPOVĚDI PANA K. D. LIVINGSTONA,
PROVOZNÍHO ŘEDITELE ÚŘADU PRO VÝVOJ A
VÝZKUM ZDROJŮ ENERGIE (ÚVZE):**

McN: Pane Livingstone, pokud vím, pracuje ÚVZE spolu s Úřadem pro kontrolu bezpečnosti životního prostředí na studii o rozsahu pozemního a vzdušného zamoření, k němuž došlo po zničení Richlandského jaderného ústavu a úložiště jaderného odpadu tamtéž.

Liv: Ano.

McN: Mohl byste výbor stručně seznámit s výsledky vašich dosavadních zjištění? Chápu, že tyto informace budou neúplné, ale pro nás v každém případě cenné.

Liv: Zjistili jsme bezpečně, že vyšší úroveň radiace je v severní Kalifornii, Idahu, Montaně, Wyomingu a Utahu. Samozřejmě, nejvyšší ve státech Washington a Oregon.

McN: Tím máte zřejmě na mysli vzdušné zamoření.

Liv: Ano. Úroveň zamoření klesá směrem na východ. Většina radioaktivního spadu z vodíkového výbuchu v Richlandu se omezila na oblast katastrofy.

McN: Jsou tyto hladiny záření nebezpečné?

Liv: Místy ano.

McN: Smrtelně nebezpečné?

Liv: Ano.

McN: O jaké druhy radioaktivních prvků se jedná?

Liv: Stroncium, radioiodin, cesium, plutonium.

McN: Kolik lidí na následky této radiace zemřelo, pane Livingstone?

(Výpověď vymazána.)

McN: Pane Livingstone, existují ještě jiné reaktory, jež by se mohly stát terčem takových teroristických útoků, o jakém jsme právě mluvili?

Liv: Jakékoli zařízení, ať jaderné, či nikoli, je tímto způsobem zranitelné.

McN: Máme ještě další reaktory postavené v tak kritickém místě? Na řece?

Liv: Většina reaktorů stojí u řek.

McN: Během vyšetřování případu Teton se ukázalo, že značné množství jaderných zařízení se nalézají v geologicky nestabilních zónách. V místech zlomů. Změnila se od té doby situace?

Liv: Ne.

McN: Existují další podobná úložiště jaderného odpadu?

Liv: Ano.

McN: Takže k obdobnému neštěstí může dojít znovu.

Liv: O tom silně pochybuji. Zde se jedná o výjimečné okolnosti.

McN: Obvykle je ke katastrofě třeba výjimečných okolností, pane Livingstone. Byl bych velice rád, kdybyste tento výbor napříště informoval o každém plánu zřídit trvalé úložiště jaderného odpadu a dále o tom, jakým způsobem jste zesílili bezpečnostní opatření na vašich zařízeních.

Liv: Osobně na to dohlédnu.

McN: Děkuji vám. Výbor si nesmírně váží vaší ochoty i odpovědného přístupu.

Mladý reportér v kanceláři United Press International usedl před terminál a strčil si do úst poslední sousto koblihy. Připozdívalo se a v dlouhé úzké místnosti zůstávalo už jen pár redaktorů noční služby.

Reportér zasunul papír do kovového rámu vedle stroje, stiskl tlačítko paměti a začal psát. Na obrazovce před ním vyrůstal zářivými písmeny článek.

Vyšetřování kolumbijské katastrofy ukončeno

UPI/WASHINGTON — zvláštní výbor Kongresu dnes, téměř po čtyřech měsících práce, zveřejnil závěry šetření. Předseda výboru Hamilton J. McNeil, demokratický poslanec za Wisconsin, uspořádal tiskovou konferenci, kde mimo jiné prohlásil:

»Kolumbijská katastrofa je, s výjimkou války, nepochybně největším neštěstím v dějinách naší země. 4. července tohoto roku, v necelých dvanácti hodinách, ztratily Spojené státy třetinu vodních elektráren a tři čtvrtiny výroby hliníku. Celkem bylo podél řeky na území Kanady i Spojených států zničeno přes sedmdesát osad. Škody ve městě Spokane, zasaženém sekundárními záplavami, se odhadují na 175 miliónů dolarů. Škody ve městech Portland, stát Oregon, a Vancouver, stát Washington, způsobené požáry, se odhadují na víc než 300 miliónů dolarů.

Nejhorší však je, že katastrofa připravila o život 185 000 lidí a dalších 200 000 lidí o přístřeší.

S ohledem na radioaktivní zamoření vod i pozemků prohlásil Úřad pro kontrolu bezpečnosti Životního prostředí třetinu státu Washington a čtvrtinu státu Oregon za neobyvatelnou.

Domnívám se, že je načase potlačit některé zvěsti, které kolují v americkém tisku. Náš výbor nenašel jediný důkaz, že se jednalo o spiknutí. Pověst, že muž, který je údajně odpovědný za zničení přehrady Mika, byl nějak ve spojení s některou z tajných služeb vlády Spojených států, je neopodstatněná. V tomto městě už bylo zvěstem o spiknutí věnováno až příliš mnoho pozornosti a mě osobně už to začíná unavovat.

Přestože zkáza na Kolumbii nebyla vyvolána zásahem vyšší

moci, náš výbor dospěl k závěru, že ačkoli Úřad pro meliorace a ženijní vojsko měly hypotetické informace, týkající se možnosti řetězového průlomu přehradního systému, nelze na ně v žádném případě svalovat odpovědnost za události ze 4. července. Totéž se týká Úřadu pro výzkum a vývoj zdrojů energie.

Ve světle důkazů a výpovědí, které komise vyslechla a prozkoumala během posledních měsíců, předkládá Kongresu a prezidentu Spojených států následující doporučení:

Za prvé: pro všechny větší přehrady na území Spojených států by měly být vyvinuty komplexní varovné systémy. Za druhé: v nejbližší budoucnosti by měla být zahájena stavba zařízení, kam by mohl být dlouhodobě ukládán jaderný odpad, aniž by nějak ohrožoval okolní životní prostředí. Za třetí: neměly by se stavět žádné budovy jaderných zařízení bez předběžné analýzy všech možných způsobů jejich zničení či poškození. Předpokládáme, že toto poslední doporučení bude uplatněno na všechny nové jaderné reaktory ve Spojených státech.«

Reportér vzhlédl a zjistil, že mu přes rameno čte vedoucí vydání.

»Je to strašně dlouhý,« řekl redaktor. »Zkrat' to na polovičku.«

Jonathan Kane se posadil na posteli a zapálil si. Charlene Dalyová se vedle něho zavrtěla a zanaříkala:

»Co tě žere?« Posadila se a zapálila si taky. Kane pokrčil rameny do tmy ložnice georgetownského domku.

»Už mě štve hrát si na mrtvolu. Trvá to moc dlouho,« prohlásil nešťastně.

»Myslíš, že se někdy zjistí, kdo za tím vším stál?« zeptala se Chuck a schoulila se mu do podpaží.

»Nejspíš ne,« odpověděl Kane. »Podívej se, co se přihodilo našemu drahému příteli generálu Hammondovi. Popovídáme si s vyšetřovateli, které nám přidělil prezident, a Hammond dva

dni nato exne na infarkt při fotbale. Jestli to byl infarkt, tak já jsem náčelník Čerokézů!«

»Možná že ti to krapítek leze na mozek,« popíchla ho Chuck. »Mě to docela baví být mrtvá. Alespoň mi stačily dorůst vlasy.«

»Nejspíš bysme měli být vděční. Šťěstí, že jsme z toho vůbec vylezli živí.« Kane se zamyslel. »Zvlášť ty. Nebýt těch požárníků od lesní správy a těch hasicích letadel, tak z tebe byly smažené lupínky.«

»To jo,« souhlasila Chuck. »To bylo fakt za pět minut dvanáct.« Popotáhla z cigarety a zadívala se na žhnoucí konec. »Nejspíš budu muset s kouřením hezky brzo přestat. Možná po svatbě.«

»Po jaké svatbě?« vyděsil se Kane.

»Naší, ty hlupáčku.«

»Tak my se teda budem brát?« usmál se. »A kdy ses rozhodla?«

»Před měsícem.«

»A co má manželství společného s kouřením?«

»Třeba to, že kouření neprospívá miminům.«

»Miminům!« Kane se zasmál. »Nepředbíláš trochu?«

»Ani moc ne,« Chuck se zašklebila do tmy.

Kane zavrtěl hlavou. »To je zrovna důvod, proč bych se já ženit nechtěl. Třeba ani děti mít nemůžu. Všechno to záření.«

»Můžeš mít děti.«

»Fakt?« otočil se na ni Kane.

»Uhmhm,« natáhla se k němu.

»Ale ... « začal zmateně.

»Pššt,« napomenula ho Chuck.

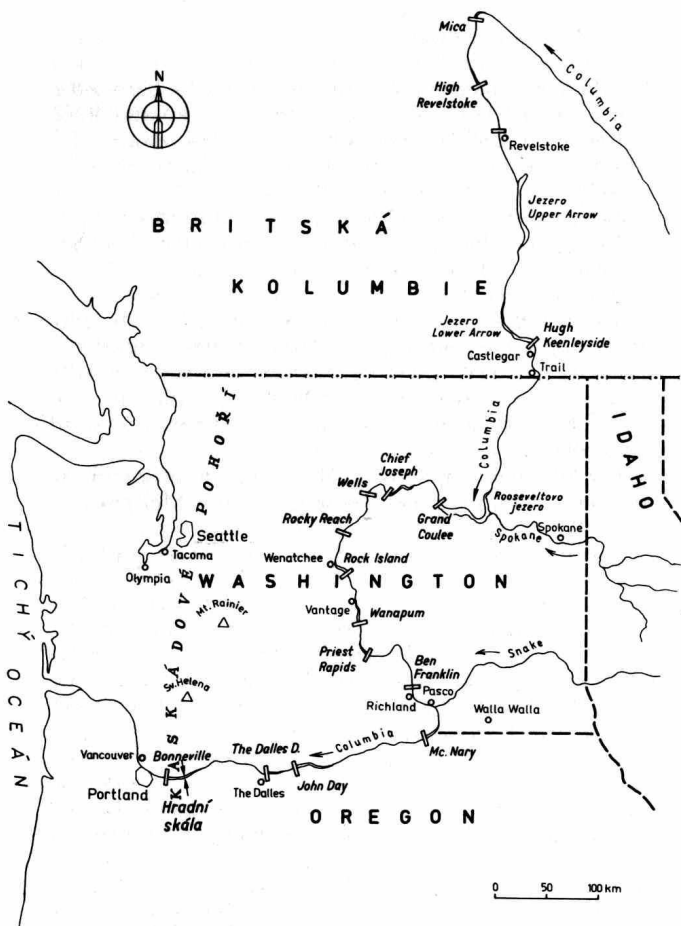
Muž z Langley nechal běžet motor a čekal. Burstein bude poslední. Poslední nejistý článek. Pohlédl na hodinky. Za dvě minuty půlnoc. Burstein vždycky bere psa na procházku přesně

ve dvanáct a projde se s kokrem k jeho oblíbenému šeríkovému keři na protější straně úzké uličky hluboko v srdci exkluzivního marylandského předměstí.

Burstein si to měl uvědomit, uvažoval muž z Langley. Mělo ho napadnout, že nemůže zůstat naživu. Tahle hra má jistá pravidla a Burstein je porušil. Muž ve tmě otáčel prstenem a čekal.

Ve dvanáct se domovní dveře otevřely a objevil se Burstein. Jeho postava, jako vždy v šedém obleku, se rýsovala na pozadí osvětlených dveří. Psa měl na vodítku u nohy. Chvíli postál a uhladil si ukazováčkem pravé ruky obočí. Pak sešel po cestičce na chodník a zamířil přes ulici.

Chudák pes, napadlo muže z Langley ve chvíli, kdy prudce sešlápl plyn a rozjel se proti nim. Měl psy rád.

PÁR SLOV MIMO SOUTĚŽ

Je třeba předeslat, že nejsem literární kritik, jen pouhý čtenář. Kromě toho ale jsem i geolog. A geologie hraje v knize Vlna dost podstatnou roli. Je zdrojem malérů, které se románem — jak by řekl literární kritik — vinou jak červená nit. Taký hlavní hrdina knihy Jonathan Kane je geolog. A tak, chcete-li znát pohled jednoho z vás — čtenářů, který navíc má k tématu knihy profesně blízko, zkuste číst dál.

Takzvaná katastrofická literatura, již je Hydeova kniha typickou ukázkou, dobývá čtenářský svět. Již několik tisíciletí. Nejsem honěný v literární historii, ale nedivil bych se, kdyby Starý zákon svým vylíčením biblické potopy představoval nejstarší knižní titul tohoto žánru. My čeští čtenáři jsme v tomto směru zmlsáni Čapkovým Krakatitem i jeho Válkou s mloky a při čtení Vlny si nemůžeme s obdivem nevzpomenout na Přehradu Marie Majerové. Ale i naši později narození — Alexej Pludek, Lubomír Macháček, Ondřej Neff, Vladimír Páral — a další — dovedou svými výlety do oblasti katastrofy potěšit. Co je na literárním ztvárnění katastrof tak přitažlivé? Tragédie postižených? Ale je snad krvavá louže pod tělem oběti tím důvodem, proč lidé čtou detektivky? Přitažlivé jsou tedy spíš vypjaté a krajní situace, nečekané zvraty, vytočení schopností člověka, který se rve, do nejvyšších obrátek, prostě soubor všeho, co čtenáře nenechá chladným, co ho vzruší i přiměje k přemýšlení.

Co je to vlastně katastrofa? Hromadné neštěstí, neodvratitelná rozsáhlá pohroma — říkají encyklopedické slovníky. Nedílným atributem tohoto pojmu je, že se týká lidí, přímo či nepřímo, že je postihuje nečekaně, prudce, drtivě. Takový vulkán Piton de la Fournaise na ostrově Réunion v jihozápadním Indickém oceánu je slušně vychovaný. Sotří často, ale tak, aby neublížil. Takže když obnoví svou aktivitu, pěchují si pokladníci Air France kapsy. Jeden speciál za druhým se zvědavými turisty

opouští pařížské letiště Orly a směřuje na Réunion. Lidé, kteří na to mají, se letí podívat ne na katastrofu, ale na velkolepé přírodní divadlo. Výbuch aljašské sopky Katmai v roce 1912, jeden z nejmohutnějších v geologické historii naší planety, pokryl rozžhavenými sopečnými hmotami liduprázdnou pustinu. Široko daleko nikde ani pasáček sobů. Vzdálená osídlení sice trpěla nepříjemným spadem popela, ale to se dalo bez osudové újmy přečkat. Proto tu nikdo nehovoří o katastrofě. Proti katmaiské explozi byl věhlasný výbuch Vesuvu roku 79 co do intenzity v podstatě drobností. A přesto to byla totální katastrofa pro kvetoucí Pompeje a Herkulaneum. Ale pro nás tím byl konzervován nedocenitelný zdroj informací k poznání antiky, kolébky evropské civilizace. Jak je to všechno relativní! Asi to vystihl onen skotský tatínek, když zvědavému synkovi vysvětlil rozdíl mezi katastrofou a tragédií: »Kdyby nám chcipli králíci, byla by to tragédie, ale ne katastrofa. Kdyby se však srazilo letadlo s královnou a jejím dvorem na palubě s letadlem přepravujícím ministerskou předsedkyni a celou vládu, byla by to katastrofa. Tragédie by to ale žádná nebyla.«

Očima své babičky, která zažila protržení přehrady na Bílé Desné v Jizerských horách v roce 1916, plasticky vidím úděsnou vřavu klád, smetených na pile pod přehradou a řítících se na vysoko vzedmuté vlně horským údolím nad Tanvaldem, na vlně ničící a zabíjející. 62 mrtvých, 33 domů zničených a 69 vážně poškozených. Takhle mám ve svém povědomí zakódovanou představu toho, čemu se říká katastrofa. Je to ovšem měřítko, které ve vztahu k opravdu velkým katastrofám, jaké kdy lidstvo postihly, je školním pravítkem použitým na změření délky Nilu. Žhavé mračno, které v roce 1902 vychrlila sopka Mont Pelée na Martiniku, úplně zničilo město St. Pierre a zahubilo jeho 30 000 obyvatel. Smrtonosná vlna tsunami, vzedmutá výbuchem sopky Krakatoa v Sundském průlivu, smetla 36 000 nešťastníků. Výbuchem Etny roku 1669

zahynulo 100 000 lidí. Tajfun, který v roce 1881 zasáhl oblast delty Rudé řeky ve Vietnamu, zahubil 300 000 lidí. Zemětřesení, jež v roce 1556 postihlo čínskou provincii Šan-si, si vyžádalo 830 000 obětí a počet mrtvých při povodni Žluté řeky v Číně roku 1931 se odhaduje na 1 500 000. O astronomických hodnotách materiálních škod nemluvě.

Všechny tyto gigantické pohromy se řadí do kategorie katastrof živelných neboli přírodních. Jsou vyvolány silami geologickými (sopečná a zemětřesná činnost, sesuvy, skalní řícení, múry, laviny, lahary čili bahnotoky), hydrologickými (povodně, mořská vlnobití), meteorologickými (tajfuny, cyklony, tornáda, písečné bouře, lesní požáry), biologickými (vlny sarančat, termitů apod.), či mimozemskými (dopady meteoritů). Člověk je nemůže řídit, ale má možnost určité prevenční obrany: nestavět obydlí na svahu aktivní sopky, regulovat toky řek, budovat povodňové hráze a retenční přehradu, upevňovat mořské pobřeží, v seismicky aktivních oblastech volit protizemětřesné stavební postupy, organizovat varovné systémy. Není tu řeč o katastrofách, které si člověk působí sám — o válkách, masakrech, genocidách, teroristických a sabotážních akcích, velkých dopravních neštěstích. Část katastrof však vzniká tím, že člověk ničivé přírodní síly, vědomě či nevědomě, zlobou, nedbalostí či pouhou nevědomostí negativně umocní nebo je uvede do pohybu. A právě takový případ popisuje i autor knihy Vlana.

Řeka Kolumbie, pramenící v kanadské provincii Britská Kolumbie, protékající státem Washington a tvořící na jeho jihu hranici se státem Oregon, je dvanáctou největší řekou severoamerického kontinentu. Její tok je 1954 km dlouhý, má povodí o rozloze šestkrát větší než je naše republika a před ústím do Pacifiku u města Portlandu má průměrný roční průtok 5600 m³/sec, což je dvojnásobek průměrného ročního průtoku všech československých řek dohromady včetně Dunaje a téměř čtyřicetkrát víc, než má Vltava v Praze. V horním toku si razí

cestu hlubokými horskými údolími, ve střední části protéká úrodnou planinou tzv. kolumbijské pánve a před vtokem do oceánu překonává strmě zaříznutým kaňonem Kaskádové pohoří. Její vysoká vodnatost a průtok zemědělským i průmyslovým krajem volaly po využití pro zavodňovací a energetické účely. Přehradní kaskáda, která na ní vznikla, je technicky velkorysá. Nejmhutnější z jejích přehrad, Grand Coulee, kterou Hyde ve své literární vizi nechal smést ze zemského povrchu, je 168 m vysoká, zadržuje vody tzv. Rooseveltova jezera o délce 243 km a rozloze 324 km² (6,7 x víc než plocha naší největší nádrže — Lipna). Její hydroelektrárna poskytuje výkon 1974 MW (Lipno 120 MW). A kanadská přehrada Mika, u níž řetězová reakce katastrof v Hydeově podání začíná, je svou výškou ještě smělejší.

Obavy, že by se literární představa mohla stát apokalyptickou skutečností, nejsou neopodstatněné. V roce 1976 se zřítila přehrada Teton na řece Snake, která je největším přítokem řeky Kolumbie. I když díky včasné evakuaci byl počet obětí v tomto případě relativně malý, znamenalo to pro americkou veřejnost i pro odborníky šok. Ukázalo se, že zabezpečení skalního podkladu proti průsaku bylo nedostatečné. Zhroutení mělo společného jmenovatele s katastrofou města Frejus ve Francii, smeteného v roce 1959 i se 412 obětmi průvalem přehrady Malpasset. O 13 let dřív než přehrada Teton havarovala i 260 m vysoká přehrada Vaiont v italských Alpách. Tady byl viníkem nezajištěný sesuv 250 miliónů m³, který vzedmul na přehradním jezeře vlnu více než 100 m vysokou, která jednu z nejvyšších klenbových hrází světa doslova přelétla. Pod přehradou v městě Longarone tehdy přišlo o život více než 2000 lidí. Tady Hyde našel námět, jak pomocí sesuvu nechat zhroutit přehradu Mika, když to navíc vylepšil diverzní akcí. Efekt postupně padajícího domečku z karet je na tak mohutné kaskádě, jakou tvoří systém přehrad řeky Kolumbie, teoreticky možný, ale při důsledném uplatnění soudobých metod dozoru a

bezpečnostních opatření je prakticky vyloučitelný. Aby však taková opatření byla skutečně uplatněna, o to se chtěl Hyde svou knihou zasadit.

Neměl bych autorovi sahat do jeho literární kuchyně. Potěšilo mě, že v geologii až na drobnosti nechyboval. Ovšem těžko se smírůj s představou, že výstřelem z brokovnice lze do vzduchu vyhodit atomový jaderný reaktor. A taky být plukovníkem Canterrou, atomovou bombu z výšky 150 m bych neshazoval, ani kdyby mi říkali Divoký Bill. Nezamlouvá se mi ani autorova iluze, že zátaras vytvořený výbuchem bomby něco vyřeší. Šlo by vlastně o umělý sesuv a ty jsou pro zadržení vodního toku z mechanického hlediska nejnevhodnější. Pokud by taková chaoticky »sypaná« přehrada příval vydržela, její průsak by byl obrovský a radioaktivní zamoření by se do oceánu tak jako tak dostalo. Vždyť řeka přitéká přece pořád a v tomto případě přibývá každou sekundu víc než pět a půl tisíce m³ vody. To i jiné ať si ale přebere každý čtenář sám.

Ať už však bude jeho soud v těchto jednotlivostech jakýkoli, na jednom se asi můžeme shodnout. Autor do knihy vměstnal všechno, co se v současné americké literatuře nosí, protože je to americké společnosti bytostně vlastní: násilí, drogy, korupci, teroristy, vrahy, sex, válečné veterány, politiky chytré i vychytralé, administrativní a vojenskou mašinérii a dokonce i lidi, kterým o něco kladného jde, a kteří se za to bijí. To, co z toho uvažil, snad připomíná guláš. Ale jíst se to docela dobře dá, napětí a gradace knize nechybí. A když si znovu pročítám pasáže o tom, jak se povodňová vlna řítí jako zběsilé zvíře údolím, říkám si, že ten chlap musel nějaké protřetí přehrady opravdu zažít. Za svou osobu tvrdím, že umí. A taky mu připišme kladné body, že ve svých společenských podmínkách urputně bojuje o to, co je tolik nutné, důkladný zabezpečovací i varovný a kontrolní systém jak na vodních tocích a přehradách, tak na jaderných zařízeních. Postup technické civilizace se nedá zadržet a rizika z něho plynoucí nevymizí. Jaké to byly

zlaté časy, kdy po cestách lemovaných topoly hrkaly formanské vozy, dostavníky a kočáry! Nechte přesvědčivou řečí promluvit statistiky, o kolik tisícovek nebo snad i miliónů procent méně lidí tenkrát hynulo pod koly ve srovnání s tím, co se děje na silnicích dnes. A vyvstane otázka, zda automobil je skvělý dopravní prostředek nebo jeden z nejvražednějších nástrojů, jaké kdy člověk vymyslel. Je jistě obojí, ale to první nesrovnatelně víc a to druhé lidstvo nepřiměje, aby se ho vzdalo. Je třeba však vymýšlet a hlavně dodržovat opatření, aby těch záporných dopadů bylo co nejméně. Čím důmyslnější, složitější a výkonnější technika, tím větší odpovědnost toho, kdo ji vymyslel a užívá — člověka. Vypadá to na první pohled paradoxně, ale je tomu tak: vyšší automatizace a technické odlidštění vyžaduje vyšší nároky na to, co neprávem zní někomu frázovitě — na lidský faktor. Tímto mementem promluvil v ohnivé noci 26. dubna 1986 Černobyl, stejně jako před tím Three Mile Island. Proto Hyde svou knihou burcuje a dělá dobře. A za to, že nepokrytě fandí těm, kteří zarputile jsou proti ničemnostem, bychom mu své sympatie rovněž odeprít neměli.

František Fediuk

CHRISTOPHER HYDE

Vlna

Z anglického originálu *The Wave*,
vydaného nakladatelstvím MacClelland and Doubleday
Publishers, Toronto 1979,
přeložil Jiří Hanuš, doslov napsal František Fediuk.
Ilustrace, kresba na přebalu a předsádce Zdeněk Filip.
Grafická úprava Jan Jiskra.
Vydání první. Praha 1988.
Vydalo Nakladatelství Svoboda jako svou
5822. (6935.) publikaci.
Odpovědné redaktorky Jarmila Svobodová
a Helena Kašperová.
Výtvarná redaktorka Jaroslava Lorenzová.
Technická redaktorka Jitka Vostradovská.
Vytisklo Rudé právo, tiskařské závody, Praha.
Náklad 90 000 výtisků. AA 12,82
(text 12,23, ilustr. 0,59), VA 14.
Tematická skupina 13/34.
Cena brož. výt. Kčs 29 —
73/605—22—8.2

25—012—88

Kčs 29,—

Členská knihnice